Atentat la Casa Albă

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

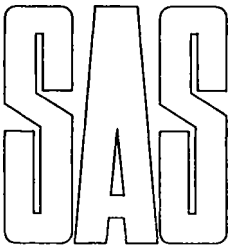

Atentat la Casa Albă

V.1.0

ISBN:
973-9138-21-7

Malko Productions – Paris,
Vengeance a Beyrouth Les trompettes de Jeriho
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1996

Gerard de Villiers

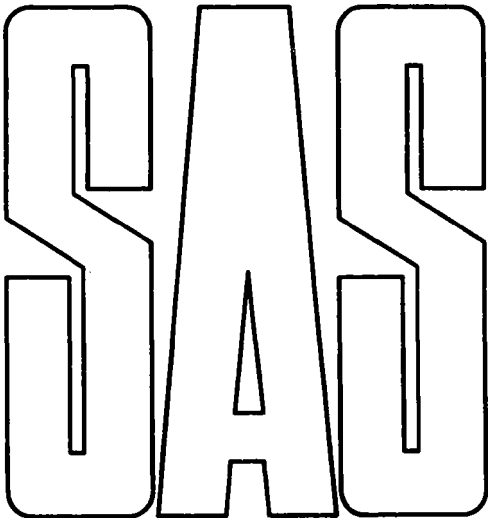

Atentat la Casa Albă

În româneşte de Anca Pisică

Tineretului

1996

Capitolul I

Un şobolan cât toate zilele ţâşni în lumina farurilor, traversând strada Salah-el-Din în diagonală. Cu coada întinsă ca un băţ, abia atingând solul cu labele lui terminate cu gheare, era urmărit de un motan costeliv ce sărea fără zgomot pe asfaltul cu hârtoape. În clipa în care ieşi din bătaia fasciculului luminos, motanul se năpusti asupra lui înainte ca acesta să se poată adăposti într-o grămadă de gunoaie.

Ţipătul ascuţit al animalului în agonie îi deranjă auzul lui Herbert Boss. Geamurile Fiatului verzuliu nu mai funcţionau de multă vreme, astfel încât, înăuntru pătrundeau tot felul de miresme şi zgomote de pe stradă, o dată cu năduful cu iz de praf din această perioadă a lunii august.

Herbert Boss se întreba cum puteau să suporte zi şi noapte cei nouă sute de mii de locuitori ai fâşiei Gaza – cea mai mare parte dintre ei fiind alungaţi de israelieni – canicula ce domnea în cuburile din beton şi duhoarea de care erau înconjuraţi. La extremitatea sudică a Israelului, fâşia Gaza – un dreptunghi de trei sute şaizeci de kilometri pătraţi, mărginit de frontiera cu Egiptul, de Marea Mediterană şi de gardul de sârmă ghimpată ce-l separă de statul israelian – părea versiunea deşertică a fostului ghetou din Varşovia. Practic izolată de restul lumii, din cauza armatei israeliene, se înghesuiseră aici, în nişte condiţii mizerabile, nouă sute de mii de palestinieni care s-au înmulţit precum iepurii şi au supravieţuit numai datorită organizaţiilor internaţionale preocupate de soarta lor. Aici este tabăra cea mai întinsă a refugiaţilor din întreaga lume...

Wafiek, şoferul care conducea Fiatul 127, salută moartea şobolanului cu vorbe pline de duh.

— *You see, my friend,* toată lumea găseşte câte ceva de mâncare în Gaza, până şi pisicile.

Îşi continuară drumul prin hârtoapele nisipoase din cartierul Rimal, îndreptându-se spre centrul oraşului Gaza, principala aşezare aglomerată a fâşiei cu acelaşi nume.

Situat chiar lângă malul mării, Rimal era un cartier relativ înstărit. Se puteau zări acoperişurile câtorva vile mai semeţe, ascunse de nişte ziduri groase şi înalte. Acest lucru contrasta cu

terenurile virane şi cu modestele magherniţe pătrate şi lipsite de farmec, aliniate de-a lungul străzilor fără trotuare, cu intersecţii în unghi drept, ca în mai toate oraşele construite după modelul american. În această zonă, terenul neamenajat costa şase mii de dolari un hectar şi era cumpărat de speculanţi răbdători.

Wafiek coti la dreapta pe un drumeag desfundat, pietros şi nisipos, presărat totodată cu grămezi enorme de gunoaie. Nici măcar în cartierul Rimal nu exista infrastructură. Imediat în stânga, apărea o împrejmuire din sârmă ghimpată la capătul căreia era un post de observaţie plasat pe o colină. Era unul din multitudinea de puncte de sprijin ale Tsahal[1] ce împânzea fâşia Gaza – teatrul a nenumărate acţiuni de forţă îndreptate împotriva trupelor israeliene.

Un reflector foarte puternic proiectă brusc lumina asupra punctului de observaţie orbindu-l pe Wafiek. Acesta se dădu un pas înapoi şi înjură printre dinţi:

— *Fucking Schlomes!*[2]

Fasciculul luminos al reflectorului urmărea vehiculul în timp ce pătrundea în interiorul taberei. Prin firea lor, israelienii erau neîncrezători şi, la lăsarea serii, de la opt până la patru dimineaţa, semnalul care interzicea circulaţia golea rapid străzile, permiţând astfel o supraveghere mai atentă.

Wafiek îşi recăpătă stăpânirea de sine. Herbert Boss îl observa cu coada ochiului. În mod oficial, palestinianul era ziarist, servind drept „călăuză” trimişilor speciali care veneau să lucreze în fâşia Gaza, aranjându-le întâlniri, conducându-i şi plimbându-i cu Fiatul lui cel vechi. La Gaza, tăbliţele galbene de înmatriculare a maşinilor israeliene erau repudiate. Dacă se întâmpla ca o maşină să poarte un astfel de număr, scăpa în cel mai bun caz cu o ploaie de pietre… Cel mai bine era să te deplasezi într-un vehicul cu număr alb de Gaza.

Wafiek mai avea şi o altă îndeletnicire cunoscută şi folosită de CIA. Era un militant activ în gruparea Fatah, braţul înarmat al OEP. În această calitate, colabora când şi când cu *Company,* fie ca informator, fie ca „go-between”, adică un fel de intermediar pentru legăturile secrete. Toate liniile telefonice erau interceptate de Shin-Beth[3] şi, în legătură cu lucrurile serioase, era mai bine să nu se discute la telefon, ci direct la faţa locului…

[1] Armata israeliană.

[2] Fii de căţea de israelieni!

[3] Serviciul intern de Informaţii israelian.

Pe de altă parte, diferitele ieşiri din Gaza erau supravegheate cu stricteţe de israelieni şi era absolut imposibil ca orice activitate politică să aibă loc în Israel altfel decât în mod clandestin şi cu preţul unor riscuri enorme. De aceea era important unul ca Wafiek.

Chiar el aranjase întâlnirea cu bărbatul pe care Herbert Boss îl căuta. Făcea parte dintr-un grup clandestin înarmat al OEP, numit „Hawks[4]" şi era foarte activ în Intifada. Era implicat în numeroase atentate împotriva armatei israeliene şi specializate în eliminarea *trădătorilor,* adică a informatorilor din IDF[5] sau din Shin-Beth. Aceştia preferau să-şi golească încărcătorul armei în cap decât să fie prinşi. Când îi prindeau totuşi şi aveau mai mult timp la dispoziţie, le tăiau limba sau îi spânzurau pe loc.

Informatorii îşi asumau aceste riscuri pentru un pumn de *shekeli* şi câteva avantaje cum ar fi un permis de liberă trecere sau un telefon celular... Unii scăpau chiar de răzbunarea „Vulturilor" fugind să se ascundă, imediat ce simţeau că sunt bănuiţi, la Dehinieh, un sătuc aflat la sud de fâşia Gaza, apărat ca şi coloneii evrei de armata israeliană. Aceşti „colaboratori" îşi aşteptau aici viitorul, morţi de frică, fără să-şi facă iluzii că-i aşteaptă o soartă mai bună, în cazul în care israelienii ar pleca. Cu o săptămână în urmă, „Vulturii" l-au identificat pe unul, l-au atras în afara sătucului Dehinieh, apoi l-au trimis din nou în sat, castrat şi legat pe un măgar... Până să ajungă în dreptul primelor colibe, i se scursese tot sângele din corp.

Fiatul 127 intră pe o străduţă întunecoasă, iar Herbert Boss puse maşinal mâna pe mânerul pistolului Beretta pe care-l avea la centură, sub cămaşă. Bărbatul cu care avea întâlnire pe lângă că era hăituit de Shin-Beth, mai era şi urmărit de alte două organizaţii palestiniene de rezistenţă – Hamas, mişcarea fundamentalistă islamistă şi Jihad, care era şi mai radicală.

Americanul începu să se destindă. Fiatul coti pe strada Omar-al-Muftar, o arteră largă ce străbătea oraşul Gaza de la est la vest. Traficul era puţin aglomerat şi nici un semafor nu funcţiona: magazinele erau închise, fiind deschis numai dimineaţa. Wafiek se întoarse spre Herbert Boss cu un zâmbet încurajator:

— Ne apropiem!

Americanul, care semăna foarte mult cu Troţki din cauza ochelarilor rotunzi, începu să reflecteze.

---

[4] Vulturii.

[5] Israeli Defence Forces.

Wafiek îl luase în primire imediat ce trecu punctul de control Eresh, la intrarea pe teritoriul fâşiei Gaza, pe drumul spre Ashkelon. Armata israeliană inspecta cu severitate aleile şi intrările. Ca să poţi trece, trebuie să fii ziarist acreditat sau membru al unei organizaţii internaţionale, ori diplomat. Nici un turist şi nici un străin nu aveau dreptul să treacă. Iar israelienii nici nu voiau să audă de aşa ceva... Imediat ar fi fost ucişi cu pietre.

Herbert Boss, însărcinat oficial de *State Department* american să verifice la faţa locului controlul prin satelit al coloniilor israeliene în teritoriile ocupate, avea dreptul săi meargă unde avea chef, adică peste tot unde se găseau coloni evrei. În Gaza se aflau aproape patru mii, repartizaţi în douăzeci şi nouă de mici aşezări.

Herbert Boss îl reperase pe Wafiek în partea cealaltă a punctului de control datorită numărului de la maşină. În faţa punctului de control pentru ieşire aştepta un şir internaţional de vehicule. Ca să intre în Israel, locuitorii fâşiei Gaza trebuiau să deţină o cartelă magnetică eliberată de autorităţile de ocupaţie, care se putea reînnoi o dată la trei ani şi un permis de trecere cu indicaţia locurilor pe unde se putea pătrunde în Israel...! Foarte greu de obţinut, aceste cartonaşe îl etichetau mai lesne pe proprietar drept un potenţial trădător... Din 1967, refugiaţii zăceau pe fâşia lor de pământ, exilaţi între deşert şi mare, fără paşaport, fără naţionalitate.

La volanul maşinii sale Nissan cu plăcuţă galbenă, Herbert Boss urmă Fiatul lui Wafiek, trecând pe sub enorma banderolă de deasupra drumului cu inscripţia într-un fel ironică: „Bine aţi venit în Gaza”. La numai o sută de metri de aici, acum câteva zile, trei soldaţi israelieni au fost ucişi de un necunoscut. Ca să vii până la Gaza, trebuie să existe un motiv foarte serios.

Herbert Boss îşi lăsase maşina în curtea unuia dintre cele două hoteluri din Gaza City, *Cliff Hotel*, care, într-o ţară cu regim normal, nu ar avea nici un sfert de stea, judecând după standardul de confort. Clădirea era în întregime pustie... Pe urmă, călăuzit de Wafiek în Fiatul lui care abia se târa, făcu o vizită la UNWRA şi în mai multe colonii ca să-şi construiască un „alibi”. Cu siguranţă că Shin-Beth îl supraveghea în permanenţă. Dintr-o dată, misiunea lui oficială îi dădea fiori. Dacă şi-ar da seama de adevărata lui meserie...

Din fericire, la Gaza, datorită „colaboratorilor”, israelienii nu

aveau alte mijloace de a afla ceva. Nu aveau nici un fel de legături cu populaţia, fiindcă, o dată cu căderea nopţii, se închideau în taberele împrejmuite cu garduri din sârmă ghimpată, iar cei care patrulau se mulţumeau să facă doar prezenţa. Fireşte, mai erau şi israelienii postaţi pe acoperişuri, dotaţi cu lunete speciale în infraroşu, însă nici aceştia nu puteau să observe chiar totul. De altfel, nici n-au apucat vreodată să-i identifice şi, cu-atât mai puţin, să-i oprească pe cei câţiva duri din organizaţia „Vulturii”, din Hamas sau din Jihad care deţineau arme şi făceau uz de ele…

Herbert Boss se întoarse. Strada Omar-al-Muftar era pustie. Doar un hârb de Peugeot alb, plin ochi cu femei ce purtau *hijab*[6] şi condus de un mustăcios cu aer sălbatic, se târa pe drum.

Aceste vechituri de maşini constituiau aproape în totalitate parcul de automobile din Gaza…

— Unde mergem? îl întrebă americanul.

Wafiek îşi duse degetul la buze ca să-l facă să tacă şi îi arătă o împrejmuire cu grilaj, înaltă de peste şase metri, pe trotuarul din dreapta. În spate, se înălţa un alt zid peste care era fixată sârmă ghimpată şi un post de observaţie dotat cu mitraliere.

Cartierul General al Shin-Beth situat chiar în centrul oraşului ocupa o clădire întreagă pe Omar-al-Muftar colţ cu strada al-Quasiya. În spatele gardului de sârmă ghimpată, clădirile gălbejite cu două etaje, ce aparţinuseră odinioară unei cazarme egiptene, erau înţesate cu antene uriaşe. Erau legate între ele printr-o pasarelă, fiind împrejmuite cu un grilaj din fier care traversa strada Omar-al-Muftar şi ajungeau la un ansamblu de alte clădiri. Aici se adăpostea primăria din Gaza, fieful administraţiei israeliene.

Se aprinse un reflector care îi orbi pe cei doi cu lumina puternică. Sub fasciculul lui se putea distinge o inscripţie în arabă şi engleză scrisă direct pe zidul ce apăra sediul lui Shin-Beth: „Este interzisă aruncarea gunoaielor sau mâzgălirea acestui zid. Cei care fac acest lucru sunt obligaţi să-l cureţe”.

Înnebuniţi de groază, locuitorii din Gaza nici nu se apropiau de acest loc. Shin-Beth nu se bucura de o reputaţie bună.

Reflectorul se stinse. Wafiek îi explică de ce tăcuse brusc.

— Au aparate de ascultare. Atunci când se trece pe aici, aud chiar ce se vorbeşte în maşină…

Era vis sau realitate? Herbert Boss nu spuse nimic. La Gaza,

[6] Pânză specifică portului femeilor islamice.

ura se simţea cât de colo. Era ca un zid invizibil care se citea în ochii palestinienilor faţă de orice persoană din afara rasei lor şi bănuit a fi israelian. Herbert Boss simţea un ghem în stomac. Nu ştia nimic despre bărbatul cu care trebuia să se întâlnească, în afară de numele de cod: „Charlie” şi de înfăţişare. Avea un metru optzeci şi cinci, patruzeci şi cinci de ani, o mustaţă stufoasă şi vorbea bine englezeşte. „Centrul” din Ierusalim nu a considerat necesar să-i dezvăluie adevărata identitate. Era vorba de o „sursă” cu totul deosebită pentru CIA şi era tratată cu toată atenţia, în plus, era contactată numai la cerere. Se bănuia că voia să transmită o informaţie vitală pentru Statele Unite, informaţie ce nu putea fi comunicată decât direct…

Cum pentru el era imposibil să părăsească Gaza, au fost nevoiţi să se deplaseze până la el.

Wafiek încetini cu o sută de metri înainte de a ajunge în Palestina Square unde, în timpul zilei, aici era piaţa. Tarabele erau goale, iar obloanele din lemn apărau dughenele închise. Herbert Boss privi în jurul lui.

— Unde ne întâlnim?

Wafiek întinse mâna arătând spre trotuarul din stânga, de pe strada Omar-al-Muftar.

— Acolo, pe strada cu moscheea Al Smek Shaban.

Americanul distinse o mică moschee foarte slab luminată unde se rugau câţiva credincioşi pe care-i zări prin uşile deschise. O străduţă îngustă şi întunecată pornea direct din mijlocul vechilor căsuţe înghesuite, apoi se intersecta cu strada paralelă al-Weerda.

— Mai exact, în ce loc? insistă Herbert Boss.

— Pe stradă, repetă surâzând palestinianul. Nu e lungă şi în mod sigur sunteţi unicul străin care vine aici la ora asta.

Întâlnirea era fixată la ora şapte. Acum era fără zece. Mânerul pistolului Beretta îl apăsa pe american în stomac, dar acest lucru era liniştitor…

— Bine, să mergem, zise el.

Era încă destul de cald afară fiindcă i se lipea cămaşa de pieptul puternic. După ce începuse să încărunţească, îşi lăsase părul să crească şi făcea în continuare exerciţii fizice intensive, în amintirea zilelor când era membru în „Seals[7]”. Nasul care fusese rupt cândva îi împrumuta aerul unui boxer, dar ochii albaştri le dădeau gata pe femeile întâlnite în cale. De când se

[7] Comando al armatei americane.

afla la Ierusalim, trăia o legătură înflăcărată cu o ziaristă de la *Jerusalem Post,* pe nume Tamara, jumătate evreică, jumătate arabă creştină din Liban. Era o brunetă impunătoare, ale cărei forme plinuţe făceau întotdeauna să plesnească hainele pe ea. Ţipetele de plăcere pe care le scotea atunci când făceau amor constituiau deliciul clienţilor din *American Colony*, hotelul în care locuia.

Nu întâlnise până acum o femeie mai libertină ca Tamara. Uneori, dădea fuga la el într-o pauză de douăzeci de minute; avea loc o adevărată furtună erotică, posedând-o fără s-o dezbrace, apoi se ducea la obişnuita întâlnire cu fotoreporterul care o aştepta în maşină…

— Eu o să vă aştept aici, îl anunţă Wafiek.

Vocea timidă a „călăuzei" îl smulse pe Herbert Boss din reveria erotică. Micuţul palestinian se oprise în capătul străzii întunecate şi fără nume.

— Tu nu vii? îl întrebă neliniştit Herbert Boss.

Wafiek îi zâmbi galeş.

— Cât timp durează întâlnirea mă voi duce la moschee să mă rog. Ne revedem tot în acest loc.

Încrucişându-şi privirea cu cea a americanului, adăugă repede:

— Nu că ar fi periculos, dar prefer să nu-l văd pe omul acela. Cu el iau întotdeauna legătura în mod indirect, este mai prudent aşa, ar putea crede că vreau să aflu mai multe despre el…

Herbert Boss clătină din cap resemnat.

— Bine, eu plec.

Wafiek intră în moscheea Al Smek Shaban după ce îşi scoase încălţările la uşă, iar Herbert Boss înaintă pe străduţa neluminată unde plutea în aer o miasmă greţoasă.

*

* *

Deodată, Herbert Boss se găsi faţă-n faţă cu un zid grosolan construit care bara străduţa şi atingea înălţimea de trei metri. Construind atât de multe obstacole, israelienii îngreuiau astfel deplasările tinerilor palestinieni din Intifada care aruncau cu pietre. Americanul făcu cale întoarsă: la treizeci de metri în spatele lui, strada Omar-al-Muftar părea ieşită din altă lume. Ai fi crezut că te afli aici într-un bazin carbonifer. Din clădirile care se înşirau pe marginea străzii se degaja parcă o tristeţe fără margini. Totul părea pustiit, lipsit de viaţă.

Aşteptă câteva clipe cu urechile ciulite. Nimic. Întâlnirea

trebuia să aibă loc dincolo de acest zid. Îşi înfrână pofta nebună să-i apuce de guler pe Wafiek şi să-l târască afară din moschee; îşi scoase pistolul de sub cămaşă, îl încărcă şi se aplecă să poată trece prin deschizătura ce se găsea în zid, mai într-o parte.

În partea cealaltă, peisajul era asemănător. În capătul străzii, zări o pată mai luminată a celeilalte străzi, al-Weerda. Dar nu-l aştepta nimeni. Se oprii sprijinindu-se de zid şi privi de jur-împrejur. În faţadele distruse se căscau mai multe găuri, probabil uşi şi ferestre, dar fără cel mai mic punct de lumină. Chemarea muezinului de la moschee ajunse până la el destul de slab. O pisică i se strecură printre picioare şi dispăru. Duhoarea era îngrozitoare.

S-au scurs zece minute. Se gândi să mai stea încă cinci, apoi să plece.

— *Fuck Charlie! Fuck CIA!* înjură el.

S-ar fi simţit mult mai bine între coapsele Tamarei. Mai ales când începea să se onduleze sub el, cu unghiile înfipte în spate, cu bazinul scuturat de mişcări din ce în ce mai repezi, îngânând cuvinte de o obscenitate nemaiîntâlnită, în engleză, în arabă, în idiş sau în ebraică. În acele clipe se simţea stăpânul lumii, implântat în ea ca un ţăruş într-un vampir.

Se freca atât de tare de el, încât avea senzaţia că sub pântece înfundase nişte câlţi cărora se pregătea să le dea foc. Iar el, strângându-i sânii tari între mâini pentru a-i menţine fermi, termina întotdeauna cu un răcnet de agonie când simţea ceva urcând din rărunchi.

Atunci, Tamara înnebunea. Coapsele ei prelungi şi musculoase se împleteau în jurul pulpelor lui, în timp ce muşchii cei mai secreţi îi strângeau sexul, storcându-i ultima picătură de plăcere...

Un val de adrenalină invadă deodată arterele lui Herbert Boss, accelerându-i pulsul. Două siluete apărură la câţiva metri de el.

Ca nişte fantome verzi, doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopete de un verde foarte închis, purtând pe cap câte un coif ciudat dreptunghiular şi foarte înalt, cu două găuri în dreptul ochilor.

Postaţi în mijlocul străduţei, îl urmăreau ca două pisici, fără să fie ostili, ba chiar păreau destul de distanţi. Această examinare reciprocă dură câteva secunde, apoi americanul se gândi că trebuie să spargă gheaţa. În ciuda înfăţişării lor impresionante, cei doi necunoscuţi semănau cu membrii Intifadei, care purtau această ţinută când aruncau cu pietre în maşinile israelienilor.

De regulă, sub aceste cagule se ascundeau adolescenţi de numai cincisprezece ani. Se simţea ridicol cu pistolul automat în mână. Arabii se dădeau în vânt după regizarea fiecărei situaţii.

Se îndreptă spre ei, se opri înaintea lor, la un metru şi le spuse:

— *Where is „Charlie”?*

Nici unul nu-i răspunse. Repetă întrebarea când, deodată, un foşnet în spatele lui îl făcu să se întoarcă. Dar nu apucă să facă gestul până la capăt. Cu coada ochiului, zări a treia siluetă verde ce se ivi în spatele lui prin deschizătura din zid. Ţinea în mână o toporişcă cu coadă scurtă. Lama acesteia fu îndreptată cu toată puterea spre ceafa americanului.

Herbert Boss se feri din calea toporişcăi şi, în loc să-l decapiteze, lama îi pătrunse în muşchii spatelui, lângă umărul drept. De durere, ar fi trebuit să-şi piardă cunoştinţa. În ciuda voinţei sale, degetele se desprinseră de mânerul revolverului care i se păru dintr-o dată greu. Braţul drept era în întregime paralizat, iar clavicula ruptă ca un fir de pai. Simţea cum i se înmoaie picioarele. Slobozi un geamăt disperat fiindcă nu putu să strige şi se sprijini de zid ca să nu cadă.

Simţea cum sângele îi şiroia; durerea îi străpunse umărul ca un fier înroşit. Îl văzu pe bărbatul cu toporişcă pregătindu-se să-l lovească din nou. Neînarmat cum era, nu avea nici o şansă să scape, iar mâna dreaptă refuza să-l asculte. Pistolul lui zăcea pe jos cu un glonţ pe ţeavă şi cu piedica ridicată... Era de-ajuns să apese pe trăgaci şi să le-o plătească ticăloşilor ăstora. Gândul acesta aproape că-l făcu să uite durerea.

Cu un efort supraomenesc, se aplecă şi apucă pistolul cu mâna stângă. Contactul cu mânerul armei îi păru la fel de voluptuos precum atingerea sânilor amantei sale. Ridică mâna şi, apreciind distanţa, ochi cele două siluete verzi care se apropiau de el cu pumnale în mâini. A căzut într-o cursă extraordinară... Se auzi prima detunătură, înăbuşită de zidurile negre ce împrejmuiau străduţa, însă cei doi oameni nu se prăbuşiră.

Herbert Boss îşi susţinu braţul pe jumătate secţionat. Nu avea puterea să lupte. Ceilalţi doi se năpustiră asupra lui. Cu un gest reflex, continua să strângă mânerul revolverului. Cu indexul încordat, îndepărtă piedica. Cele nouă cartuşe ţâşniră unul după altul, scrijelind zidul negru. Simţi lamele pumnalelor implântându-i-se în pântece, în stomac, în coaste. Îl spintecau, smulgându-i ultima licărire de viaţă. Mintea i se înceţoşase deja.

Agresorii îşi vedeau de treabă fără un cuvânt, ca într-un coşmar. Bărbatul cu toporişcă îi prinse antebraţul, îl propti de zid şi, cu o lovitură sigură, reuşi să-i reteze mâna care ţinea pistolul. Aceasta căzu inertă la pământ, cu degetele crispate pe mâner. Cu o singură mişcare, ca într-un dans, cei trei bărbaţi se dădură înapoi să-şi admire victima în agonie.

Herbert Boss mai mişca încă, însă bătăile inimii erau foarte slabe. Cei trei aşteptară câteva clipe, apoi unul dintre cei doi mascaţi se aplecă şi-i secţionă gâtul, o dată de la stânga la dreapta, apoi invers. Nu curse decât puţin sânge din cele două tăieturi în cruce. Solul plin de praf absorbise aproape tot sângele lui Herbert Boss.

Ucigaşul şterse liniştit lama toporişcăi de cămaşa americanului, iar însoţitorul lui făcu la fel. Punându-şi toporişca la brâu, cel de-al treilea îl scotoci repede pe american prin buzunare, luându-i actele şi toţi banii. Descleştă degetele de pe mânerul pistolului şi îl puse în buzunarul salopetei. Se întoarse spre ceilalţi şi spuse:

— *Yalla!*[8]

Toţi trei se strecurară prin fanta dintre două clădiri şi se făcură nevăzuţi în întuneric. În depărtare, se auzea sirena unui Jeep al armatei israeliene.

Atunci când vreo doisprezece soldaţi înarmaţi până-n dinţi au pătruns pe străduţă, luminaţi de un reflector şi apăraţi de mitraliera de mare calibru din Jeep, nu găsiră decât un cadavru.

Primul care-l zări, un evreu tânăr yemenit, începu să vomite, strângând arma s-o rupă, nu alta.

[8] Să mergem!

Capitolul II

Atunci când Elko Krisantem, strâns în haina lui albă şi puţin adus de spate, intră în sufrageria castelului din Liezen, se aşternu tăcerea. Patru sfeşnice mari, aşezate pe masa lungă acoperită cu o faţă de masă albă din damasc şi câteva torţe fixate pe pereţi, între tablourile de familie ale Alteţei Sale Serenisime, prinţul Malko Linge, stăpânul castelului, luminau încăperea.

Privirile musafirilor se opriră asupra obiectului punctat de maestrul de ceremonii: un platou din argint masiv în formă de nisetru, plin până la refuz cu caviar. Bobiţele ca o moviliţă de mici periuţe negre dădeau pe din afară din sipetul lor argintiu. Având în vedere mărimea platoului, trebuie să fi încăput vreo trei kilograme de icre!

Vecina lui Malko, contesa Sissi Weikersdorf, care venise pentru prima dată la castel, se întoarse spre stăpânul casei cu o lucire plină de admiraţie în ochii ei de un albastru-verzui, ca de pisică.

— *Wunderbar!* exclamă ea cu glasul puţin răguşit care-i înnebunea pe toţi bărbaţii. De unde aţi luat acest obiect minunat?

— Este un vas special pentru caviar folosit la curtea lui Nicolae al doilea, îi explică Malko. L-am cumpărat la o licitaţie din Viena.

Ea se întoarse din nou ca să se servească din platoul-nisetru pe care i-l întinse Elko Krisantem, iar Malko o observă în voie. Faţa fină, aristocratică şi părul lins contrastau cu trupul plinuţ, pus în valoare de un taior violet-purpuriu, fascinant de impudic ce se mula ca un corset, accentuându-i supleţea taliei. Decolteul pătrat dezvăluia o bună parte din sânii fermi ai căror muguri înfloreau sub ţesătură. După ce a luat o porţie de icre, s-a întors către Malko.

— Şi caviarul tot de pe vremea lui Nicolae al doilea este?

Malko îi zâmbi.

— Nu, dar tot din Rusia vine.

Omise să precizeze că de-acum încolo putea fi procurat la preţuri destul de rezonabile datorită legăturilor cu Budapesta, fapt ce-i permitea această largheţe. Observă imediat că, atunci când femeia le gustă, îi căzură câteva bobiţe pe piept… Cu foarte

mare delicateţe, el le culese de acolo. Sissi Weikersdorf se înroşi, iar privirea i se tulbură. Deschise gura, dar nu mai avu timp să protesteze. Malko îi şopti la ureche:

— Puteau să alunece mai jos şi să păteze taiorul ăsta superb.

Tânăra contesă se mulţumi să zâmbească. Prin gestul lui simplu, Malko simţi că între ei se înfiripase o fragilă şi complice legătură de dragoste. Nu era la prima întâlnire cu Sissi Weikersdorf. Destinele lor se mai încrucişaseră de câteva ori la dineuri sau la vânătoare, la Viena sau în nordul Austriei. Avuseseră aşadar multe ocazii, însă, din păcate, în mai toate fusese însoţită de soţul ei, Gunther, director la Austrian Airlines.

Familia Weikersdorf nu mai avea castelul din Baden, ci locuia în prezent într-un frumos apartament în Herrenstrasse, la Viena. Când Malko a sunat ca să-i invite la dineu, Sissi s-a scuzat mai întâi, spunându-i că soţul ei era la Teheran să-l înlocuiască pe şeful lor de escală, care suferise un atac de cord. Malko trebui să facă uz de toată puterea lui de convingere ca s-o determine să vină. Flirtaseră deja prin cuvinte, iar Sissi nu făcu nici o aluzie la dorinţa lui de a fi alături de el. Fusese plăcut surprins când o văzuse apărând într-o ţinută mai degrabă sortită violului decât meditaţiei transcendentale…

Bârfele care circulau prin Viena o plasau din nefericire pe Sissi în categoria femeilor cochete şi fâşneţe. Cu toate acestea, dacă diavolul era de partea lui, atunci Malko s-ar fi dedat unor acţiuni nu tocmai ortodoxe. Dar, trebuia să o facă în mod prudent, datorită prezenţei prinţesei Alexandra, voluptoasa şi eterna lui amantă, ce stătea în celălalt capăt al mesei. În mai multe rânduri, îl mustră pe Malko din priviri, ghicindu-i evident intenţiile în legătură cu Sissi. El nu vedea ieşirea din dilema lui… Trebuia să se mulţumească şi de data asta doar s-o „admire” pe contesa Weikersdorf, dacă nu va prinde cât mai repede o ocazie favorabilă. Ca să-i facă şi mai mult în ciudă lui Malko, taiorul îmbietor al lui Sissi interzicea orice întâlnire fugitivă…

Discuţiile se înviorară între musafirii fascinaţi care se îndopau cu icre negre. Baronul Shatten Burz, stăpânul castelului din vecinătate, ridică paharul cu votcă.

— În sănătatea gazdei noastre! Şi a acestei seri de neuitat!

Ceilalţi invitaţi repetară în cor urarea. Votca servită în mici carafe îngropate în cuburi de gheaţă curgea în valuri. Trei muzicanţi se strecuraseră în încăpere şi începură să cânte o melodie ţigănească. Malko se simţea bine. Erau cele mai liniştite

momente ale vieţii lui aventuroase, pe care puţine persoane de la această masă o bănuiau.

Aici se găsea din nou în elementul său, trăind după tradiţia familiei lui, în cercul restrâns al vechii aristocraţii din Europa centrală. Doamnele, dacă nu toate se bucurau de frumuseţe, cel puţin erau elegante şi distinse. Bărbaţii, bine crescuţi, educaţi, complice şi puţin geloşi pe cuceririle lui. Unii dintre ei bănuiau că duce o viaţă dublă, însă în cercul în care se învârteau, tăcerea era o artă de a trăi şi nu se puneau întrebări.

Nimeni nu ştia că prinţul Malko Linge, cavaler al Ordinului de Malta şi posesor a numeroase titluri de onoare, mai era şi baron colaborator al *Central Intelligence Agency.* Fireşte, unele dintre aceste titluri erau dobândite cu foarte mult timp în urmă şi nu însemnau mare lucru la sfârşitul acestui mileniu. Dar, pentru cei care se aflau aici, ele reprezentau liantul nevăzut al universului lor, cu toate că nu mai rămăsese din el decât un microcosmos, pe de o parte ridiculizat de unii, iar pe de alta, râvnit de alţii. În sinea lui, Malko se gândea că viaţa lui secretă nu era în speţă decât o călătorie iniţiatică, aşa cum o înţelegeau samuraii. Acolo nu-şi pierdea sufletul, în schimb, îşi păstra etica cu ardoare. Cu trei luni în urmă, putea să moară la Beirut[9]. A fost nevoit să ucidă oameni care o meritau din plin, dar s-a întâmplat să moară şi unul care nu avea nici o vină. Până la urmă, îşi înfrânase dezgustul şi îşi îndeplinise misiunea, lucru care i-a oferit în seara asta mijloacele de a trăi după gustul şi după rangul lui.

— La ce te gândeşti?

Vocea răguşită a lui Sissi Weikersdorf îl smulse din reveria lui.

— La tine, spuse el imediat.

Tânăra contesă îi făcu un semn discret pe sub masă.

— Mincinosule! Ştiu să citesc în ochii unui bărbat când se gândeşte la o anumită femeie. În privirea ta se vede cu totul altceva.

— Ce anume? o întrebă el cu ironie. Un bărbat?

— Pericol de moarte, zise tânăra cu seriozitate. Eşti foarte departe cu gândul. Fălcile sunt încleştate, priveşti în gol, în depărtări...

Vorbeau ca şi când ar fi fost singuri. Malko băuse deja prea multă votcă. Se întoarse spre Sissi.

— Dacă ţi-aş spune la ce mă gândeam de fapt, mi-ai trage o palmă.

---

[9] SAS nr. 112: *Vengeance a Beyrouth (Răzbunare la Beirut).*

— Atunci, nu-mi spune! replică Sissi, cu nasul în farfurie.

Malko se întoarse în stânga şi vorbi cu vecina lui, care era mult mai în vârstă. Li se aduseseră doi peşti imenşi la grătar, garnisiţi de jur-împrejur cu cartofi umpluţi cu caviar. Festinul continua cu aroma înmiresmată a vinurilor de Moet şi Chandon. Chelnerii nu pridideau să mai umple paharele. Malko încerca să-i atragă atenţia Alexandrei, dar degeaba. Era absorbită de discuţia înflăcărată cu vecinul ei de masă, fermecătorul Dieter Krasnow, bancher, celibatar convins şi mare amator de vânătoare, dar nu numai de căprioare... Aplecată peste masă, ea îi oferea privirii o imagine tulburătoare a sânilor ei minunaţi. Malko simţi deopotrivă o înţepătură în inimă, dar şi o mare uşurare. Atmosfera prevestea furtună. Geloasă ca o tigroaică, Alexandra nu părea să aprecieze flirtul „nevinovat” cu Sissi. Fapt ce putea eventual să-i înlesnească intenţiile necurate.

Ce departe de CIA se simţea în clipa asta! Nu avea decât o grijă care conta: să cucerească o femeie apetisantă. Capul îi vâjâia, dar nu era supărător.

După multe sortimente de lichior servite la desert, Alexandra se ridică, luându-l şi pe Dieter Krasnow în sala de bal de alături, complet refăcută acum după atacul ce avuse loc la Liezen cu câţiva ani în urmă. Muzicanţii îi însoţiră pe invitaţii care au început să danseze. Prin uşa întredeschisă, Malko o observă pe Alexandra lipindu-se imediat de bancherul ei, cu o indecenţă provocatoare.

Dieter Krasnow nu greşea dacă se agăţa de logodnica lui Malko precum un naufragiat de colacul de salvare. Practic, rămăseseră nemişcaţi pe parchetul ceruit, iar Malko putea distinge balansul foarte lent al şoldurilor Alexandrei. Era în stare să aducă un bărbat într-o stare de excitare nemaipomenită doar în timpul unui dans. O clipă, stătu pe gânduri. Era suficient să se ducă s-o smulgă din braţele cavalerului ei şi să-i zâmbească, iar lucrurile aveau să intre pe făgaşul lor.

Se pregătea să se ridice, când simţi o mână aşezându-i-se pe coapsă. Unghiile lungi zgâriau uşor ţesătura pantalonilor. Vocea răguşită a lui Sissi se auzi murmurând în vacarmul invitaţilor care se îndreptau spre camera alăturată.

— Mă doreşti? Adineauri n-am fost prea drăguţă cu tine.

La adăpostul feţei de masă, mâna rămase să se odihnească pe coapsa lui. Nehotărârea se topi pe loc. Femeia îi adresă un mesaj fără nici o urmă de îndoială.

— Te doresc atât cât să ne ducem să dansăm! îi spuse el şi o luă de mână.

Îndată ce ajunseră în sala de dans, Sissi îşi aşeză capul pe umărul lui şi îşi lipi gura de gât, rămânând nemişcată. Numai sânii dezgoliţi de decolteul taiorului violet-purpuriu se striveau de pieptul lui Malko. O zări pe Alexandra într-o poziţie şi mai indecentă decât la început. Roşu ca racul, cavalerul ei o apucă cu ambele mâini de şolduri şi se freca de ea, cu privirea sticloasă, nevenindu-i să creadă în şansa lui. Celelalte perechi dansau şi cochetau, fără să se oprească să bea. Malko luă un pahar de şampanie de pe platoul purtat de un barman printre invitaţi şi i-l întinse lui Sissi.

— Să sărbătorim apropierea noastră!

Bău puţină şampanie şi zise cu un râs cristalin:

— Vrei să mă ameţeşti!

— Nu, prefer să fi trează, îi spuse el.

Dansau în continuare, iar după un timp, Sissi ridică privirile spre el.

— Soţul meu a auzit nişte lucruri interesante despre tine când a fost la Moscova…

— La Moscova?

— Da, a fost acolo ca să discute despre drepturile comerciale cu nişte foşti membri din KGB care păreau să te cunoască foarte bine. L-au spus că eşti o persoană foarte periculoasă, un spion…

Hotărât lucru, viaţa lui dublă îl urmărea pretutindeni!

Sissi îi pândea răspunsul cu privirea ridicată spre el. Cum el rămăsese tăcut, ea adăugă:

— Şi la Viena mi s-a spus acelaşi lucru.

— Totul e-adevărat, zise Malko, hotărât să lase deocamdată părerile despre reputaţia lui nu prea bună aşa cum erau.

— Ai ucis şi oameni?

Vocea lui Sissi tremura de emoţie.

— Da, spuse el fără nici o ezitare.

El o simţi puţin încordată şi crezu că-l va părăsi imediat. Îl întrebă cu vocea sugrumată.

— Când?

— Pe ultimul l-am omorât exact acum trei luni, spuse Malko.

Sissi Weikersdorf tăcu, apoi, brusc, se lipi strâns de el cu privirea înceţoşată. Malko se gândi că, dacă taiorul nu ar fi fost aşa de strâns, s-ar fi înfăşurat în jurul lui ca o liană.

— Povesteşte-mi, îl rugă ea cu gura lipită de urechea lui.

Trupul ei înghesuit într-al lui nu mai avea nici o reţinere. Îl înlănţuise cu braţele fără să danseze, gata să i se ofere. Cel puţin aşa avea impresia. Cineva tuşi discret lângă el. Întoarse capul şi-l văzu pe Elko Krisantem, ţeapăn ca un par, care îi spuse pe un ton egal:

— Doamna contesă Alexandra se duce la Viena, la *Blue Moon.* Speră să o însoţiţi şi dumneavoastră împreună cu invitaţii.

În privirea turcului se citea clar că Malko ar fi putut într-o clipă să pună capăt unei asemenea conduite. Era de-ajuns ca Elko să treacă în jurul gâtului lui Dieter Krasnow şnurul lui de care era nedespărţit şi să strângă puţin... Malko se mulţumi să-i răspundă calm:

— Mulţumesc, Elko.

— Nu vrei să mergi şi tu? îl întrebă Sissi cu ipocrizie.

— Vreau să ne continuăm discuţia, replică Malko. Vino!

O apucă de mână.

— Unde mă duci?

— În bibliotecă, acolo putem vorbi în linişte.

— Şi invitaţii?

— Pot să petreacă fără mine.

Îl urmă pe coridoarele slab luminate până în încăperea la care Malko ţinea în mod deosebit. Alternând coniacul cu şampania şi cu whisky-ul, nu aveau de ce să se plângă.

O sticlă de Dom Perignon aştepta la rece, pe o măsuţă joasă. Malko destupă sticla şi umplu două pahare cu picior. Şampania rece era delicioasă. Puse o casetă în combina Samsung, iar sunetele viorilor invadară încăperea. Sissi scoase din poşetă un pachet de Lucky Strike şi aprinse o ţigară. Parcă ar fi vrut să alunge un stres puternic.

— Mi-e teamă! spuse ea dintr-o dată.

Malko o învălui cu privirea.

— De mine?

Ea lăsă pleoapele în jos.

— Da. Şi de mine.

— Ţi-e teamă că o să te omor?

— Nu...

Privirea ei îi înfruntă din nou ochii aurii. Malko citi în ea sentimente şi emoţii contradictorii. Îi trase cu delicateţe ţigara dintre degete, o puse în scrumieră şi o prinse de umeri. O sărută. La început, buzele contesei rămaseră strânse cu îndărătnicie. Apoi, încet, încet, Malko simţi cum cedează şi îi restituie sărutul,

de data asta fără reţinere. Limba ei ascuţită se juca cu a lui. Îi mângâie şoldul, coborând în lungul coapsei simţind şerpii portjartierului, lucru ce-l înfierbântă şi mai tare.

Când buzele li se desprinseră, Sissi gâfâia, iar sânii păreau că ţâşnesc din decolteu. Uşurel, Malko descheie primii doi nasturi ai taiorului violet-purpuriu, descoperind un corset negru. Atunci când îi eliberă sânii obraznici, Sissi închise ochii fremătând toată, dar se îndepărtă brusc.

— Opreşte-te! Nu vreau să fac dragoste cu tine. Cu toate că-mi placi, adăugă cu glas scăzut. Este ruşinos ce facem noi.

Îşi luă ţigara pe jumătate fumată şi făcu câţiva paşi prin cameră, examinând obiectele aflate acolo. Se opri în faţa unui sipet din lemn de pe o etajeră.

— Ce reprezintă?

— Deschide-l, îi sugeră Malko.

Sissi îl ascultă şi exclamă surprinsă:

— *Mein Gott!*

Malko veni lângă ea şi luă din locaşul lui pistolul extraplat. Câteodată îl lua cu el, dar nu mereu, din cauza controalelor din aeroporturi. Îl păstra însă întotdeauna la îndemână, i-l puse lui Sissi în palmă.

— Fii atentă că e încărcat…

Ea uită că avea taiorul descheiat… în timp ce-l cântărea, îşi plimba degetele în lungul ţevii prelungite cu un amortizor. Se uită în ochii lui Malko cu privirea la fel de tulbure.

— Cu ăsta…

— Da, răspunse el, dar întotdeauna numai ca să mă apăr.

Nu mai opuse rezistenţă când el o asaltă iarăşi şi îl sărută. Dar se împotrivi când se pregăti să-i descheie şi ceilalţi nasturi.

— Ţi-am spus… începu ea.

Soneria telefonului o întrerupse. După ce sună de multe ori, Malko se hotărî să răspundă. Elko Krisantem era ocupat cu musafirii. Ridică receptorul, dar cu celălalt braţ îi înconjură talia lui Sissi, ca s-o împiedice să plece.

— Aş dori să vorbesc cu prinţul Malko Linge, spuse o voce groasă. Sunt din partea lui Henry Camaro.

Malko recunoscuse deja vocea şefului Centralei CIA cu sediul la Viena.

— Eu sunt, spuse Malko. Ce vânt te poartă pe-a lui aripă? Poznaşă, Sissi, care rămase prizoniera lui, apăsă pe butonul difuzorului şi ascultă răspunsul americanului.

— O problemă urgentă la Gaza.

— E chiar atât de urgentă?

— Da. Un informator de-al nostru se află într-o situaţie gravă. Nu pot să-i spun numele prin telefon. Dar avem o problemă serioasă. N-ai citit *Herald Tribune?* Un tip care lucrează pentru noi a fost asasinat acolo şi ciopârţit cu toporişca. Trebuie să te duci numaidecât. Când poţi pleca?

— Şi mâine, dacă trebuie.

— Bine. Treci mâine dimineaţă pe la birou, la ora nouă.

Henry Camaro închise şi Malko făcu la fel. De-acum, Sissi nu mai căuta să scape. Cu privirea rătăcită, îl întrebă:

— E adevărat ce-a spus tipul ăla? Cine este? Glumeşte cumva?

— Nu tocmai, răspunse Malko. Nu mi-am dat seama ce ai de gând să faci.

— Deci, e-adevărat ce se spune despre tine. Chiar te duci la Gaza?

— Da, spuse Malko, dar mai întâi o să fac ceva mai plăcut. Dându-i drumul lui Sissi, se duse să încuie uşa. Tânăra parcă se transformase într-o statuie cioplită într-un bloc de sare. El reveni lângă ea şi termină de descheiat toţi nasturii jachetei fără ca femeia să opună rezistenţă, apoi o dezbrăcă. Desfăcu fermoarul de la fusta strâmtă. Aceasta căzu pe mocheta pufoasă, descoperind partea de jos a corsetului şi ciorapii prinşi în portjartier foarte sus pe coapsă. Malko o trase pe Sissi lângă el şi reluă sărutul de unde îl lăsase. După ce o lungi pe canapeaua moale din pluş cu mătase roşu închis, ea îşi depărtă picioarele într-o dăruire mută. Gura rămase lipită de a lui Malko, pentru a împiedica cuvintele. Ştia că trebuie să profite de acest moment de slăbiciune. Victoria lui nu era însă sigură.

Întins peste ea, Malko se eliberă brusc. Îşi strecură mâna între trupurile lor şi-i atinse pântecele catifelat. Îndepărtă dantela care-i acoperea sexul şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Ea nu-şi dădea seama că era posedată ca o subretă. Slobozi un ţipăt scurt care se termină rostindu-i numele într-un geamăt de mulţumire.

Acum se mişca într-un du-te-vino leneş, uşurat de starea de excitare a lui Sissi. Nimeni nu-i putea fura plăcerea acestor clipe. Sub greutatea lui, femeia începu să se onduleze cu braţele încolăcite de trupul lui, răspunzându-i asalturilor lui Malko. Era foarte excitată. Era minunat. Malko execută aceleaşi mişcări minute în şir, savurându-şi victoria: apoi, simţind seva urcând, se

dezlănţui, smulgând partenerei gemete sincopate. Picioarele lui Sissi erau atât de depărtate, încât parcă formau un unghi drept, permiţându-i astfel s-o pătrundă cât mai adânc.

Atunci când se linişti, ochii tinerei se dădură peste cap încât crezu că i s-a făcut rău. Sânii se eliberaseră din corset, părul era în dezordine, iar gura avea urme de ruj în jurul ei.

Când privirea deveni normală, încercă să surâdă ironic şi spuse:

— Ai obţinut ce-ai dorit!

Era plină de mândrie... Această stare îi dădu lui Malko idei rele.

— Nu chiar, zise el.

Retrăgându-se, o prinse de pulpe şi o răsuci ca pe o clătită cu burta pe canapea. Sissi se zbătu protestând:

— Ce-ai de gând să faci?

Cu toate că se lupta cu el, se trezi îngenuncheată pe mochetă, cu bustul sprijinit de pernuţele roşii. Malko se strecură în spatele ei şi mai stârnit. Când contesa îşi dădu seama ce are de gând, era deja prea târziu. Dintr-un singur elan, forţă drumul între coapsele ei. Sissi Weikersdorf strigă cât putu:

— *Nein! Nein! Schweinhund!* Nu...

Protestele fură înăbuşite de un strigăt ascuţit. Malko se afundă dintr-o singură mişcare. Era o senzaţie absolut deosebită. Strângând-o cu forţă de pulpe, începu o mişcare pendulată ce-l făcea aproape de fiecare dată să iasă complet din crupa cambrată a tinerei contese, pentru ca apoi să se afunde şi mai mult.

Încercând să scape de asalturile lui, fără să vrea, Sissi îi sporea plăcerea. Malko îşi duse fantezia până la capăt, în ciuda protestelor şi injuriilor ei.

Când în fine, Sissi scăpă de supliciu, se ridică răvăşită şi îndârjită, cu faţa brăzdată de dungi negre de rimel, tremurând de furie. Fără să scoată un sunet, ridică de jos fusta şi jacheta. Se îmbrăcă, dar nu se mai încheie la nasturi şi se repezi la uşă, răsuci cheia şi fugi pe culoar.

În timp ce-şi aranja ţinuta, Malko ajunse în curtea castelului şi văzu farurile Mercedesului contesei aprinzându-se. Demară atât de brusc, încât lăsă dâre negre de cauciuc şi dispăru în noapte.

Acum că-şi făcuse mendrele, Malko regreta puţin că se purtase ca o cătană. Se întoarse în sala de bal ca să se ocupe de invitaţi, întrebându-se în ce soi de aventură îl mai târa telefonul

lui Henry Camaro. În orice caz, avea nevoie să încheie socotelile cu contesa Weikersdorf.

Şi mâine mai era o zi...

Capitolul III

John Powell, şeful Centralei CIA la Ierusalim, trimis în mod special în teritoriile ocupate, citea încă o dată raportul Mossadului care tocmai ajunsese pe biroul lui, în legătură cu asasinarea lui Herbert Boss. Israelienii ştiau foarte bine la ce să se aştepte de la el în calitate de agent al *Central Intelligence Agency,* însă trataseră problema ca şi cum ar fi fost vorba despre una din numeroasele crime legate de Intifada. În raport nu era nimic interesant, el fiind întocmit mai întâi de Shin-Beth din fâşia Gaza. Nu au arestat pe nimeni; Wafiek, „călăuza" americanului identificat, a declarat că nu ştie nimic. Clientul lui avusese o întâlnire cu care el nu era la curent. Mai mulţi martori au confirmat că l-a aşteptat la moschee. Textul era însoţit de fotografii cutremurătoare şi de raportul medicului legist din Gaza. Douăzeci şi şapte de lovituri de pumnal, trei de secure, nemaipunând la socoteală obişnuitul ritual al tăierii gâtului. Mossadul a dat verdictul că de acest omor se face răspunzător unul dintre grupurile violente de opoziţie Hamas sau Jihad. Crima nu a fost revendicată.

— *Bullshit!* mormăi printre dinţi John Powell. Ridică privirea uitându-se fix prin fereastra cu vitralii la zidurile roşiatice monumentale ale bătrânului Ierusalim, care, de cinci sute de ani încoace, închideau între ele simbolul celor trei religii monoteiste existente pe pământ: Biserica Mormântului Sfânt, Moscheea Al Aqsa şi Zidul Tânguirilor. Soarele în asfinţit împrumuta pietrelor bătrânelor metereze reflexe sângerii. John Powell se simţea vinovat. Din păcate, era cam târziu pentru regrete... Bâzâitul interfonului îi întrerupse gândurile.

— *Yes,* Jane?

— A sosit domnul Linge, îl anunţă secretara.

— Roagă-l să intre.

Se ridică să-l întâmpine pe musafir şi găsi că este mai înalt şi mai slab decât în fotografii. Nuanţa aurie a ochilor lui izbea la prima vedere, iar din fiinţa lui se degaja un fel de vioiciune fizică şi spirituală ca a unei sălbăticiuni ce se odihneşte. Îi cunoştea pe dinafară palmaresul şi ştia că oamenii de la Langley îl considerau cel mai bun şef de misiune pe care-l avea *Company.* De aceea îl

preferau pe el şi nu pe americani în misiunile cele mai dificile.

— Bine aţi venit la Ierusalim, domnule Linge, spuse el cu căldură. Sper că omologii noştri nu v-au chinuit prea tare pe aeroportul din Ben Gurion.

— Nu, îl asigură Malko. Nici nu m-au scotocit, nici n-au fost suspicioşi.

Şeful Centralei strânse gura într-o strâmbătură ironică.

— Şi cu toate astea, puteţi fi sigur că amicii noştri de la Mossad ştiu deja câte cămăşi aveţi în valiză! Staţi la *King David?*

— Da.

— Atunci, au şi instalat microfoanele în cameră, telefonul este ascultat şi chiar acum răscolesc printre lucruri. Îi cunosc eu. Nu lasă nimic la voia întâmplării.

King David este un mastodont din vremea ocupaţiei engleze a Palestinei care a rămas încă în picioare, un bloc din piatră sângerie, maiestuos, situat pe King David Street, ale cărui grădini şi faţadă dădeau spre zidurile vechi ale Ierusalimului. Evreii din America ce dispuneau de bani veneau în pelerinaj în Israel cerând camerele cu vedere în această zonă, aruncând dolarii în stânga şi în dreapta.

— Nu vor găsi nimic, remarcă Malko.

Şeful Centralei surâse cu încântare.

— Asta o să-i enerveze la culme! Din fericire, n-aţi venit aici cu gândul să-l asasinaţi pe rabin. De altfel, le-am trimis şi telegrame în legătură cu venirea dumneavoastră ca să pun lucrurile la punct şi să-i fac să înţeleagă că nu este o acţiune ostilă lor. De aceea vă lasă în pace. Aţi avut de curând vreo neînţelegere cu ei?

Instalat pe canapeaua hidoasă de un verde prăzuliu, Malko, jenat, surâse cu răceală în colţul gurii.

— Acum trei luni, la Beirut, am avut o mică ciocnire şi la propriu şi la figurat[10]. Dar nimic de ordin personal. Anul trecut, în Canare, s-a întâmplat ceva mult mai serios[11]. Printre ei nu am decât prieteni.

— Şi eu la fel, îl asigură americanul, făcând un gest de lehamite. Acum sunt blânzi ca nişte mieluşei… O cafea?

— Cu plăcere.

— Turcească sau filtru?

---

[10] Vezi SAS nr. 112: *Vengeance a Beyrouth (Răzbunare la Beirut).*

[11] Vezi SAS nr. 106: *Le dispăru des Canaires (Dispărut din Insulele Canare).*

— Turcească.

Călătoria cu avionul Airbus A 320 aparţinând companiei Air France, cu ruta Paris-Tel Aviv, fusese excelentă, însă se simţea puţin toropit de canicula apăsătoare din toată ţara. Erau treizeci şi cinci de grade pe aeroportul Ben Gurion, treizeci la Ierusalim şi mai ridicată pe înălţimi. Trebuia neapărat să se trezească. În timp ce americanul comanda cafeaua, Malko admira încăperea cu tavanul înalt, decorată ca un salon din secolul trecut, mobila era încrustată cu sidef, cu măsuţe joase şi cu scaune aliniate de-a lungul peretelui. Consulatul Statelor Unite avea sediul într-un vechi palat otoman de dimensiuni colosale, cu nenumărate coloane, cu ferestre imense şi scări monumentale. În birou, atmosfera era sufocantă, însă John Powell nu părea să se sinchisească. Nici nu încăpea vorbă să instaleze aparate de climatizare în minunea asta de arhitectură orientală, deci trebuia să se resemneze. Cu barba neagră şi cu mustaţă, cu aerul lui curăţel, John Powell aducea puţin cu un membru al grupării Hezbollah.

Cu trei luni în urmă, Malko era la o sută cincizeci de kilometri depărtare de Beirut; avusese într-adevăr de-a face cu Hezbollah ca să-l răzbune pe William Buckley. Răzbunarea fusese sângeroasă, iar membrii grupării Hezbollah îşi gravaseră numele cu litere de foc printre aceia care aveau să se răzbune într-o bună zi... Dar *Inch Allah* însemna viaţă pentru ei. Într-o zi, la castelul din Liezen a debarcat o trupă de comando. Erau ucigaşi feroce... Dar, Alexandra şi el au reuşit să scape cu viaţă.

În Austria v-aţi bronzat atât de frumos? îl întrebă americanul.

— Nu, în Caraibe.

Petrecuse o lună de miere cu Alexandra în Insulele Bahamas, făcând dragoste şi pescuind nişte peşti enormi. O vacanţă de vis, dar foarte costisitoare. Acum trebuia să-şi refacă bugetul riscându-şi încă o dată viaţa. Era tot ce avea de vânzare. Ca un jucător înrăit şi-o punea pe tavă, ştiind că, într-o zi, norocul nu va mai fi de partea lui. Dar nu trebuia să se gândească la lucruri de genul acesta.

Înainte să plece din Viena, îi trimisese lui Sissi Weikersdorf un coş imens cu trandafiri, mulţumindu-i astfel că a acceptat să vină la dineul din Liezen. Poate că nu fusese chiar o investiţie bună, judecând după felul în care s-au despărţit, dar regreta sincer ieşirea lui animalică. În seara cu pricina, nu avusese timp să se ducă la Viena după Alexandra. Ea ajunsese acasă tocmai când

Malko îi petrecea pe ultimii invitaţi. Nu-i adresă nici un cuvânt, lăsând să planeze îndoiala în legătură cu ceea ce s-a petrecut între ea şi Dieter Krasnow. În acea noapte, nu au dormit în aceeaşi cameră. Dar spiritele s-au încins înaintea plecării lui în Israel. I s-a oferit cu ardoare, lucru ce ar putea ascunde remuşcări şi regrete deopotrivă…

— Henry Camaro mi-a relatat cam ce aşteptaţi de la mine. S-a mai schimbat ceva de atunci?

John Powell îşi bău dintr-o dată cafeaua neîndulcită.

— Nu, dar trebuie să-ţi atrag atenţia că este o misiune extrem de periculoasă.

Malko îi zâmbi cu ironie.

— Nici nu mă aşteptam la o poveste romantică…

— Sunt convins, făcu americanul, nu poate fi vorba de aşa ceva.

Îi întinse lui Malko raportul Mossadului şi fotografiile care însoţeau textul, apoi aprinse o ţigară în timp ce oaspetele examina documentele. După cinci minute, Malko ridică privirea cu stomacul făcut ghem. Hotărât lucru, palestinienii nu aveau de ce să-i invidieze pe libanezi, decât pentru sălbăticia lor.

— Era unul dintre oamenii dumneavoastră?

— Da. De multă vreme, dar îndeplinea misiunile mai puţin periculoase. La început, n-am vrut să-l trimit acolo. Cred că *dumneata* te-ai fi descurcat mult mai bine.

Malko făcu un gest evaziv. Nimeni nu era invulnerabil.

— Ce s-a întâmplat?

John Powell se aşează mai comod pe canapea, îşi mângâie barba şi începu astfel:

— În urmă cu şapte ani, am „racolat” un palestinian din OEP, un anume Daud Abuchita, care lucra cu Abu Iyad, şeful serviciului de securitate al acestei organizaţii. I-au dat numele de cod „Charlie”. Se afla în afara Palestinei, însă palestinienii au reuşit să-l infiltreze în Gaza ca să-i organizeze pe membrii din organizaţia „Hawks”, Vulturii, nucleul cel mai dur al grupării Fatah, adică aceia care organizau acţiuni violente împotriva israelienilor. De acolo, a menţinut legătura cu noi fiind foarte vigilent. Gândiţi-vă că a fost hăituit şi de Shin-Beth, durii din Hamas şi de cei din Jihad.

Acum un an a reuşit să-i facă să creadă că renegă OEP-ul şi că vrea să intre în Jihad. Fathi Chakaki, întemeietorul Jihadului, s-a lăudat cu influenţa pe care o are pe lângă oamenii cunoscuţi de

noi. Fireşte că el acţiona la ordinele Centrului OEP din Tunis, apoi s-a infiltrat în Jihad, ale cărui poziţii erau diametral opuse viziunii lui Yasser Arafat. Jihadul propovăduieşte lupta până la jertfa finală a Israelului, fără nici un compromis. Prin diferite canale, „Charlie” a reuşit să ne furnizeze informaţii foarte importante cu privire la această organizaţie.

— Şi israelienii nu stau mai bine? Cu toţi spionii care lucrează pentru Shin-Beth? obiectă Malko.

— Depinde, spuse John Powell... Bunăoară, se ocupă de acţiunile Jihadului din Israel. Prin intermediul lui „Charlie”, am urmărit evoluţia Jihadului, legăturile pe care le avea cu iranienii şi cu fraţii musulmani din Egipt. Noi am alertat FBI-ul în legătură cu posibilitatea unor atentate pe teritoriul american. „Charlie” ne trimitea mesageri şi din această cauză nu ştiam exact unde se află. Nu l-am văzut niciodată la faţă.

— Nimeni nu l-a întâlnit vreodată?

— Ba da. „Legătura” lui primară, la Tunis, acasă la Abu Iyad. În prezent, se găseşte la Langley şi are o funcţie importantă în departamentul ce se ocupă de Orientul Mijlociu.

— Ce-l determină pe „Charlie” să facă asta?

— Toată familia locuieşte în Statele Unite. În mod regulat îi vărsăm o sumă de bani într-un cont din Bahamas. Cred că o face pentru copiii lui. Pentru el personal n-a cerut niciodată nimic.

Era „cârtiţa” ideală, gândi Malko. Îşi aduse aminte de colonelul Penkovski, membru în KGB care şi el transmitea informaţii minunate. Până în ziua în care a fost reperat, arestat, judecat şi împuşcat. O mică avere pe numele lui zace şi astăzi într-o bancă elveţiană pe vecie.

— În concluzie, „Charlie” se află în Gaza, zise Malko, este infiltrat în Jihad şi vă pasează informaţii. Le comunicaţi şi israelienilor?

— Uneori, atunci când îi privesc şi pe ei.

— De fapt, ce s-a întâmplat?

Vizibil încurcat, americanul trase adânc un fum din ţigară, dându-l afară din plămâni cu forţă, ca şi cum ar fi vrut să scape de o amintire urâtă.

— Acum cinci zile, am primit un mesaj de la „Charlie”, spuse el. De la un tip care n-a vrut să spună cum îl cheamă. Pur şi simplu mi-a spus că „Charlie” deţine o informaţie vitală pentru ţara mea, dar că nu putea să mi-o comunice decât verbal. Mi-a repetat că este urgent şi *vital.* Deci, m-am hotărât să îl trimit pe

Herbert Boss…

— Cum v-aţi dat întâlnire?

— Am căzut de acord cu mesagerul lui „Charlie”. Herbert trebuia să-l ia drept călăuză pe un anume Wafiek, membru în OEP şi ziarist, contactându-l la telefon din Ierusalim. Prima persoană cu care trebuie să te întâlneşti şi dumneata de îndată ce ajungi acolo este Wafiek.

— După tot ce s-a petrecut, credeţi că este prudent?

— Nu pot să afirm acest lucru, însă este singura legătură cu „Charlie”. Israelienii l-au interogat pe Wafiek, dar, în aparenţă, nu au găsit nimic. Şi este ultimul care l-a văzut pe Herbert Boss în viaţă.

Malko îşi dădea seama unde bate americanul.

— Aţi primit veşti de la „Charlie” de când a avut loc acea crimă?

— Nu, nici una, dar asta nu înseamnă nimic. Câteodată nu dă nici un semn de viaţă săptămâni de-a rândul.

— El personal trebuia să se întâlnească cu Herbert Boss?

— Acest lucru nu era specificat, însă era evident. Este vorba de o informaţie pe care „Charlie” n-o putea încredinţa unei a treia persoane.

— Deci ştie că au fost probleme.

— Ar trebui să fie pe altă planetă ca să nu ştie. Toate ziarele, de la *Al Qods* până la *Jerusalem Post* au vorbit despre asasinarea lui Herbert Boss…

Malko nu mai scoase o vorbă. Toate astea nu miroseau a bine… Poate că „Charlie” era deja mort.

— Mai întâi trebuie să ştim sigur ce s-a petrecut, continuă americanul. Am mai multe ipoteze.

— Sunteţi sigur că numai „Charlie” ştia de întâlnire?

— Da, răspunse imediat americanul, era un nume de cod ce apărea în toate mesajele. Bineînţeles că asta a fost prima ipoteză la care m-am gândit. S-o eliminăm. A doua este că „Charlie” a putut fi demascat de oamenii din Jihad. Dacă erau la curent cu întâlnirea, l-au lichidat şi pe urmă l-au omorât şi pe Herbert Boss. Dacă e aşa, s-a zis cu ei. La fel de bine însă, poate să trăiască, neavând cum să-l prevină pe Herbert că a căzut într-o capcană… în acest caz, „Charlie” s-a retras pe undeva şi până la urmă, va da un semn de viaţă. Mai există posibilitatea să nu mai aibă încredere, căci ceva este putred în lanţul său de transmisiuni.

— Şi israelienii?

— Nu cred că l-au identificat pe „Charlie”. Este o operaţiune absolut ermetică. Dar ar înnebuni de bucurie dacă ar reuşi să pună mâna pe el…

Câteva secunde Malko rămase gânditor.

— Chiar credeţi în această informaţie *vitală* pentru Statele Unite? Palestinienii au prejudecăţi chiar şi în privinţa propriilor afaceri.

Americanul clătină din cap.

— Nu şi „Charlie”. Ştie că un complot împotriva lui Arafat sau o operaţiune împotriva Israelului nu ar constitui problema noastră. Spusele lui au greutate, altminteri eu nu mai am încredere. Aştept să dea un semn de viaţă.

Părea sincer neliniştit. Malko ştia că, uneori, un individ infiltrat într-o structură adversă putea să deţină informaţii capitale. Richard Sorge, spion în serviciul URSS-ului, ştiuse unele date cu privire la debarcarea în Normandia încă de când avea legături cu japonezii. „Charlie”, care era infiltrat într-o grupare fanatică islamistă întru totul antiamericană, putea să obţină o informaţie capitală privind Statele Unite.

— Prin urmare, mă duc la Gaza şi încerc să descopăr misterul morţii lui Herbert Boss, încheie Malko. Şi asta cu ajutorul lui Wafiek.

— Mai aşteptăm douăzeci şi patru de ore, îl corectă şeful centralei. Dacă „Charlie” e încă în viaţă, trebuie să dea de ştire într-un fel sau altul. După aceea, vom vedea în ce mod vă vom trimite în infern.

Malko nu avu timp să râdă de gluma americanului. Din biroul secretarei răzbătea discuţia aprinsă dintre două femei. Se auzeau clar protestele secretarei lui John Powell: „Vă spun că este cu cineva! Trebuie să-l avertizez!”. Sfârşitul propoziţiei se pierdu în zgomotul scaunelor trântite, al obiectelor răsturnate şi uşa fu dată cu violenţă de perete, încât aveai impresia că se sfărâmă în aşchii.

Bruneta care apăru în cadrul uşii era mai înaltă cu cincisprezece centimetri decât firava secretară a lui John Powell. Avea o figură de manechin, cu trăsături accentuate, bărbia voluntară, faţa schimonosită de furie, îmbrăcată cu o cămaşă încheiată până la gât, cu pieptul umflat ca o păpuşă Barbie. Talia îi era strânsă cu o centură din piele, sub care se iveau şoldurile în formă de amforă, strânse şi ele într-o fustă mulată, despicată şi lungă până la glezne.

— Domnule Powell, n-am putut s-o opresc, se tângui secretara care se agăţase de braţul superbei sălbăticiuni. A…

Nou-venita se desprinse împingând-o cu cotul şi se îndreptă spre John Powell, strigând la el cu vocea tremurând de mânie.

— Deci tu eşti nemernicul care l-a trimis pe Herbert să fie masacrat!

Capitolul IV

John Powell avu nevoie de câteva secunde ca să-şi recapete sângele rece. În faţa acestei femei dezlănţuite, avea unele scuze. Postată dinaintea lui, cu bustul proeminent, cu respiraţia sacadată, fapt ce făcea ca pieptul să se înalţe şi să coboare cu mişcări spasmodice, îi dădea impresia că-l va pocni dintr-o clipă-n alta.

— Cine sunteţi? o întrebă americanul. Cine v-a dat dreptul să pătrundeţi cu forţa în biroul meu?

Ochii verzi ai tinerei femei scânteiară. Pe un ton impertinent, îi spuse:

— Mă numesc Tamara Halpern şi lucrez la *Jerusalem Post.* Herbert Bess era amantul meu. Vă ajunge?

Malko admira silueta acestei creaturi somptuoase şi îl invidia pe nefericitul agent CIA. Tamara Halpern scutură părul lung care-i cădea pe ochi şi reluă cu aceeaşi voce plină de furie:

— Vreau să ştiu cine l-a ucis pe Herbert! Dacă e cumva vreun pui de căţea palestinian, îi trag două gloanţe-n cap!

Furia părea că-i umflă şi mai tare pieptul. Vorbea apăsând pe cuvinte, iar Malko nu se îndoi nici o clipă de hotărârea ei. În Israel, femeile făceau doi ani de armată în loc de trei, însă mânuiau armele la fel de bine ca şi bărbaţii…

— Ce vă face să credeţi că sunt amestecat în povestea asta nefericită? protestă John Powell. Sunt diplomat şi…

— *Bullshit!* Izak Hanevim mi-a spus că dumneavoastră sunteţi la curent cu tot ce s-a petrecut. Îl cunoaşteţi, nu-i aşa?

La rândul lui, John Powell era pe punctul să explodeze.

— Da, l-am cunoscut, recunoscu el cu voce egală. Dar v-a dat o informaţie falsă. Nu ştiu nimic în plus faţă de ceea ce s-a scris în ziare despre asasinarea colaboratorului din consulatul nostru. Acum, vă rog să ieşiţi din biroul meu.

Cu furie, Tamara Halpern îşi înfundă mâna în poşeta ce o purta la şold. Malko se pregăti să sară, convins că va scoate o armă şi va trage în şeful Centralei CIA. Cu o femeie îndrăgostită, nu se ştie niciodată… însă Tamara scoase doar un pachet de ţigări, puse una în gură, o aprinse şi suflă fumul drept în faţa americanului. În mod vădit, atitudinea acestuia o descumpăni.

Confruntarea lor mai dură câteva clipe, apoi se răsuci brusc şi ieşi din birou ca o vijelie. Malko se întreba dacă, orbită de furie, îşi dăduse seama de prezenţa lui în încăpere. Secretara apăru cu lacrimi în ochi, iar John Powell o expedie în biroul ei. Imediat izbucni furios.

— Ce nenorociţi sunt tipii ăştia de la Mossad!

— Ce vreţi să spuneţi?

— Izak Hanevim este corespondentul meu la ei! M-a făcut ca o albie de porci în faţa târfei ăsteia! Altminteri, n-ar fi venit să facă tot tărăboiul ăsta.

Era clar că John Powell nu a fost impresionat de farmecul israelienei.

— O cunoaşteţi? se interesă Malko.

— Bineînţeles! Este cel mai bun reporter de la *Jerusalem Post,* în plus şi corespondentul mai multor reviste nemţeşti.

— Doar atât?

— Aproape. Tamara Halpern este o corcitură foarte ciudată. Tatăl ei este evreu neamţ, iar mama, o arabă creştină din Liban. Vorbeşte nu ştiu câte limbi şi cunoaşte toate poveştile despre Mossad. Uneori stau şi mă întreb dacă nu cumva lucrează pentru ei. Datorită fizicului ei, se strecoară peste tot. Numai doi nasturi de la bluză să-şi descheie şi toţi bărbaţii reacţionează de parcă li s-ar lichefia creierul.

— Ştiaţi că e amanta lui Herbert Boss?

— Am auzit ceva, dar nu era singura ei legătură. O fascinează toţi bărbaţii din cadrul Serviciului. Chiar mă întreb dacă nu cumva din acest motiv era cu Herbert. Din punct de vedere fizic, genul ei este un sefard cu pieptul plin de păr ca un covor, cu o gură cu buze groase şi foarte dotat în partea inferioară a corpului.

— În orice caz, e hotărâtă să-l răzbune…

John Powell ridică din umeri.

— Ei, aici, e mai uşor cu arabii. Ticălosul ăla de Izak Hanevim nu credea că Herbert Boss vizita doar taberele colonilor evrei. De aceea mi-a trimis vijelia asta pe cap. A fost de-ajuns să-i facă cu ochiul şi…

Maşinaţiile puse la cale de *Company* s-au dovedit încă o dată extrem de transparente. Toată afacerea nu miroase a bine. Malko se întreba de ce CIA e gata să-şi dea atâta ostenealã ca să recupereze un agent ce deţinea o informaţie ipotetică. Sau nu i-au spus chiar totul? Pentru moment, nu-i rămânea decât să

aştepte sau să se înscrie la clubul vizionarilor... Doar până când „Charlie” va da un semn de viaţă. În căldura înăbuşitoare a biroului, Malko tresări.

— Acest Wafiek, „călăuza”, care l-a însoţit pe Herbert la locul de întâlnire, este „curat”?

— Cred cu toată sinceritatea acest lucru. El nu vrea decât lovele.

— Dar el e-n viaţă, nu? remarcă Malko.

— Adică?

— Nu credeţi că cei care l-au eliminat pe Herbert Boss aveau interes să-l lichideze şi pe el, căci a organizat întâlnirea?

Americanul reflectă câteva secunde asupra acestei ipoteze, iar la final recunoscu:

— Nimic nu este imposibil. Când veţi merge la Gaza, va trebui să clarificaţi şi acest lucru.

— Dacă-l vom lua cu binişorul, nu cred că va spune, zise Malko.

— E rândul dumneavoastră să vă descurcaţi.

Malko se gândi imediat la un lucru dificil şi neprevăzut:

— Cum voi ajunge acolo, israelienii vor începe să mă urmărească.

— În mod sigur! Dar nu le va păsa dacă nu vor şti ce faceţi acolo. Tot ce trebuie făcut e să nu-i duceţi direct la „Charlie”. Cum le-a făcut câteva măgării, o să-l bage la zdup pentru mulţi ani. Sau va cădea pe fereastra vreunui comisariat, ori în propriul laţ... Apoi, ştia multe lucruri care i-ar interesa. Ar face orice ca să-l determine să spună tot. Vedeţi, în ţara asta, nu se sinchisesc de drepturile omului, de fapt de nici un fel de drepturi. Arestează oameni şi îi ţin cât timp le convine... în ţările arabe este şi mai rău. Sunt sigur că, dacă „Charlie” mai trăieşte încă, va da el un semn de viaţă... Dacă nu, în douăzeci şi patru de ore, veţi pleca la Gaza.

Pusese deja mâna pe telefon.

— Pe cine sunaţi? îl întrebă Malko.

— Pe imbecilul de Izak Hanevim.

Malko se trezi din nou în atmosfera apăsătoare a străzilor din Ierusalim ticsite de autocare cu turişti. În parcare se afla un evreu palid, cu ochelari rotunzi şi redingotă neagră, cu buclele spiralate ieşindu-i de sub pălărie. Citea *Tora*[12] şi se legăna înainte şi înapoi, ţinând la piept o mitralieră Uzi. Aproape toată populaţia

[12] Cărţile lui Moise cu care începe Biblia (Pentateuh), (n.t.).

civilă din Israel era înarmată şi nu pregeta să facă uz de armă. De fiecare dată când un palestinian încerca să prindă un evreu, acesta era înconjurat imediat de o şleahtă care îl împuşca în plină stradă fără să aibă loc vreun proces.

*

* *

Curtea interioară a hotelului *American Colony* gemea de lume care se îngrămădea la mesele aşezate la umbra unui cocotier amărât. Aproape toţi erau ziarişti americani. Acest hotel încântător din partea nord-estică a Ierusalimului, cea musulmană, era compus din mai multe clădiri şi avea unul dintre puţinele restaurante care a scăpat de cumplita bucătărie „caşer[13]" care deschidea gustul pentru toate felurile de mâncare.

Malko cunoştea locul de multă vreme. Se instală la o masă şi comandă *meze* şi *kebab.*

Aproape toţi clienţii din restaurant aveau câte un telefon portabil şi nu se sfiau să-l folosească. În toată această viermuială, apăru un bărbat înalt, ce şchiopăta sprijinit în cârje, cu coapsa bandajată. Probabil vreun ziarist rănit într-o încăierare.

Malko aproape că terminase primul fel, când în uşă se ivi un grup gălăgios. Trei bărbaţi, printre care şi un fotograf strivit de o grămadă de aparate şi o femeie – Tamara Halpern. Privirea femeii dădu roată prin restaurant şi se opri la Malko. Timp de câteva clipe, păru că nu-l recunoaşte, apoi, după ce le-a spus ceva însoţitorilor ei, veni direct la masă, se aşeză în faţa lui şi-l salută.

— *Shalom!*

— Bună ziua, răspunse Malko, gândindu-se la ce-i spusese John Powell.

Primii trei nasturi ai bluzei albe erau descheiaţi, lăsând să se vadă partea de sus a sutienului bogat ornamentat cu dantelă. Când trăsăturile nu-i erau schimonosite de furie, Tamara Halpern era foarte frumoasă, cu părul negru şi ochii verzi.

— Bănuiesc că ştiţi cine sunt, îi spuse ea.

Malko zâmbi.

— Un reporter de la *Jerusalem Post.*

— Dar dumneavoastră?

Cum el nu-i răspunse, ea îi aruncă cu ironie:

— Alt spion! Şi dumneata vei fi masacrat de nemernicii ăştia de arabi ca să-i faceţi pe plac şefului lui Herbert? I-am spus să nu

[13] Bucătărie tradiţională (n.t.).

se ducă la Gaza! Am presimţit eu ceva rău... Am fler.

— Ar fi trebuit să-l anunţaţi pe prietenul dumneavoastră Hanevim.

— Nu este prietenul meu! protestă ea. E la fel ca ceilalţi. Se foloseşte de paiaţele lui şi când una moare, o înlocuieşte cu alta. Toţi oamenii din serviciile secrete sunt la fel. Vă storc ca pe nişte lămâi, apoi...

Lăsă fraza neterminată. Luă mecanic o bucată de *pita*[14] şi o strecură în gură înghiţind-o pe dată.

Malko îi adresă un zâmbet angelic.

— Se întâmplă să aveţi şi momente când nu sunteţi furioasă?

— Uneori, zise ea simplu. Când mă aflu în compania oamenilor *normali,* nu a spionilor.

— Se pare bunăoară că ştiţi totul despre serviciile secrete, observă Malko cu perfidie.

Tamara Halpern deveni dintr-o dată serioasă şi-l ţintui cu privirea.

— Timp de douăzeci de ani, tatăl meu a lucrat pentru Mossad, pe urmă a fost omorât de un arab. L-ar fi putut salva, dar nu doreau să rămână în viaţă o sursă atât de importantă. Şeful Mossadului mi-a trimis o scrisoare înduioşătoare pe care o mai păstrez încă, vorbindu-mi despre sacrificiul acesta necesar...

Deşi vorbea engleza la perfecţie, Malko simţea că ea îşi caută cuvintele. Îi propuse dezvăluind un zâmbet larg:

— Haideţi să vorbim în germană!

Ea îşi flutură genele rimelate.

— Sunteţi neamţ?

— Austriac.

— Austriac? Atunci trebuie s-o cunoaşteţi pe prietena mea Grete Ulstein! Lucrează la revista *Panorama.* Se află acolo.

Îi arătă o blondă subţirică în pantaloni, care stătea la o masă însoţită de vreo şase ziarişti. Malko auzise de *Panorama,* dar nu şi de Grete Ulstein.

— Nu o cunosc, spuse el.

Vorbind nemţeşte, se părea că o mai îmblânzise pe mica panteră din faţa lui. Observă că cei trei bărbaţi care au venit împreună cu ea tocmai se apucau să mănânce.

— Rămâneţi să luaţi masa cu mine, îi propuse el. Prietenii dumneavoastră v-au uitat.

Fata îl examină curioasă cu privirea-i verde.

---

[14] Un fel de plăcintă.

— Cum vă cheamă?

— Malko Linge.

— Şi cu ce vă ocupaţi?

— Întrebaţi-l pe prietenul dumneavoastră Izak Hanevim. Va fi încântat să vă informeze.

Din nou privirea Tamarei se întunecă.

— Nici nu mă gândesc! Îmi veţi spune *dumneavoastră.* Nu vreau să-l amestec în viaţa mea.

— Totuşi, el v-a pus la curent în legătură cu Herbert Boss.

— Era gelos! Între timp, am avut o legătură cu el. Voia să o luăm de la capăt şi să lucrez pentru el.

Malko îi făcu semn chelnerului şi Tamara comandă un amestec de languste cu spaghete, apoi reveni la subiect.

— Deci sunteţi un „spook[15]”. De ce aţi venit în Israel?

— Momentan, vizitez doar Ierusalimul.

Într-o oarecare măsură, era adevărat. Tamara Halpern nu părea să facă vreo legătură între Malko şi uciderea amantului ei. Fără să mai insiste, începu să mănânce cu poftă, aruncându-i din când în când câte o privire lui Malko. Acesta se întrebă în treacăt dacă îl şi înlocuise pe Herbert Boss... Până la cafea, nu mai schimbară decât cuvinte banale. Tamara bău cafeaua turcească şi scoase un pachet de ţigări *Royale* din poşetă aprinzându-şi una cu zâmbetul pe buze.

— Sunt cele mai uşoare care se găsesc pe piaţă, spuse ea, aşa nu-mi ruinez sănătatea prea repede.

În orice caz, fumatul o relaxa. Se uită la ceas şi suspină.

— Trebuie să-mi pun osul la treabă! Am întâlnire cu Bibi...

— Cine este Bibi?

— Benjamin Netanmayu, şeful opoziţiei. Le-a spus tuturor că, dacă mă prinde în biroul lui, mă violează. Atunci i-am cerut ziarului meu să mă trimită să-i iau un interviu.

— Ca să vă violeze?

Surâse în colţul gurii.

— Nu, ca să demonstrez că vorbeşte verzi şi uscate, aşa cum a observat şi Shimon Peres.

— Mi-ar face plăcere să vă mai văd.

— Lăsaţi-mi vorbă la *Jerusalem Post.*

Se îndepărtă legănându-şi şoldurile – era femeie până-n măduva oaselor – şi se duse să se-ntâlnească cu prietena ei din Austria. Malko plăti, apoi se întoarse la Consulatul american. John

[15] Spion, agent secret.

Powell păru surprins că-l vede aşa devreme.

— Vreo problemă, ceva?

— Voiam doar să vă pun la curent că am „tratat” deja cu Tamara cea pârguită şi bineînţeles că a lăsat să se înţeleagă că lucrează pentru Mossad.

Americanul aprinse o ţigară gânditor şi puse pachetul la loc în buzunarul cămăşii, apoi dădu lent fumul afară.

— Nu aş fi atât de sigur, îi aruncă el. Nu cred că lucrează pentru ei. Este o revoltată. Tatăl ei a fost omorât din cauza unei porcării comise de serviciile secrete şi acum le doreşte moartea. Dar e mai bine să ne ferim. De îndată ce voi primi veşti de la „Charlie”, vă voi suna.

*

* *

Lungit în patul său, Malko rememora seara petrecută în compania lui Sissi Weikersdorf. Acel univers i se părea atât de îndepărtat de Ierusalim. Închise ochii, retrăind plăcerea capitulării tinerei contese. Poate că nu va mai face niciodată dragoste cu ea, dar era atât de bine să-ţi împlineşti visele. Şi-apoi, Dumnezeu ştie ce-l aşteaptă.

Nu mai avea chef să se plimbe prin oraş. Cu excepţia obişnuitului pelerinaj, Ierusalimul era plictisitor. În realitate, erau trei oraşe: vechea cetate înconjurată de ziduri de apărare, înţesată de lăcaşe de cult şi în permanenţă invadată de valuri de turişti asaltaţi de mulţimea de negustori de icoane false, de iesle cu menţiunea „made în Bethlehem” şi diferite alte orori. Expresia „negustorii din Templu” parcă fusese anume inventată pentru ei.

Oraşul modern cu străduţe înguste şi aglomerate pe care se circula numai într-un sens şi şerpuiau printre numeroase coline, mărginite de clădiri de o urâţenie constantă, nu oferea nici un fel de atracţie. Şi-a proptit maşina cu un sabot pentru că toate străduţele erau în pantă, însă canicula făcea orice deplasare oribilă şi greoaie.

Cât despre oraşul arab, situat mai la est, nimeni nu se încumeta să se ducă. În afară de cazul în care dorea să mănânce o *chawerma*[16].

Acestui peisaj i se mai adaugă un şir de cotineţe moderne ivite din deşert ce constituie un adevărat labirint de bulevarde mărginaşe. Era mult mai plăcut să rămână în atmosfera răcoroasă din hotelul *King David* şi să viseze în voie.

[16] Frigărui de oaie.

Universul din Liezen părea atât de îndepărtat în acest oraş al celor trei nume: Ierusalim, Ierosalaim, Al Qods; leagănul celor mai importante religii şi diabolicul creuzet al discordiei. Râuri de sânge au curs de-a lungul istoriei pentru Ierusalim şi mai curg şi în prezent. Aici totul este prea amestecat: Moscheea Al Aqsa, lăcaşul sacru al musulmanilor, Zidul Tânguirilor şi, la o distanţă de numai câţiva paşi, biserica ce adăposteşte Mormântul Sfânt.

Cineva bătea la uşă, iar el îi strigă să intre. Nu era înarmat, dar nici nu se simţea în pericol aici, în Ierusalim. Se ridică şi dădu nas în nas cu Tamara Halpern. Zâmbitoare, se lăsă într-un fotoliu de lângă fereastra care dădea spre zidurile bătrâne ale Ierusalimului.

— Comandaţi-mi un Cointreau cu gheaţă şi cu coajă de lămâie, îi ceru ea fără nici o introducere, scoţându-şi din poşetă pachetul de ţigări.

Voia să-şi ofere o mică pauză.

Fusta lungă îi alunecase atunci când s-a aşezat şi Malko îi zări coapsa stângă, până aproape de încheietură. Acest lucru nu părea s-o stânjenească... Comandă prin telefon şi se aşeză în faţa ei. Era aproape zece seara. Un gând delicios îi trecu fulgerător prin minte, alungat de vocea fermă a tinerei femei.

— Nu mai visaţi! N-am venit să mă culc cu dumneavoastră, ci doar să stăm de vorbă...

Malko, ca un gentleman ce era, reuşi să-şi ascundă dezamăgirea.

— Cu plăcere, dar despre ce?

— Despre dumneata. Grete Ulstein mi-a povestit totul: despre castel, despre CIA... Despre reputaţia de afemeiat. În aparenţă, sunteţi un mit. Chiar sunteţi prinţ?

— Da.

— Se pare că nu sunteţi un ticălos în adevăratul sens al cuvântului, spuse gânditoare Tamara. De aceea am venit aici în seara asta. Vreau să pricep şi eu cum se poate, în meseria asta, să-ţi păstrezi sufletul curat atâta amar de ani? Spuneţi-mi!

Vorbeau în germană şi Malko, amuzat, reuşi să-i răspundă cu uşurinţă.

— Informaţiile reprezintă o meserie pentru domni, Bismark a spus-o. Probabil că nu toţi cei care o practică au destulă etică. Eu m-am mulţumit să nu mă abat de la etica mea. Dar nu este întotdeauna uşor.

Îşi aduse aminte de un personaj din *Apocalypse Now* şi anume

de colonelul Kurtz care a înnebunit fiindcă a descoperit, după ce îşi atinsese idealul, că, ajuns la un asemenea apogeu, cruzimea şi etica nu făceau casă bună împreună. Nici măcar pentru raţiunile de stat. După ce vorbi îndelung, conchise:

— Întotdeauna trebuie să stai în spatele unui paravan din sticlă. În ziua în care vor dispărea oglinzile, e mai bine să renunţi.

Tamara îl ascultase cu mare atenţie în timp ce fuma.

— Nu-mi pare rău că am venit, îi mărturisi ea în final. Tatăl meu vorbea la fel ca dumneata.

Se ridică şi veni în faţa lui. Trupurile le erau foarte apropiate unul de celălalt. Tamara îi aruncă o privire lungă şi complice, spunându-i:

— Ştiu de ce aţi venit în Israel.

— De ce?

— Îl veţi înlocui pe Herbert.

Ea îi întinse mâna şi plecă fără să mai spună o vorbă în plus.

*

* *

S-au scurs două zile plictisitoare de moarte. Malko îşi împărţea timpul între camera de hotel şi vizitele în vechiul oraş Ierusalim poluat de mulţimea de turişti, dar neschimbat, cu bazarele pitoreşti, cu congregaţiile religioase şi numeroasele edificii de cult.

John Powell i-a întârziat plecarea la Gaza, ezitând să-l trimită acolo fără să fi primit veşti de la „Charlie”. Or, acesta n-a dat încă nici un semn de viaţă. Malko lăsase un mesaj la *Jerusalem Post,* dar Tamara nu l-a sunat. Căldura era la fel de sufocantă, piscina de la *King David* nu mai avea secrete pentru el. Nu observă nici un indiciu că ar fi supravegheat de Mossad, dar în ţara asta erau la ei acasă şi fiecare israelian putea să fie un agent. În fiecare dimineaţă, Malko citea cu conştiinciozitate *Jerusalem Post,* fără să găsească mare lucru. În afară de CNN, alte posturi de televiziune erau inexistente.

În sfârşit, a treia zi de dimineaţă, sună telefonul.

— Vă invit la cină lângă Hillel Street, îl anunţă John Powell. Trec pe la opt să vă iau.

Malko nu mai avea răbdare să aştepte. În sfârşit găsi în *Jerusalem Post* explicaţia tăcerii Tamarei: un articol semnat de ea din Cairo.

*

* *

Restaurantul *Ocean* se afla la intrarea vechiului cartier evreiesc reconstruit în întregime şi transformat în zonă pietonală, abundând în restaurante şi în baruri, la intersecţia cu Hillel Street. Situat pe o străduţă pietruită în formă de S, cu cele două saloane cu pereţi vopsiţi în alb, era frecventat de israelienii înstăriţi. John Powell şi Malko s-au instalat în al doilea salon, într-o zonă mai ferită, aproape de bar. Americanul comandă imediat un Johnnie Walker cu multă gheaţă.

— Nu ţi-am spus numele restaurantului la telefon ca să nu aibă timp să instaleze microfoane, îi zise americanul. Dar ştiu că sunt urmărit în permanenţă. Deci, nu vorbi prea tare. Numai faptul că ne-am întâlnit le-a atras deja atenţia.

— Aveţi noutăţi?

— Da.

Se întrerupse ca să comande o plăcintă enormă şi friptură la grătar. În sfârşit, un restaurant unde nu se servea mâncare tradiţională.

— Au un peşte delicios aici, comentă americanul. Îl aduc cu taxiul de la Ashkod!

— Aţi primit veşti din Gaza? întrebă Malko.

— Într-un fel, da.

Americanul îi întinse lui Malko o bucată de hârtie pe care erau caligrafiate cu grijă câteva cuvinte. Citi: „Al Fakr. Hussein Al Jabluni. Al Qods. Hebron”. Nici o semnătură…

Capitolul V

Malko se uită la John Powell.

— Ce înseamnă asta?

— Foarte simplu, îi explică americanul. „Al Fakr” este cuvântul cod ce înseamnă că mesajul vine de la „Charlie”. Hussein Al Jabluni este numele bărbatului ce trebuie contactat: corespondentul ziarului arab *Al Qods.* Se află la Hebron, în Cisiordania, în teritoriile ocupate. Acest mesaj a fost adus azi-dimineaţă de o femeie, o palestiniană, care a ţinut să mi-o înmâneze personal. A fost imposibil să mai scot şi altceva de la ea. După ce mi l-a dat, practic a luat-o la goană. Este semnul pe care-l aşteptam de la „Charlie”.

— Hebron este foarte departe de Gaza, remarcă Malko.

— Fireşte, însă dacă „Charlie” a putut să iasă din Gaza, va fi aici. Jabluni va furniza în mod sigur o informaţie ca să-l contactăm acolo.

— Cum ştiţi unde să-l găsiţi?

— Nu cred că este aşa de greu. Hebron se află la treizeci de kilometri de Ierusalim. Ca să ajungeţi până acolo, nu e nici o problemă. În rest, ştiţi ce aveţi de făcut.

— Tot Shin-Beth o să fie pe urmele mele, observă Malko.

— Este posibil, dar n-avem de ales. Important este ca Al Jabluni să vă transmită mesajul de la „Charlie”.

— Îmi daţi şi o armă?

Şi de data asta, pistolul lui extraplat a rămas la Liezen, acolo unde îl lăsase contesa Sissi. Americanul ezită.

— Nu cred că o să fiţi în pericol, iar eu nu vreau să le dau ocazia să vă expulzeze.

— N-o vor face, obiectă Malko. După părerea mea, vor să-i duc direct la „Charlie”.

John Powell părea că nu-l aude.

— Închiriaţi o maşină de la Petra când ajungeţi pe drumul de la Ramallah. Este o agenţie palestiniană. Bineînţeles că veţi avea plăcuţe galbene şi puţine şanse să fiţi omorât cu pietre. Daţi-vă drept ziarist până vă întâlniţi cu Al Jabluni.

Malko întinse mâna.

— Daţi-mi mie hârtia, altfel n-au motive să mă creadă. Cu

regret, americanul i-o dădu. Acum nu le mai rămânea decât să savureze peştele care era într-adevăr delicios. Mesele începeau să se golească. Începând cu ora zece seara, străzile din Ierusalim deveneau pustii. Nu era ora stingerii, însă oamenii se temeau de numeroasele atentate. Dimineaţa însă se trezeau foarte devreme. În cele din urmă s-au hotărât şi ei să plece. În depărtare, reflectoarele luminau zidurile oraşului vechi, împrumutându-le atmosfera din poveştile cu zâne. La hotel, Malko găsi un mesaj de la Tamara, însă fără nici un număr de telefon. Dar tot era ceva şi nu voia să-i spună de plecarea lui la Hebron.

*

* *

La punctul de control de la intrarea în teritoriile ocupate, pe ruta Ierusalim-Bethleem, soldaţii palestinieni de-abia se uitară la Fordul vişiniu al lui Malko. Îi interesau mai mult taxiurile Mercedes care îi transportau pe palestinieni la muncă în Ierusalim. Drumul îngust şi prost întreţinut şerpuia printre dealurile dezgolite de vegetaţie, acoperite pe alocuri cu un soi de crustă albicioasă: erau coloniile populaţiei israeliene, impecabil de curate, aliniate una lângă alta ca nişte cotineţe şi hidoase pe deasupra. O sută douăzeci de mii de israelieni s-au stabilit cam peste tot pe teritoriile guvernamentale, în mijlocul populaţiei arabe. Malko traversă oraşul Bethlehem aproape fără să-l zărească. Pretutindeni, aceeaşi arhitectură: te-ai fi crezut în orice altă ţară arabă. Grătarele verticale pe care era preparată *chawerma* stăteau alături de coşurile cu legume pe acelaşi trotuar, în faţa magazinelor fără vitrine.

După douăzeci de minute, intră în Hebron. Oraşul se întindea pe şase coline. Malko se îndreptă la întâmplare spre centru, ocolind o intersecţie unde se formase un ambuteiaj şi din care porneau mai multe drumuri. Sute de magazine erau pline cu arabi. Totuşi, în Hebron se găseau câţiva israelieni şi o Yashiva[17].

După ce a parcat Fiatul într-o staţie de taxiuri, plecă pe jos ca să se documenteze. Primii negustori întâlniţi îi întoarseră ostentativ spatele, până când, un tânăr cu mustaţă a la Clark Gabie, îmbrăcat cu o cămaşă bălţată, slab ca un ţâr, îl abordă în engleză.

— Căutaţi ceva?

— Da, sediul ziarului *Al Qods,* îi explică Malko, sunt ziarist

[17] Şcoală talmudică.

străin.

— Vă conduc eu, îi propuse imediat tânărul palestinian.

Traversară intersecţia şi merseră pe una din străduţele animate din centrul oraşului. Ajungând sub un portic, au descoperit în cealaltă parte o terasă înaltă care deservea mai multe birouri. Ghidul lui Malko se informă, apoi îi arătă unul dintre ele.

— Aici este *Al Qods.*

Malko încercă să deschidă uşa, dar era încuiată. Se uită pe fereastră şi văzu că biroul era gol. Unul dintre vecini le veni în ajutor. Din discuţia în arabă care urmă, înţelese că Al Jabluni lucra aici numai de la ora patru… Iar acum era abia prânzul.

— Putem să mergem la el, îi propuse mentorul său binevoitor. Mă duc să întreb unde locuieşte.

Într-un oraş în care străzile nu au nume, nici numere, lucrurile nu erau prea clare. Ghidul său îşi făuri un adevărat plan. După cinci minute, se îndreptau spre altă colină, pe care era aşezat un cartier periferic. Nervos, tânărul îşi aprinse o ţigară Gitane, marcă ajunsă aici cine ştie prin ce minune. Îi dădu lui Malko unele explicaţii lapidare. Cartierul în care se găseau era un labirint de cărări pline de praf care urcau colina: numai anumite drumuri mai largi erau accesibile vehiculelor. În final, în momentul în care Malko voia să renunţe, chipul ghidului său se lumină.

— Aici locuieşte Al Jabluni, la capătul drumului, casa din spate.

Malko zări o cărăruie pe care mergeau caprele, mărginită de magherniţe pe jumătate dărâmate. În fund era o casă modernă de pe terasa căreia se vedea întreg oraşul. Încercă să urce până acolo cu maşina, dar începu să alunece pe panta abruptă, sub privirile ironice ale puştilor îmbrăcaţi cu toţii în tricouri în culorile steagului Palestinei. Se resemnă repede şi se hotărî să urce pe jos panta cu pricina. În faţa casei, mai jos puţin, erau parcate şi alte maşini. Ghidul său îi arătă una, ce avea o inscripţie în arabă şi în engleză: *Foreign Press.*

— Este a lui Jabluni.

Ajunseră la capăt. Trebuiau să mai traverseze un canal, apoi să urce nişte trepte din piatră. La parter, pe o plăcuţă, era scris în engleză că aici este sediul ziarului *Al Qods.* Malko sună, apoi bătu în uşă. Casa părea pustie.

— Trebuie să fie aici, sunt sigur, insistă însoţitorul lui.

Apropiindu-se, Malko răsuci butonul uşii care se deschise

lăsând să se vadă un hol cu pardoseala din dale pătrate. Acesta ajungea într-un salon cu canapele dispuse de jur-împrejur, după moda arabă. Malko văzu o măsuţă joasă, rafturi cu vitrină pline cu cărţi şi un bărbat aşezat într-un fotoliu cu spătarul lângă fereastra deschisă. Capul îi atârna pe spate, permiţând astfel să se vadă o tăietură oribilă care-i brăzda gâtul de la o ureche la cealaltă. Sângele se mai prelingea încă într-o dâră subţire pe cămaşă, transformând-o într-o platoşă roşie. Murise doar de vreo douăzeci de minute...

Malko simţi cum, de spaimă, i se face pielea de găină. Ghidul era şi el răvăşit.

— Este Al Jabluni? îl întrebă el.

Palestinianul dădu din cap afirmativ fără să poată scoate un cuvânt. Mirosul fad al sângelui îl gâtuia. În cameră nu era nimic deranjat.

Nu erau urme de luptă. Mortul îi cunoştea pe agresori. Malko se aplecă pe fereastră. Sub ea, la un metru, era solul ce cobora în pantă lină. Se putea sări pe acolo fără dificultate. Malko îl apucă pe tânăr de braţ.

— S-o ştergem repede de-aici.

Fără armă era nebunie curată să mai rămână şi oricum nici nu mai putea face nimic pentru Al Jabluni. În clipa în care deschise uşa holului, rămase încremenit. Doi bărbaţi cu cagule pe cap urcau scara exterioară. Unul avea o toporişcă, celălalt un pistol automat la centură. Îl zăriră pe Malko şi se năpustiră spre el. Avu timp doar să închidă uşa şi s-o zăvorască. Traversă livingul şi, dintr-o săritură, ieşi pe fereastră, urmat de ghidul său, în clipa în care loviturile de toporişcă prefăceau uşa în ţăndări. Coborâră panta prăfuită cu un singur gând: să ajungă cât mai repede la maşină.

Bărbatul cu pistol intrase deja pe uşă. Trase în direcţia lui Malko, însă acesta avu timp să se adăpostească după zidul din piatră. Colina era un labirint întreg de cărărui presărate cu ziduri, multe dintre ele fiind înfundate. Un adevărat desiş urban... Era imposibil să ajungă la maşină fără să facă un ocol destul de mare.

Dintr-o dată apărură nişte puştani cu un aer trist şi jalnic, strângând pietre în mânuţele lor, înjurându-i pe cei doi bărbaţi şi asmuţindu-i pe următori cu ţipetele lor ascuţite. Altminteri, băieţi încântători... Următorii apărură la capătul drumului.

— Aşteptaţi! îi zise ghidul lui Malko, voi încerca să vorbesc cu

ei.

Făcu un pas spre cei doi bărbaţi cu cagule, vorbindu-le în arabă. Cu foarte mult calm, unul dintre ei ridică pistolul şi trase de la un metru distanţă. Tânărul palestinian primi glonţul direct în frunte, se dădu înapoi şi căzu ca un bolovan. Parlamentările luară sfârşit.

Cu o lovitură de picior, Malko deschise o uşă care se găsea în faţa lui şi pătrunse în interiorul întunecos. Dădu peste nişte copii. Stânjeniţi de prezenţa lor, urmăritorii nu puteau să tragă.

Malko traversă încăperea ca un nebun, ieşi în curte şi coborî pe cărare. Când trecu pe lângă el, un puşti de vreo opt ani încercă să-i pună piedică. Cu sufletul la gură, Malko ajunse în sfârşit la drumul cel mare pe unde venise. Dar maşina era parcată mai jos, cam la cinci sute de metri, în faţa casei lui Al Jabluni. Cum deja pornise în această direcţie, trei siluete verzi cu cagulă pe cap apărură nu se ştie de unde, cu mâinile pline de pietre. În acelaşi timp, primii urmăritori apărură în spatele lui. Era prins la mijloc.

Alegând varianta mai puţin riscantă, Malko plecă cu mâinile lipite de corp, încercând să mărească distanţa cât mai mult dintre el şi omul înarmat. La o sută de metri mai jos, îl aşteptau trei tipi cu pietroaie în mâini…

Zărind la dreapta lui o magherniţă cu uşa deschisă, Malko se îndreptă în direcţia ei. Imediat, proprietarul îi închise uşa în nas. Se trăgeau obloanele unul după altul şi la celelalte magherniţe de pe uliţă, parcă ar fi fost grevă generală.

Nimeni nu-i sărea în ajutor. Era departe de centru şi, înainte ca o patrulă israeliană să intervină, va fi înjunghiat ca o oaie sau chiar împuşcat. Profitând de drumul în pantă, se îndreptă spre aruncătorii de pietre care alergară în calea lui. O piatră nu putea face mult mai rău decât un glonţ…

Coborî panta nebuneşte, cu capul între umeri. O piatră îl lovi în umăr fără să-l rănească. Alta îl izbi în mână. A treia îl făcu să urle de durere. Îl nimeri direct în tibie. Continua să alerge ca un automat, înfierbântat, fără să vadă nimic în afară de bucăţile de asfalt rămase pe ici pe colo, fără să audă altceva decât lipăitul tălpilor lui. Acum cei trei aruncători de pietre se aflau în spatele lui. La rândul lor, începuseră să-l urmărească aruncând în continuare cu proiectilele colţuroase. Una îl nimeri direct în spate, tăindu-i răsuflarea. Sudoarea i se prelingea de pe frunte în ochi. I se părea că drumul ăsta nu se va sfârşi niciodată…

Picioarele îi atârnau din ce în ce mai greu. În locul dughenelor, apărură nişte magazii goale.

Nu văzu piatra care-i ateriză în genunchi. Avu senzaţia că piciorul se îndoaie sub el. Dezechilibrându-se, căzu şi se rostogoli pe şosea. Intrase în panică. În spatele celor care aruncau cu pietre se aflau acum cei doi ucigaşi. Revăzu în minte fotografiile lui Herbert Boss, iar acest lucru îi dădu forţa să se ridice. Ştia că altfel nu va ajunge la intersecţia ce se afla un kilometru mai jos, unde putea cere ajutor.

*

* *

Sudoarea îl împiedica atât de mult să vadă, încât, la început, distinse doar o siluetă întunecată, măruntă care îi venea încetişor în întâmpinare, urcând panta cu pas mărunt şi regulat. Era un rabin cu pălărie neagră, cu o barbă roşcată, cămaşă albă fără cravată şi redingotă neagră. Părea cufundat în lectura unei cărţi pe care o ţinea cu ambele mâini. Era atât de mărunţel încât părea un copil venit din alt timp şi din alt univers. Buzele lui murmurau ceva şi părea că îşi potriveşte mersul în ritmul rugăciunii. Apoi Malko nu mai zări decât un singur lucru: pistolul-mitralieră Uzi ce-i atârna neglijent pe umăr. Israelienii din teritoriile ocupate nu-şi lăsau arma în nici o împrejurare, chiar dacă erau feţe bisericeşti. Malko strigă la el, însă acest lucru nu părea să-l afecteze. Absorbit de lectura *Torei,* parcă nici nu era prezent.

Malko ajunse într-un suflet lângă el şi văzu lentilele groase ale ochelarilor de miop. Pur şi simplu, nu-l văzuse. Cu o singură mişcare, îi smulse pistolul-mitralieră, puse un cartuş pe ţeavă şi se întoarse.

Cei doi urmăritori s-au oprit brusc. Dar aruncătorii cu pietre care erau în frunte alergau în continuare. Malko ridică uşor ţeava pistolului-mitralieră şi trase o rafală scurtă pe deasupra capetelor lor.

Imediat, cei trei bărbaţi se răspândiră care-ncotro, ca potârnichile... Postându-l pe studiosul rabin în mijlocul drumului, Malko începu să-i urmărească pe cei doi ucigaşi care s-au adăpostit în spatele unei remorci oprite pe o parte a străzii. Aceştia doi erau în vizorul lui. Îi surprinse când se pregăteau să fugă prin spaţiul îngust dintre două clădiri şi trase fără să-i nimerească. Uzi nu este o armă prea precisă, iar mâinile îi tremurau de oboseală. Ar fi trebuit să-i urmărească imediat, dar

le-a pierdut urma.

Pe când cobora străduţa, un Jeep al armatei israeliene, atras de focurile de armă, urca cu toată viteza coasta, cu sunete prelungi de sirenă. Vreo şase soldaţi ţâşniră din el înjurându-l pe Malko şi pe rabin. Din fericire, sergentul vorbea engleza şi Malko îi relată pe scurt situaţia. Fiind ziarist străin, se ducea în vizită la corespondentul de la *Al Qods,* dar l-a găsit mort. Apoi a fost atacat de bărbaţii cu cagule care voiau să-l ucidă cu pietre. Israelianul clătină din cap.

— Sunt ticăloşii ăia din Hamas. Ei controlează tot cartierul. Aţi scăpat ca prin urechile acului.

Rabinul îşi luă pistolul-mitralieră înapoi şi, sub protecţia soldaţilor, Malko se duse să-şi recupereze maşina. Ca prin minune, toate magazinaşele aveau acum obloanele ridicate. Malko trebui să se ducă la postul militar din Hebron ca să dea o declaraţie. Arăta ca un adevărat blochaus... Întâlni câţiva civili israelieni înarmaţi până-n dinţi. Fără obişnuinţa lor de a purta armă, în clipa asta, Malko ar fi fost mort.

Găsiseră cadavrul ghidului său. Un ofiţer din Shin-Beth îl identifică imediat.

— Este un militant din Fatah, îl anunţă el. La fel ca şi Al Jabluni. A mai avut loc încă o reglare de conturi între palestinieni. Dacă plecăm, va fi o baie de sânge.

După o oră, frânt de oboseală şi plin de vânătăi, Malko se îndrepta spre Ierusalim. Cu toate acestea, n-a fost o victimă: dacă cei din Shin-Beth din Hebron nu l-au chestionat prea mult, însemna că ştiau cine este şi de ce a venit.

Acum nu-i mai rămânea decât un lucru de făcut: să-l găsească pe „Charlie” la Gaza, oricare ar fi riscurile şi înainte ca palestinienii să-l omoare. Nu aveau chef ca „Charlie” să vorbească, fapt ce dovedea că deţine o informaţie incendiară pe care trebuia s-o transmită. Totul era s-o obţină înainte de a fi prea târziu.

Capitolul VI

Malko întinse braţul strâmbându-se de durere. Pietrele aruncate de palestinienii din Hebron au constituit totuşi un pericol. Corpul îi era împestriţat cu hematoame, iar cel mai mare, chiar în mijlocul spatelui. Avea dificultăţi la mers din cauza pietrei care l-a nimerit în tibie.

Savura o votcă cu multă gheaţă, încercând să se relaxeze. Aici, în biroul de dimensiuni faraonice al lui John Powell, cu vedere spre Zidul Tânguirilor, cu greu ai putea crede ce s-a petrecut numai la câteva zeci de kilometri depărtare. Tsahal, puternica armată israeliană, nu reuşise să le vină de hac tinerilor palestinieni disperaţi şi hotărâţi care o sfidau zilnic. Iar Mossadul nu reuşea să-şi refacă filierele ermetice. La rândul ei, Intifada mergea înainte... Ca să nu mai amintim de asasinatele atâtor israelieni civili sau militari...

— Chiar vreţi să vă duceţi la Gaza? îl întrebă John Powell care îşi turnase whisky cu gheaţă. Fără să aşteptaţi alt mesaj de la „Charlie”?

Înainte de a răspunde, Malko îşi termină votca.

— Vedeţi altă soluţie? Ce s-a întâmplat la Hebron dovedeşte că adversarii lui „Charlie” sunt hotărâţi să facă tot posibilul ca să ne împiedice să intrăm în legătură cu el. Îi supraveghează chiar şi prietenii. Mă aşteptau la Hebron. Tânărul care m-a îndrumat făcea parte din OEP şi nu m-a doborât întâmplător. Din motive necunoscute de noi, „Charlie” nu se poate mişca dintr-un loc în altul. Deci, dacă doriţi să ştiţi ce-are să ne spună, trebuie să-l căutăm la Gaza.

Tulburat, John Powell scoase o ţigară Lucky Strike din pachet. Majoritatea oamenilor din CIA au rămas fideli ţigărilor pe care le fumau militarii americani încă din 1945.

— Ştiu că sunteţi un agent nemaipomenit... însă este prea riscant.

— Nu voi sta mult. Doar cât să încerc să ajung la „Charlie” prin intermediul acestui Wafiek. Trebuie să aibă „antenele” lui. Sper că va afla despre prezenţa mea în Gaza. Am intenţia să stau la acelaşi hotel ca şi Herbert Boss şi, firește, să mă folosesc de Wafiek.

John Powell părea destul de entuziasmat de idee.

— Totuşi, să nu faceţi tot ca el…

— *The Good Lord is on my side*, răspunse Malko mai de voie, mai de nevoie… Dar nu voi pleca cu mâinile goale.

— Am recuperat pistolul Beretta 92 al lui Herbert, făcu John Powell, dar eu sunt superstiţios.

Americanul părea copleşit. Reluă:

— Ştiu foarte bine că trebuie să vă duceţi acolo. Am pierdut deja un om, n-am chef să vă trimit la castel într-un sac de plastic.

— Daţi-mi semnalmentele „călăuzei", spuse Malko. Îl voi suna din partea dumneavoastră.

— Voi înştiinţa Shin-Beth că plecaţi la Gaza, ca să nu vă plictisească prea tare, zise John Powell.

— Or să fie pe urmele mele, oricum.

— Tot o să vă supravegheze. Le voi spune că anchetaţi moartea lui Herbert Boss. De fapt, cam ăsta este adevărul.

După o scurtă ezitare, deschise un sertar şi îi întinse lui Malko un pistol automat foarte greu.

— Luaţi-l, este un „Desert Eagle", un cadou „oficios" de la omologul meu din Mossad, un Magnum 357. Îi zboară capul şi unui elefant, darămite unui palestinian…

Malko luă arma: era foarte grea. De la centură ar fi căzut imediat, deci n-o putea ascunde acolo. Ar avea nevoie de un suport sau de o valijoară plată.

— Dacă or să vadă aşa ceva la dumneavoastră, chiar că vor face-n pantaloni de frică, jubilă americanul. E frumos de tot!…

Grozavă consolare! Malko părăsi biroul cu obuzierul în buzunar, plus două încărcătoare. N-avea nici un interes să se apropie de vreo poartă magnetică cu o asemenea maşinărie.

*

* *

Un automobil frână brusc şi strident în faţa uşii turnante a hotelului *King David,* chiar în clipa în care Malko arunca o sacoşă în portbagajul Fiatului său. Nu-i trebuiau decât două ore ca să ajungă la Gaza. Asta ar fi cam pe la unsprezece, oră la care îi dădu întâlnire lui Wafiek, „călăuza", la punctul de control Eresh.

— Malko!

Se întoarse. Tamara Halpern, cu părul negru căzându-i pe umeri, coborî dintr-o maşină, cu o ţinută impecabilă, îmbrăcată într-un pulover fin şi atât de mulat pe sânii ei de vis, încât părea că o să crape, o centură cu ţinte strângându-i talia subţire. Fusta-

i lungă până-n pământ ar fi fost la fel de decentă pe oricare altă femeie… Se îndreptă spre el, cu un zâmbet feroce. În mână ţinea o geantă de voiaj.

— Ce matinală sunteţi! remarcă el. Ba mai mult, mă ocoliţi. V-am lăsat două mesaje la ziar.

— Ştiu, spuse ea, am fost la Cairo. Abia ieri m-am întors.

Portbagajul Fiatului rămăsese deschis. Tamara înaintă un pas şi puse înăuntru geanta de voiaj cu un gest cât se poate de natural…

Malko se uită la ea înmărmurit.

— Ce faceţi? o întrebă el.

— Vin cu dumneavoastră.

Se străduí să zâmbească.

— Nu rămân în Ierusalim, plec pentru câteva zile.

Zâmbetul feroce se transformă într-unul încântător.

— Ştiu, la Gaza. Iar eu vă însoţesc.

Lui Malko îi venea s-o strângă de gât. Portarul asculta cu interes discuţia lor. Malko o luă pe Tamara de braţ şi o duse în hol, la distanţă. Tânăra părea foarte sigură de ea, chiar amuzată. Cum de ştia că se duce la Gaza?

— De fapt, dumneavoastră ce doriţi? o întrebă el.

— V-am spus, vă însoţesc.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva.

Israelianca îi surâse suav.

— În acest caz, vă voi urmări cu maşina mea. Dar să ştiţi că în Gaza nu sunt decât două hoteluri. Aşa că tot o să vă găsesc. Şi la urma urmei, pot să vă fiu de folos acolo…

— De folos?

Mai bine se spânzura. Să ajungă cu o israeliancă într-un colţ de lume unde această naţie era urâtă cel mai mult! Era singurul mijloc prin care nu va avea nici un fel de contact cu nimeni. Doar să ajungă acolo cu inscripţia Mossad pe frunte… Malko încercă să-şi păstreze calmul.

— Ştiu că moartea lui Herbert Boss v-a afectat foarte mult şi că speraţi să-l răzbunaţi, spuse el, însă eu nu mă duc la Gaza pentru asta. Îmi veţi face numai necazuri.

Încăpăţânată, Tamara îi înfruntă privirea.

— Vreau să vin. Nu numai ca să răzbun moartea lui Herbert.

Imediat, lui Malko îi sări muştarul. Trebuia să se descotorosească de ea indiferent prin ce mijloace.

— Dacă veniţi doar ca să vă culcaţi cu mine, zise el, puteţi să

aşteptaţi până mă întorc, aveţi răbdare şi…

Observă că pupilele Tamarei se făcură mici de tot. Îşi încleştă fălcile, iar cu mâna făcu o mişcare ca şi cum s-ar fi pregătit să-l pocnească, apoi braţul îi căzu la loc.

— Imbecilule! şuieră printre dinţi.

Se întoarse, traversă holul ca o vijelie şi ieşi din hotel, lăsându-l pe Malko pradă ruşinii şi satisfacţiei. Niciodată nu-i vorbise astfel unei femei. Când ieşi, maşina Tamarei dispăruse, îşi inspectă portbagajul: sacoşa nu mai era. Tulburat, se aşeză la volan şi căută drumul spre Tel Aviv în labirintul de bulevarde din Ierusalim. Numai Mossadul ar fi putut s-o prevină pe Tamara şi bineînţeles că nu pe gratis…

Înainte s-o apuce pe drumul ce ducea la Ashkelon, după vreo trei sferturi de oră, privi în oglinda retrovizoare. Nissanul alb al Tamarei era chiar în spatele lui.

*

* *

— *Himmel Herr Gott!*

Malko înjură, dar nu avea ce să facă. Traversă oraşul Ashkelon, nimeri într-un ambuteiaj îngrozitor, ezită puţin după ce ieşi de acolo şi se întrebă pe unde s-o ia. Claxonă scurt ca să-l atenţioneze că este în urma lui, apoi Tamara îl depăşi făcându-i semn trufaş. Şi culmea, ea avea să-l dirijeze!

El o urmă turbat de furie până la punctul de control israelian care bara tot drumul de la intrarea în fâşia Gaza. Amândoi au trecut fără probleme. Numai arabii erau controlaţi. Malko descoperi imediat Fiatul 127 verzuliu lângă care stătea un omuleţ cu ochelari rotunzi a la Troţki… Bărbatul se îndreptă în grabă spre Malko, părând că are intenţii bune.

— *Mr. Malko? I am very happy. You follow me. Take care.* Nu-mi plac astea, adăugă el, arătând plăcuţele galbene ale Fiatului lui Malko.

Se urcă în maşină. Cu coada ochiului, o zări pe Tamara Halpern care o luă pe urmele lui fără să fie remarcată de „călăuză”.

*

* *

O camionetă cu două megafoane cocoţate pe capotă străbătea cu viteză redusă străzile nisipoase ale cartierului Rimai, ţipând o reclamă la buteliile cu gaz. Două elicoptere israeliene se învârteau ca nişte ulii deasupra oraşului, la

altitudine joasă. Trei Jeepuri pline cu soldaţi israelieni îl depăşiră pe Malko. Alţi doi soldaţi supravegheau drumul prin uşile deschise. Fetele lor copilăreşti erau crispate de teamă.

Malko trebui sa se depărteze puţin ca să nu zdrobească o fantomă neagră, o femeie învăluită toată în pânză, purtând chiar şi mănuşi, care traversase fără să se uite.

Toate femeile purtau acel *hijab* în care erau înfăşurate din cap până-n picioare. Pe străzi nu se găsea nici urmă de israelian. Oamenii se uitară cu priviri sălbatice la plăcuţele galbene ale maşinii lui Malko. Se strecură în mijlocul unui şir de rable marca Peugeot 404, ocolind îngrămădeala de căruţe trase de asini. Aerul era fierbinte, temperatura atingea aproape 40 de grade; sub cerul de un albastru foarte deschis ardeau pretutindeni grămezi de gunoaie. Înaintea lui, Fiatul 127 pârâia de zor.

Treceau prin faţa unei clădiri ce i se păru lui Malko un blochaus înconjurat de sârmă ghimpată care dădea în curtea unui hotel micuţ, *Cliff,* construit pe o plajă pustie şi murdară.

Un arab aşezat pe un scăunel pliant trăgea din narghilea. Tamara Halpern coborî din Nissan cu geanta de voiaj în mână. Wafiek îi aruncă o privire îngrijorată.

— O cunoaşteţi? îl întrebă pe Malko.

Acesta tocmai se pregătea să spună „nu”, când Tamara strigă la el, făcându-i un semn vesel.

— Te-am îndrumat bine?

— Este o ziaristă de la *Jerusalem Post,* admise el, am întâlnit-o pe drum.

Ajunseră la recepţie. Tamara vorbea araba curent. Se întoarse spre Malko şi îi zise în nemţeşte, cu un zâmbet ironic:

— Mi-am rezervat o cameră alături de a dumitale. Are vedere la mare…

Camerele cu vedere la mare erau privilegiate nobilimii care stătea în hotelul *Cliff*. Cele trei corpuri de clădiri gălbui care îl compuneau, cu zugrăveala scorojită, flancate de scări exterioare jegoase aveau aspectul atât de vechi, de parcă nu fuseseră niciodată noi. Bucăţi mari din plafon erau desprinse, sistemul de ventilaţie nu funcţiona, ferestrele nu aveau perdele, iar saltelele parcă erau confecţionate din beton armat…

Malko coborî în grabă, după ce îşi pusese arma „Desert Eagle” în sacoşa din piele pe care n-o mai lăsă din mână. Wafiek îl aşteptă bând o cafea.

— Cu cine doriţi să vă întâlniţi? îl întrebă acesta.

Malko se uită în ochii lui.

— Cu asasinii lui Herbert Boss, clientul dumneavoastră american.

Palestinianul pirpiriu tresări ca şi cum prin vene îi alerga un păianjen. Îl fixă pe Malko cu un aer înnebunit.

— Eu nu ştiu nimic, protestă el. Israelienii m-au interogat timp de două zile. Le-am spus tot ce ştiu. Eu l-am aşteptat în moschee.

— Puţin îmi pasă, răspunse Malko. Wafiek, eu ştiu mai multe despre dumneata…

Pleoapele palestinianului fluturară în spatele lentilelor rotunde.

— Ce vreţi să spuneţi? Toată lumea din Gaza mă cunoaşte; eu lucrez pentru „Kyodo”, o agenţie japoneză.

Malko se aplecă la urechea lui:

— Oare nu se-ntâmplă să lucraţi şi pentru americani? Care nu prea sunt gazetari…

Wafiek privi în jurul lui. Nu zări pe nimeni în afară de patronul hotelului care stătea mai departe, la biroul său.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, protestă el.

Trebuia să-l atace direct.

— I-aţi minţit pe israelieni, zise Malko liniştit. Dacă ar afla, aţi avea necazuri serioase.

— Cum aşa?

Se apleca din nou la urechea palestinianului.

— Dumneata ai transmis ora şi locul întâlnirii lui Herbert Boss. Vreau să ştiu cine v-a dat această informaţie.

— Dar…

Malko îi prinse braţul cu fermitate.

— Am lucrat cu Herbert Boss. Nu-mi turna gogoşi că altminteri le voi povesti israelienilor ce ştiu. Pentru început vă vor băga la închisoare.

Wafiek lăsă capul în jos. Împrejurul lor bâzâia o muscă. Malko observă cum se frământă… După ce cântări riscurile, ridică privirea şi spuse cu voce joasă:

— Mi-a telefonat un tip. Am fost să mă-ntâlnesc cu el şi mi-a spus despre întrevedere.

— Cine e?

— Unul, Said. Are un service la intrarea în tabăra refugiaţilor de la Al Chati.

— Mergem acolo, zise Malko pe un ton ce nu admitea replică.

Tabăra de la Al Chati nu se deosebea prea mult de restul fâşiei

Gaza, cu blocurile sale din beton, aliniate de-a lungul drumurilor prăfoase şi dominate de o clădire mare, neterminată, găurită de obuze. Chiar la intrarea în tabără, se găsea o staţie service în faţa căreia discutau vreo şase oameni, aşezaţi la umbra copertinelor, lângă pompe.

— Said este aici? îl întrebă Malko pe Wafiek.

Palestinianul se codi, încurcat.

— Da, ultimul din stânga, cel gras. Dar mi-e greu să vorbesc cu el. O să creadă că...

Malko oprise deja. Coborî, iar Wafiek îl urmă de-abia târându-şi picioarele... Austriacul se opri în faţa lui Said, un bărbat grăsun, neras, chel şi cu ochii ciudat de oblici. Malko se hotărî să calce-n strâchini, adică să intre în pielea oii mâncate de lup.

— Spune-i că îl caut pe unul „Charlie", îi spuse el lui Wafiek. Întreabă-l dacă îl cunoaşte.

Wafiek traduse întrebarea, însă Said nu manifestă nici un fel de sentimente. Scutură din cap şi Malko înţelese răspunsul înainte de a i-l traduce Wafiek.

— Nu cunoaşte pe nimeni cu acest nume, spuse Wafiek. Zice că nu este un nume arab.

Malko *ştia* că grăsunul de Said nu-l putea cunoaşte pe informatorul de la CIA sub numele de „Charlie". Dar dacă-l cunoştea, nu contează sub ce nume, risca să-i pomenească de această cerere ciudată, iar prezenţa lui Wafiek îl lega pe Malko de Herbert Boss. Au discutat câteva minute şi Malko află că Said deţinea un sfert din staţia service, că avea unsprezece copii şi era un partizan înfocat al lui Georges Habbache, liderul Frontului Popular de Eliberare a Palestinei.

Palestinianul cel gras se ridică ostentativ şi se duse în birou.

— Du-mă la locul unde a fost ucis Herbert Boss, îi ceru Malko.

Urcară spre Palestina Square, încâlcindu-se printre ambuteiajele de pe strada Omar-al-Muftar. Toate magazinele erau deschise, plus tarabele care erau înşirate pe trotuar.

Malko nu mai întârzie pe străduţă. Înspăimântat, Wafiek îl urmă fără să-i pună vreo întrebare. Reveniră la hotelul *Cliff.* Nissanul alb al Tamarei nu mai era acolo. Malko puse sacoşa în care era arma pe banchetă şi comandă un ceai, apoi se întoarse către Wafiek.

— Ce se povesteşte despre moartea lui Herbert Boss?

Palestinianul aşteptă mult până să-i răspundă.

— Ei, mereu aceeaşi poveste; că la mijloc e Hamas sau Jihad.

Nimic concludent. Unii susţin că în realitate a fost un evreu care avea întâlnire cu spionul…

Malko se aplecă spre el.

— Vă dau două mii de dolari dacă îmi găsiţi o pistă. Să spuneţi că sunt ziarist şi vreau să mă întâlnesc cu aceşti oameni.

— Dar este foarte periculos, protestă Wafiek.

— Ştiu.

Îşi spuse că acest tărăboi va ajunge în sfârşit la urechile lui „Charlie”. Wafiek oftă.

— O să-ncerc. Îl ştiu pe unul care are legături cu toată lumea. Poate că va fi de acord să vorbească. Dacă vom reuşi să trecem de purtătorii de cuvânt oficiali ai extremiştilor, nu se va întâmpla nimic.

— Atunci, haide, îl îmboldi Malko.

Ideea lui era foarte clară. Cei care ar accepta să vorbească cu el nu erau adevăraţii vinovaţi. Avea de ales: OEP, Hamas sau Jihad. Plecară spre centrul oraşului Gaza.

— Mergem la hotelul *Marna House,* îl anunţă Wafiek, pe strada Ahmed-Abdel-Aziz. Este cel mai frumos din Gaza.

După zece minute, treceau pe poarta hotelului *Marna House,* clădire bătrânească, în fundul unei grădini cam părăginite. Mai multe persoane stăteau în fotoliile din răchită dispuse în jurul unor mese, formând astfel un salon pentru servit ceaiul în aer liber. Fiindcă era mai multă verdeaţă, aici se simţea mai multă răcoare.

Lui Malko i se acceleră pulsul. Tamara Halpern discuta cu o negresă la fel de frumoasă ca şi ea, cu părul împletit în numeroase codiţe, îmbrăcată în stil hippie. Pe masa lor zăcea o geantă plină cu aparate de fotografiat.

— Aşteptaţi-mă, îi zise Wafiek.

Malko se instala la o masă mai ferită. Învăluit de privirea ironică a Tamarei. Îl văzu pe Wafiek ducându-se la o femeie care citea tolănită într-un fotoliu de răchită. De sub *hijabul* care-i acoperea părul se ridicară spre Wafiek nişte ochi verzi tulburători. Începură să discute în şoaptă. După zece minute, palestinianul reveni la masa lui Malko.

— Mi-a promis că va încerca, zise el. Dar m-a pus să jur că nu aveţi de-a face cu Shin-Beth sau cu Mossad. Altminteri…

— E-adevărat, rosti Malko. Cine este femeia?

— Proprietara hotelului, o palestiniană foarte bogată şi respectată de toată lumea. Mulţi ziarişti poposesc aici fiindcă ştie

absolut totul.

Wafiek se uită neliniştit la ceas. Parcă stătea pe jar.

— Interdicţia de circulaţie începe la ora opt, îi explică el, dar mai am şi alte lucruri de făcut până atunci. Pot să vă conduc la hotel. Puteţi să luaţi cina acolo.

Era aproape la fel de amuzant ca şi cum s-ar duce să ia masa de seară într-un cimitir.

— Lăsaţi-mă aici, zise Malko, mă descurc eu… O să iau un taxi.

Wafiek nu-l rugă. Rămas singur, Malko îşi sorbi sucul de portocale. În Gaza nu se serveau băuturi spirtoase pe nicăieri. Se întunecă la şase fix şi oamenii se risipiră cu toţii. O jumătate de oră mai târziu, Tamara Halpern o părăsi pe negresă şi veni la masa lui Malko. Avea un zâmbet aproape umil.

— Să facem pace, îi propuse ea. Vreau să vorbesc cu dumneata. Vă invit la cină la *Al Salam,* nu e chiar atât de murdar.

Malko se codi câteva clipe. Voia să înţeleagă atitudinea ambiguă a ziaristei israeliene. El o urmă până la maşină. Străzile neluminate din Gaza erau deja pustii. În câteva minute, ajunseră la malul mării.

*

* *

Al Salam era gol, cu excepţia unei singure perechi instalate în apropierea unui golfuleţ săpat în plaja murdară, luminată de reflectoare. Lângă bar, trei arabi jucau domino. Din cauza interdicţiei de circulaţie, seara restaurantele rămâneau practic fără clienţi. De tavan erau atârnaţi peşti uscaţi ce mai înveseleau atmosfera sinistră. Un chelner le aduse lista de bucate, precizându-le însă că nu mai aveau decât *mezes* şi *gambas.* Când acesta se îndepărtă, Malko atacă:

— Acum puteţi să-mi spuneţi de ce m-aţi urmărit?

Ca de fiecare dată când era supusă presiunii, Tamara Halpern îşi aprindea o ţigară şi dădea încetişor fumul afară, apoi răspundea.

— O să vă cam mire, făcu ea, dar să ştiţi că vă simpatizez foarte mult… Dar şi aici şi la Gaza, alergaţi la-ntâmplare pe un câmp minat. Este mijlocul cel mai eficient prin care să vă faceţi rău. V-am urmărit ca să fac în aşa fel încât să plecaţi viu şi nevătămat din Gaza.

Malko o ţintui cu privirea pe tânără, nevenindu-i să creadă. Cu siguranţă că era îngerul păzitor cel mai apetisant pe care l-a avut vreodată… Fireşte, ca „baby-sitter”, Tamara era în mod cert mult

mai sexy decât Chris Jones. Dar o fi tot la fel de eficientă?

Capitolul VII

Ali Yasin dispăru pe uşa turnantă a magazinului F.A.O. Schwartz. Ameţit de hărmălaie, revigorat de aerul condiţionat, se opri lângă piciorul imensei pendule care arăta două şi cinci minute. La New York, luna august era într-adevăr îngrozitor de suportat. Asfaltul părea că se topeşte sub picioare, hainele se lipeau de piele din cauza transpiraţiei, aerul umed şi fierbinte era greu de respirat. O adevărată saună.

Ali Yasin parcursese pe jos o distanţă de trei blocuri pe strada 59, de la metroul de pe bulevardul 7. Detesta taxiurile. Mai întâi că erau foarte scumpe; pe urmă, şoferii ţineau minte chipurile clienţilor lor. Or, Ali Yasin avea un chip pe care-l ţineai minte: brunet, cu părul scurt care-i cădea pe frunte, o faţă rotundă cu pielea foarte albă, o mustăcioară şi o barbă la fel de negre precum părul, foarte bine îngrijite, costum închis la culoare şi cămaşă albă, fără cravată. Avea oroare de ţinuta neglijentă şi, chiar în plină vară, purta haină, deşi la Washington, unde locuia de fapt, era şi mai cald decât la New York... Dar obişnuinţa de a preda – era profesor de biologie la Universitatea George Washington – îi dădea un aer sever şi puţin cam preţios ce compensa într-un fel ţinuta neglijentă a studenţilor lui, pe care, în sinea lui, o dispreţuia şi chiar o ura. Urcă la primul etaj cu scara rulantă, croindu-şi drum prin mulţime. Tot timpul anului, F.A.O. Schwartz, cel mai mare magazin de jucării din lume, era invadat de o mulţime de puşti gălăgioşi care-şi târau pe la diferite raioane părinţii resemnaţi. Ajuns la primul etaj, Ali Yasin o luă la stânga, spre raionul de jocuri de societate. Acolo avea întâlnire cu cineva.

După zece minute, când deja începuse să se neliniştească, îl zări pe individul cu care avea întâlnire. Un bărbat pirpiriu, trecut de cincizeci de ani, cu un aer bolnăvicios, îmbrăcat într-un costum maro, fără cravată. Cyrus Jahanbi era unul dintre cei douăzeci şi trei de membri ai delegaţiei iraniene în Statele Unite. Erau singurii diplomaţi rezidenţi în SUA după ce au fost întrerupte relaţiile diplomatice cu Iranul. În mod oficial, Cyrus Jahanbi era directorul serviciului de presă, deosebindu-se de iluştrii săi colegi, prin ţinuta bătrânească, toţi având diplome

obţinute la universităţile americane, care, după fel de fel de contracte, forfoteau acum pe culoarele sediului O.N.U., cu nasul pe sus şi în costume elegante tip Mao.

Simţindu-se în largul lor în lumea occidentală, în realitate, se temeau cu toţii de Cyrus Jahanbi. De fapt, acesta depindea direct de ministrul informaţiei – deopotrivă şi ministrul Serviciului de Informaţii – Ali Fallahian, unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Iran, din perioada în care a regrupat sub oblăduirea lui, la începutul lui 1993, cele două organe de securitate ale regimului mola, Savama şi Vavak. Ca şi Kemal Hemayat, şeful pasdaranilor – Protectorii Revoluţiei – asculta în egală măsură şi de el fiindcă era de temut.

Cyrus Jahanbi avea misiunea să „dirijeze" reţeaua clandestină a „cârtiţelor" pusă la punct de Abbas Amini, şeful grupării Vavak şi să organizeze orice acţiune ilegală a Republicii islamice iraniene în Statele Unite.

Având încuviinţarea superiorilor religioşi, îşi tunsese barba şi mustaţa, apoi se dăduse drept progresist în faţa persoanelor pe care le-a întâlnit, trecând astfel aproape neobservat. Locuia într-un studio din strada 44, nu departe de delegaţia iraniană ce ocupa un etaj întreg în strada 3, la numărul 622 şi îşi lua multe măsuri de prevedere pentru întâlnirile secrete.

FBI-ul era cu ochii pe delegaţia iraniană ai cărei membri nu aveau dreptul să se deplaseze în afara New Yorkului, însă nu putea supraveghea în permanenţă douăzeci şi trei de persoane.

Ca să ajungă la F.A.O. Schwartz, Cyrus Jahanbi a luat autobuzul de pe strada 3, apoi a mers pe jos pe strada 58 şi a intrat în magazin pe uşa din Madison Avenue, destinată numai raionului de păpuşi Barbie şi ajunse la primul etaj pe scara interioară.

De altfel, se întâlnea cu Ali Yasin cât de rar posibil. Profesorul de biologie, cetăţean american, nu era supravegheat de FBI, ci era considerat un „asimilat", însă meseria de profesor, viaţa de familie aranjată – o soţie şi trei copii – şi lipsa activităţii politice nu-l împiedicau să constituie ţinta aleasă de controalele efectuate ocazional.

Cu toate acestea, Ali Yasin era unul dintre elementele cele mai virulente din Jihadul palestinian, mişcarea antiisraeliană cea mai radicală. Fusese recrutat direct de întemeietorul Jihadului, Fathi Chakaki, cu ocazia unei conferinţe despre Islam ce avusese loc la Toronto şi însărcinat imediat cu organizarea finanţării

clandestine a Jihadului în teritoriile ocupate, datorită unor mandate expediate din Statele Unite.

Aşa l-a cunoscut pe Cyrus Jahanbi. Cu ocazia unei călătorii la Teheran, Fathi Chakaki obţinuse de la iranieni finanţarea Jihadului. Unul dintre vectorii acestor finanţări era Cyrus Jahanbi care primea bani din conturile „din afară", apoi le vira în alte conturi deschise de Ali Yasin. Acesta se simţea mereu frustrat fiindcă nu obţinuse un rol mai important în lupta antisionistă. Cu câteva luni în urmă, îi propusese lui Cyrus Jahanbi un plan, în aparenţă nebunesc, în legătură cu o acţiune mult mai „forţoasă".

De atunci, viaţa lui s-a schimbat: trăia într-o stare de extaz în aşteptarea punerii în aplicare a planului său; sau a anulării acestuia. Convocarea lui Cyrus Jahanbi prin căi sigure l-a făcut să cadă într-un fel de transă îngrozitoare. Oare acesta să fie sfârşitul năzuinţei sale?

— Aţi călătorit bine? îl întrebă Cyrus, încercând să fie politicos.

— Da, spuse Ali Yasin cu indiferenţă.

Venise de la Washington cu trenul ca să nu lase urme ale călătoriei lui.

Nici măcar nevastă-sa nu ştia de călătoria la New York. De obicei, nici nu punea întrebări.

Cei doi bărbaţi făcură câţiva paşi până la raionul unde se vindeau trenuleţe electrice, căutând un loc mai ferit. Îl găsiră la raionul de păpuşi. Ca o măsură de prevedere, discuţia avu loc în engleză. Yasin nu vorbea dialectul farsi, însă Cyrus Jahanbi se exprima cu uşurinţă în arabă. Sunetele guturale ale acestei limbi riscau să atragă atenţia şi mai tare.

— Am veşti, îl anunţă Cyrus Jahanbi.

Tăcu câteva clipe ca să dea mai multă importanţă cuvintelor lui.

— Proiectul a fost aprobat de Comisia de Planificare şi Operaţiuni condusă de fratele Ali Fallahian.

Ali Yasin vru să-l sărute, dar se abţinu. Iranianul continuă în şoaptă.

— Aprobarea datează deja de două luni. Între timp, Comisia de Planificare şi Operaţiuni trebuia să verifice dacă transpunerea lui în practică este posibilă. O dată cu această experienţă, dispunem de-acum înainte de elementele principale.

— Când începem? întrebă cu nerăbdare Ali Yasin.

Iranianul îi surâse cu un aer liniştitor.

— Foarte curând, *Inch Allah.* În două sau trei săptămâni. Mai

trebuie să punem la punct unele amănunte.

Ali Yasin se făcu stacojiu la faţă. Îşi dădea seama că a pierdut controlul proiectului său şi că atotputernicii săi aliaţi nu-l vor lăsa să intervină decât în ultima fază... cea mai periculoasă.

Cyrus Jahanbi îi puse protector mâna pe umăr şi-i şopti:

— Voi avea nevoie de dumneata la penultima fază. O să vă anunţ pe calea obişnuită.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, bâigui palestinianul.

Fără să spună o vorbă mai mult, Cyrus Jahanbi se îndepărtă şi ajunse la parter. În trecere, cumpără un joc să poată justifica într-un fel prezenţa lui la F.A.O. Schwartz. Cu pachetul în mână, făcu semn unui taxi de pe Fifth Avenue şi-i spuse şoferului să-l ducă până la intersecţia străzii 34 cu First Avenue.

*

* *

Malko avu timp să decojească o *gambas* înainte să-i răspundă Tamarei Halpern. Bunele intenţii ale israelienei i se păreau oarecum suspecte.

— Şi cum m-aţi putea apăra dumneavoastră? o întrebă el.

În timp ce-i zâmbea, îi luă mâna şi i-o strecură în geantă. Simţi imediat mânerul unui pistol de dimensiuni foarte mici. Ca majoritatea israelienilor şi Tamara purta armă la ea. Dădu drumul mâinii lui Malko.

— Asta este deja o măsură de siguranţă, sublinie ea. Şi pe urmă, cunosc foarte bine Gaza. Am auzit o frântură din discuţia „călăuzei" dumitale şi Alia, proprietăreasa hotelului *Marna House.* Nu uitaţi că eu vorbesc araba. Aţi fost în vizită la un palestinian din tabăra de la Al Chati. Aţi întrebat de un anume „Charlie". Cine este?

Malko îl blestemă în gând pe Wafiek. În loc să caute informaţii, l-a trădat cu sânge rece, menţionând numele „Charlie".

Israeliana îi ghici gândul. Schiţă un surâs cu gura plină de *hommouz.*

— Cum vă imaginaţi că tipul ăsta mai trăieşte? Ca să pară neutru, se pune bine cu toată lumea.

— Şi dumneavoastră nu vă puneţi bine cu Mossadul? îi zise el cu un ton agresiv.

Tamara scuturâ capul, fără să se tulbure.

— Am prieteni în Hamisard[18] care îmi furnizează informaţii. Ştiu de exemplu că această Alia are doi veri activişti în mişcarea

[18] Biroul.

Hezbollah. Unul se află în Statele Unite, altul a fost deportat în Liban de Shin-Beth. Sunt nişte tipi inteligenţi, şcoliţi, însă periculoşi şi fanatici. Urăsc Israelul, America şi, în general, lumea occidentală.

— Înţeleg, spuse Malko.

— Cine este „Charlie”?

Vocea calmă a Tamarei îl readuse pe pământ. Era prins la mijloc. Şi asta numai din cauza ticălosului de Wafiek.

— Nu pot să vă spun.

Ochii verzi se fixară într-ai lui.

— Aţi venit în Gaza să vă întâlniţi cu el? insistă Tamara.

Malko nu răspunse. Li s-a adus peştele fript şi nu mai discutară despre „Charlie”. Malko era obsedat de gândul că se afla probabil la câteva sute de metri de el. Sfârşiră cina şi plecară de la *Al Salam*. Afară domnea o linişte desăvârşită. Era abia opt şi jumătate. Tamara se urcă la volan, dar în loc să meargă la hotel, se îndreptă spre centru. Era impresionant: nici un pieton, nici un vehicul, oraşul parcă era lovit de cataclism, părea mort. Tamara conducea cu grijă pe mijlocul străzii, cu lumina din tavan aprinsă. Timp de douăzeci de minute cât merseseră cu maşina, nu întâlniseră pe drum decât o ambulanţă.

Hotelul *Cliff* nu era animat deloc. Dinspre marea împestriţată cu zeci de luminiţe bătea un vânt călduţ. Pescarii ieşeau în larg doar în zona delimitată de marina israeliană. Tamara şi Malko urcară la etaj. Erau singurii clienţi din hotel. În clipa în care voia să plece, Tamara îi spuse pur şi simplu:

— Ţineţi minte că nu doresc să vi se-ntâmple cine ştie ce.

Ajungea să facă o singură mişcare ca s-o cuprindă în braţe; poate că asta şi aştepta, însă se mulţumi să-i zică doar mersi.

Odată ajuns în cameră, aşeză un scaun în uşă şi puse arma alături de el. În zgomotul valurilor şi al vântului, culcat pe salteaua tare ca piatra, în căldura sufocantă, nu-şi putea găsi somnul. Trebuia să-l găsească pe „Charlie”. Până acum fuseseră ucişi doi oameni, iar el scăpase ca prin urechile acului de la moarte şi nu progresase nici un pic. Secretul pe care îl deţinea informatorul de la CIA merita cu siguranţă osteneala.

*

* *

Ali Yasin mergea ca un somnambul pe culoarele încâlcite ale metroului ce ducea la staţia Pennsylvania de unde lua trenul pentru Washington. Numai după ce se văzu în vagon, atunci se

mai destinse.

Din martie, aproape că nici nu mai trăia, pradă fiind unui amestec de melancolie şi surescitare. A urât Israelul şi Statele Unite de când se ştie, din cauza Palestinei. Din tinereţe militase în OEP, apoi a părăsit-o considerând că Yasser Arafat nu mai era atât de dur cu israelienii. În ochii lui nu exista nici un fel de compromis: trebuia să smulgă cu forţa toate teritoriile ocupate de Israel, plus Ierusalimul, Oraşul Sfânt.

Ali Yasin fusese crescut într-o familie foarte pioasă, iar credinţa l-a ajutat să treacă toate obstacolele. Dar a înţeles curând că nu rezolva nimic dacă rămânea în Palestina. Aşa că a emigrat în State, a muncit din greu fără să-şi piardă vreo clipă convingerile şi credinţa. În fiecare vineri se ducea negreşit la moscheea din Massachusetts Avenue să se roage lui Allah pentru eliberarea Palestinei.

Întâlnirea lui cu Fathi Chakaki, întemeietorul Jihadului palestinian, fusese hotărâtoare. Găsise un om la fel de ferm, la fel de împlinit şi la fel de credincios ca şi el.

Ali Yasin a acceptat cu entuziasm cererea lui de a pune pe picioare finanţarea Jihadului. Datorită unei galerii de artă ce servea drept acoperire, reţeaua funcţiona perfect, „hrănindu-i” pe militanţii Jihadului din Israel. De fiecare dată când un israelian era asasinat, Ali Yasin îşi spunea cu mândrie că acest lucru se înfăptuise şi cu puţin ajutor din partea lui. În teritoriile ocupate, un M 16 sau un Galii costa cam cinci mii de dolari… Cu ajutorul lui, militanţii din Jihad îşi puteau procura câteva dintre aceste arme. Şi-apoi, furau armele de la cei pe care-i asasinau.

Cu toate acestea, Ali Yasin era deziluzionat. Tsahal era prea puternică pentru ca aceste neînsemnate împunsături de ac să aducă o schimbare spectaculoasă. Dar ce putea să facă? Încă din 1982, OEP, alungată din Liban, a rămas fără armată. Numai câteva grupuleţe, cum ar fi FPEP, Fatah CG, Hamas sau Jihad, luptau cu arme inegale fără speranţa de a intra cu adevărat în istorie.

Deportarea a patru sute de activişti palestinieni în sudul Libanului de către Israel, sfidând legile internaţionale, a fost prima scânteie. Fireşte că ţările arabe au cerut condamnarea acţiunii Israelului. Cererea a fost blocată însă la Consiliul de Securitate, fiind ameninţată cu un veto din partea americanilor. Iar acest lucru se mai întâmplase o dată! Mereu faptele se petreceau la fel. Fără sprijinul Statelor Unite, Israelul n-ar mai

exista deloc…

În seara acelei zile funeste, după ce terminase cursurile la Universitatea George Washington, Ali Yasin a plecat pe jos pe G Street până în strada 17 care trecea pe la vest de Casa Albă. A coborât pe E Street, ajungând chiar în spatele Casei Albe. Pe urmă, s-a aşezat pe o bancă pe esplanada „The Ellipse”, un loc public ce se află în prelungirea peluzei din partea sudică a celebrului edificiu, în timp ce-şi rumega furia şi dezamăgirea. Se lăsase înserarea, iar acum se vedeau ferestrele luminate ale *Salonului Oval,* biroul preşedintelui Statelor Unite, în aripa East Wing a clădirii. Dintr-o dată, parcă aceste ferestre i-au provocat toată deznădejdea. De preşedintele american, protectorul israelienilor, trebuia mai întâi să se descotorosească…

La adăpostul imensului lor continent, americanii invincibili îi priveau cu amuzament pe palestinieni cum erau masacraţi.

Dacă i-ar fi lovit la ei acasă şi mai cu seamă pe conducătorul lor, atunci deveneau conştienţi că nu sunt invulnerabili. Chiar dacă aceasta nu ar rezolva mare lucru, şocul ar fi teribil. Ar cunoaşte şi ei teama şi umilinţa.

Aceste ferestre luminate îl fascinau pe Ali Yasin. Stătea acolo şi le contempla de aproape două ore, căutând soluţii ca să-şi îndeplinească proiectul până la capăt.

De atunci, nu se mai gândea decât la acest lucru. Cu răbdarea unui elefant, începuse să-şi analizeze ideea, descoperind încet, încet că nu era chiar atât de nebunească… Bineînţeles că speranţa de reuşită era destul de mică. Însă acei fanatici palestinieni care se lansau cu deltaplanul sau cu bărci pneumatice ca să ia cu asalt Israelul nu aveau nici ei prea multe şanse de reuşită.

În cel mai rău caz, va muri ca un martir. Nu prea era în apele lui, deşi în cartierul burghez din Georgetown se simţea bine printre studenţii lui, alături de soţie şi de copii, departe de furia soldaţilor israelieni.

Ajunsese totuşi într-un punct în care teoria lui nu era deajuns. Pe hârtie, proiectul era perfect coerent, însă nu ştia cum avea să-l pună în aplicare. Trebuia să găsească nişte complici cu înaltă calificare şi unii compuşi foarte greu de procurat. Nu se compara cu atentatul împotriva lui World Trade Center, cu proiectile fabricate din componente ce se găseau în orice drogherie. Din păcate, proiectul era mult mai sofisticat.

Timp de mai multe săptămâni, Ali Yasin a rumegat în linişte şi

n-a îndrăznit să spună nimănui. Cyrus Jahanbi era singurul care îl asculta fără să-i râdă în nas sau să-l creadă nebun. După toţi membrii din gruparea Hezbollah din Liban, susţinuţi de Iran, erau singurii care s-ar bate efectiv cu Israelul.

Într-o zi din luna iunie, în separeul unei cofetării de pe strada 3, apărat de urechile ciulite ale vecinilor şi-a expus cu timiditate ideea în faţa iranianului. El l-a ascultat cu mare atenţie, notându-şi câteva detalii tehnice, apoi a comandat o cafea. Ali Yasin se aşteptase să-l refuze politicos. Însă Jahanbi a izbucnit înflăcărat:

— Revoluţia islamistă din lumea întreagă are nevoie de oameni ca dumneata! Dacă proiectul va fi dus la bun sfârşit, va fi o lovitură extraordinară adusă aroganţei Satanei…

Chiar şi între ei foloseau frazeologia iraniană. Cu inima bătându-i cu putere, Ali Yasin ascultă şi continuarea:

— Voi transmite această idee autorităţilor din ţara mea, spuse în încheiere Jahanbi. Nu pot să-mi iau angajamentul de unul singur. În plus, trebuie să facă rost de unele lucruri pe care eu însumi nu le pot procura. Nu uitaţi că sunt supravegheat în permanenţă de FBI. Este un proiect foarte îndrăzneţ şi complex.

Acum câţiva ani nici nu l-ar fi ascultat pe Ali Yasin. Până nu demult, Statele Unite erau protejate de terorismul internaţional care a lovit alte ţări occidentale. Terorismul american părea un soi de sanctuar. Şi asta din mai multe motive.

În primul rând, grupuleţele teroriste nu dispuneau de nici un fel de infrastructură în Statele Unite, faţă de Europa. Imigrarea recentă şi masivă a palestinienilor a schimbat această stare de fapt. Răsturnarea de la putere, în 1979, a lui Shah a permis Iranului să infiltreze printre adevăraţii refugiaţi politici nişte „cârtiţe” ca să poată să creeze reţelele logistice fără de care nu era posibil nici un atentat.

Pe urmă, în Statele Unite nu era nici un fel de „indulgenţă” politică faţă de posesorii de bombe, nici un fel de „stângă” a Lumii a Treia gata să ierte totul, de vreme ce erau oprimaţi…

În sfârşit, în mai multe state din America, pedeapsa cu moartea nu mai era în vigoare, fapt ce-i făcea pe unii dintre aşa-zişii kamikaze să-şi schimbe părerea…

Cu câteva luni în urmă, atentatul împotriva clădirii ce adăposteşte World Trade Center din New York – un camion burduşit cu explozibil artizanal – a arătat că este posibilă lovirea Americii la ea acasă.

Lecţia a fost dată însă lumii întregi…

*

* *

Peisajul statului Maryland toropit de caniculă defila de-a lungul căii ferate. Ali Yasin îşi continua reveria. La opt zile după ce avusese loc discuţia cu el, Cyrus Jahanbi fusese rechemat la Teheran. Ali Yasin credea că nu-l va revedea şi se resemnase cu gândul la proiectul său. Apoi, iranianul îl convocase la New York prin metodele obişnuite. De data asta s-au întâlnit la cinematograful de pe strada trei, chiar în apropiere de *Bloomingdale.*

Ali Yasin tremura de emoţie. Cu o voce gravă, Cyrus Jahanbi îi şopti la ureche:

— Fratele Ali Fallahian a găsit că ideea dumneavoastră este excelentă. Va fi studiată cu foarte mare atenţie şi vă vom ţine la curent.

Alţii mai puţin optimişti decât Yasin ar fi considerat răspunsul un refuz. Însă el a fost cuprins de o bucurie care l-a lăsat fără grai. Exact ca persoana care vede apărând pe ecranul televizorului lozul câştigător. Cuvintele i se amestecau pe buze, lacrimile se iviră în ochi, gâtul era prea uscat ca să poată rosti un singur cuvânt. Jahanbi se aplecă la urechea lui şi-i spuse dintr-o singură suflare:

— Asta nu înseamnă că aţi câştigat. Este vorba despre un proiect extrem de dificil de dus până la capăt, chiar şi cu ajutorul lui Allah; trebuie să facem faţă unor greutăţi imense…

Aceste cuvinte n-au reuşit însă să alunge extazul în care căzuse Ali Yasin. Din fericire, în întuneric, Cyrus Jahanbi nu-i vedea lacrimile de bucurie. După ce s-au despărţit, aproape că a alergat până la Central Station. Ştia foarte bine că aveau nevoie de săptămâni sau chiar de luni întregi ca să poată pune la punct operaţiunea şi nu se putea înfrâna să nu se gândească la acest lucru în fiecare secundă.

Ajuns în micul apartament din R Street, situat chiar în faţa lui Oak Hill Cemetery, îşi găsi soţia înnebunită de grijă. Nici măcar nu mâncase, iar copiii pe care-i săruta cu dragoste în fiecare seară şi cărora le citea câteva versete din Coran, dormeau. Se năpusti asupra nevesti-sii ca un căpiat, o dezbrăcă şi aproape că o violă cu brutalitate, uitând de obişnuita-i blândeţe. Simţea nevoia să-şi cheltuiască energia, să devină stăpânul lumii.

Femeia primi asaltul cu încântare şi totodată cu mirare, încercând să-l determine să-i spună de ce este aşa de fericit.

— Am stat mult timp la moschee, i-a mărturisit el. Am primit un mesaj de la Dumnezeu.

Mai mult n-a putut să scoată de la el.

Astăzi, după două luni de la acest eveniment, bucuria îi era şi mai mare şi mai chibzuită, pe măsură ce se apropia de Washington. De această dată avea impresia că se găsea aproape de capăt.

Începu să se roage lui Allah cu ochii închişi, implorându-l să nu pună nici un obstacol în calea acestei opere pe care El o putea încuviinţa. Să elimini un duşman al Domnului era o îndatorire fierbinte a oricărui credincios.

*

* *

În aparenţă liniştit, Wafiek aştepta în faţa unei cafele turceşti în salonul de lângă recepţia hotelului *Cliff.* Tamara dispăruse fără să-i mai dea lui Malko vreun semn de viaţă. Comandă şi el o cafea. Reuşi să se abţină să-i spună că a aflat de la israeliană de indiscreţia lui.

— În dimineaţa asta s-a comis o crimă, îl anunţă „călăuza”. Un trădător a fost împuşcat în maşina lui. Lucra pentru Shin-Beth, adăugă el în şoaptă. Se pare că au fost „Vulturii” din OEP.

Din păcate, aceste orori erau la ordinea zilei…

— Pentru mine n-ai noutăţi? îl întrebă Malko.

Wafiek nu se tulbură nici un pic.

— Nu încă… Dar am aranjat o întâlnire pentru dumneavoastră cu unii oameni de la care veţi putea afla probabil nişte lucruri interesante.

Enumeră mai mulţi responsabili din diferite mişcări palestiniene.

Malko nu avea altceva de făcut. Se lăsa dirijat. După cinci ore, se săturase de spioni care bălmăjeau cu toţii acelaşi lucru. Erau nişte opozanţi fanatici şi politicoşi care îşi dădeau silinţa să facă Israelul de ruşine.

În timpul zilei, Gaza era puţin mai veselă cu cohortele ei de şcolari şi şcolăriţe îmbrăcaţi în uniforme. Ca nişte veruci cenuşii, punctele de sprijin israeliene înţesau oraşul, neliniştind cetăţenii cu îngrăditurile lor de sârmă ghimpată, cu reflectoarele lor şi cu nenumăratele lor posturi de observaţie. Tensiunea era resimţită peste tot. Se întretăiau două universuri pline de duşmănie şi de spaimă.

La Gaza nu existau nici ziare din afară, nici alte mijloace de

evadare; nu tu magazine elegante, nu tu restaurante... Oamenii s-au obişnuit să stea în casă din cauza interdicţiei de circulaţie care golea străzile începând cu ora şapte şi jumătate.

La ora şase, Malko s-a întors la hotel, extenuat şi furios. Nici urmă de Tamara. Wafiek a fugit pur şi simplu, iar el se resemnă să ia masa de seară de unul singur la *Love Boat,* o anexă pustie şi sinistră a hotelului *Cliff,* de pe terasa căreia se vedea Mediterana. Aceleaşi eterne *mezes,* urmate de peşte prăjit şi stropite apoi cu Coca-Cola. După cină, se duse la culcare. Tamara tot nu apăruse, poate că se găsea acum în braţele unui israelian frumos. Mai târziu auzi paşi, iar uşa vecină închizându-se. În sfârşit, s-a întors; era zece seara.

*

* *

Când Malko coborî, Wafiek îşi ştergea tacticos ochelarii rotunzi. Tamara era deja acolo, gata să-şi ia notiţe. „Călăuza" părea într-o vervă excelentă. Deodată, se adresă lui Malko:

— Cred că-mi datoraţi două mii de dolari! Pot să aranjez întâlnirea cu oamenii pe care-i vreţi.

— Cu cine?

— Nu ştiu. Acceptă să se întâlnească cu dumneavoastră ca să vă spună câte ceva despre moartea domnului Boss. Alia mi-a spus azi-dimineaţă.

— Unde?

— În faţa moscheei Al Katiba, la ora zece în cartierul Zeitun. Este uşor de ajuns, vă fac o schiţă.

— De ce? Nu veniţi şi dumneavoastră?

Povestea cu Herbert Boss se repeta. Numai că de data asta întâlnirea avea loc ziua în amiaza mare, iar un om care ştie ce-l aşteaptă, se fereşte mai uşor.

Wafiek părea încurcat.

— Dacă israelienii află că m-am întâlnit cu oameni ca dumneavoastră, îmi vor rezilia permisul de ieşire. Pentru mine este foarte important... Ei vorbesc englezeşte, deci nu aveţi nevoie de mine.

Muncise pe brânci. Malko tocmai îl zgâlţâia când vocea Tamarei îl făcu să tresară.

— Eu îl înţeleg, spuse ea cu dulceaţă în glas. Nu trebuie să insistaţi. Este adevărat, Shin-Beth nu ştie de glumă. Ne vom descurca şi fără el, continuă tânăra. Trebuie doar s-o luăm la sănătoasa.

Malko înghiţi găluşca. În mod vădit, Wafiek sărea în sus de bucurie la propunerea Tamarei.

— O să vă conduc până în apropiere de moschee, spuse el.

Îi ocoli privirea lui Malko cu abstinenţă. Nu credea deloc că, datorită acestei întâlniri, se va apropia de „Charlie”. În plus, înţelegea mai bine ce s-a petrecut. Dacă „Charlie” dădea vreun semn de viaţă, asta nu era din cauza lui Wafiek, judecând după ce i s-a întâmplat lui Herbert Boss. Totuşi, prezenţa Tamarei nu era chiar o catastrofă. Wafiek se uita întruna la ceas.

— Ar trebui să plecaţi. Îmi iau maşina şi mă urmaţi.

— Luăm maşina mea, propuse Tamara.

Malko nu comentă. Acest lucru îi lăsa libertatea de acţiune. Ieşiră toţi trei, Wafiek urcându-se în pârâitoarea lui de Fiat, iar Malko se aşeză lângă Tamara.

— Vrei într-adevăr să ştii cine este „Charlie”…

Tamara scutură din cap şi spuse fără măcar să-l privească:

— Nu neapărat, încerc să-ţi salvez viaţa. Tipul ăsta nu mi se pare prea „cuşer”. Întâlnirea este o capcană.

— Probabil că este, admise Malko.

— Atunci, de ce vă riscaţi pielea?

El nu răspunse. Nu avea să-i dea explicaţii în legătură cu adevăratele motive, nici de ce alesese să le forţeze mâna adversarilor lui „Charlie” pentru ca aceştia să iasă la lumină. Şi-apoi, Tamara nu ştia că are şi el o armă.

— Socot că ziua în amiaza mare nu riscăm nimic, conchise el.

Se târau prin mulţimea de maşini de pe Omar-al-Muftar Street, în mijlocul Fiaturilor 404. Mergeau spre vest, imediat ce trecură de Palestina Square, până ajunseră la un bulevard ce traversa fâşia Gaza de la nord la sud. Câteva vagoane rugineau într-o parte; era tot ce rămăsese din trenul Beirut – Tel Aviv – Cairo, dinainte de război, garnitură care făcuse această rută. Wafiek coti la dreapta, luând-o spre nord. Foarte repede, s-au trezit într-o zonă rurală. Erau numai câmpii, foarte puţine case, apoi deşertul.

— Unde suntem? întrebă Malko.

— Tot în Gaza, dar aici cartierele sunt separate unele de altele, îi explică Tamara.

Trecură prin faţa unei imense tabere israeliene: se vedeau sute de corturi apărate de garduri cu sârmă ghimpată şi de turnuri de observaţie. Santinelele urmăreau cu privirea toate vehiculele care treceau. În acest loc simţeai din plin războiul şi

spaima. Wafiek se opri la două sute de metri mai încolo, la marginea unui drum îngust şi drept care ducea spre est şi era perpendicular pe şoseaua principală. Tamara îşi parcă maşina alături de a lui. Palestinianul coborî din Fiatul său şi arătă cu mâna spre marginea drumului.

— Iată, le explică el, drumul ăsta duce în cartierul Zeitun şi la şoseaua pe care trebuie să mergeţi ca să intraţi în Gaza. Înainte cu o sută de metri, se găseşte o moschee micuţă în cartierul sărac Al Katiba. Acolo trebuie să vă întâlniţi.

— Şi eu unde vă găsesc? îl întrebă Malko.

— La hotel, mai am de făcut nişte drumuri. Nevastă-mea este însărcinată şi trebuie s-o ajut.

Surâsul îi pieri pe dată. Tamara Halpern îndreptă spre el un pistol negru cât toate zilele, cu ţeava doar la zece centimetri de abdomenul lui şi cu piedica trasă. Ochii palestinianului se dădură peste cap şi se întoarse către Malko.

— Fiu de căţea ce eşti, aici este ţara mea şi n-o să mă fraiereşti! îi zise tânăra sec.

— Dar n-am făcut nimic, protestă el.

— Nu încă, făcu Tamara, dar timpul nu este pierdut.

Îl împinse cu ţeava pistolului şi-l forţă să se urce la volanul Nissanului.

— Vii cu noi, spuse ea. Vei face pe translatorul.

— Dar dumneavoastră vorbiţi araba, protestă Wafiek. Doar ştiţi prea bine ce risc eu!

Tamara zâmbi cu răceală.

— Din punctul nostru de vedere, nu rişti nimic. Mossadul mă va crede pe mine dacă le voi spune că eşti „cuşer”. Sau îţi este frică de altceva?

Wafiek înghiţi în sec de mai multe ori.

— Nu, nu, se jură el, dar permisul meu…

Lui Malko aproape că i se făcu milă de el. Tamara îi înfipse pistolul între coapse.

— Cred că eşti un pui de căţea, spuse ea cu calm. Dar s-ar putea să mă înşel. Mergi înaintea noastră. Malko, urcă-te în spate.

Ea se aşeză alături de Wafiek, iar Malko în spatele maşinii. Ce fel de joc făcea Tamara? Pentru cine lucra? Dacă Wafiek nu minţise, probabil că va descoperi cine anume îl hărţuia pe „Charlie” şi din ce cauză. Tamara se întoarse.

— Peste cinci minute o să-mi mulţumeşti, îi spuse ea direct.

Hai, ticălosule, mişcă-te!

Rugat cu atâta afecţiune, palestinianul se angajă pe drumul de ţară, fiind hurducaţi de hârtoapele de pe traseu. Se aflau la ţară, în mijlocul unei vegetaţii pricăjite unde răsăreau din loc în loc nişte barăci amărâte. La cincizeci de metri mai departe, se înfăţişa privirii o altă lume. Wafiek se târa ca melcul. Tamara îi propti pistolul în coaste.

— Mai repede!

— O să distrug maşina, gemu el.

— Ce-ţi pasă, nu-i a ta! i-o tăie Tamara sec.

Continuau să meargă în linişte. În sfârşit, la două sute de metri în faţa lor, zăriră o clădire de un galben închis, modernă, deasupra căreia era montată o structură metalică în chip de minaret ce susţinea nişte megafoane. La parter, uşile dintr-un metal roşiatic erau închise. Pe partea stângă era desenată o reproducere naivă a moscheei de la Al Aqsa. Pe dreapta, un pâlc de copaci ascundeau în parte intersecţia cu un drum perpendicular la jumătatea cărării ce ducea spre moschee.

— Iată moscheea Al Katiba, le spuse Wafiek.

Vocea lui era ciudat de răguşită. Malko scoase discret din sacoşă arma şi o aşeză lângă el pe scaun. Wafiek încetini şi mai mult. Deodată, încercând să treacă peste o hârtoapă mâi mare decât celelalte, motorul se opri. În loc să demareze din nou, se întoarse spre Tamara cu faţa lividă, plin tot de sudoare şi-i spuse:

— Nu trebuie să mai înaintăm, spuse el cu o voce abia auzită. Băieţii sunt acolo, după copaci, în dreapta.

Judecând după panica în care intrase, se părea că nu erau aşteptaţi cu flori.

Capitolul VIII

Un nor de praf gălbui şi strălucitor pătrunse în interiorul maşinii prin geamurile lăsate. Wafiek fu cuprins de un acces de tuse. După ce îşi recăpătă suflul, Tamara îl întrebă cu un calm ce nu prevestea nimic bun.

— Explică-ne şi nouă! Băieţii ne aşteaptă, aşa era înţelegerea. Dar ţie de ce ţi-e frică?

În loc să răspundă, palestinianul deschise brusc portiera dinspre el, sări jos şi o luă la sănătoasa ca un iepure speriat urlând ceva în arabă. În acelaşi timp, Malko zări silueta întunecată a unui bărbat cu cagulă în mijlocul pâlcului de copaci. Tamara Halpern îl văzuse şi ea. Se strecurară din maşină în clipa în care păcăni o rafală scurtă de puşcă de asalt. Parbrizul Nissanului se împrăştie în mii de cioburi, iar mai multe lovituri îi zguduiră caroseria.

Wafiek se aruncă pe burtă în mijlocul drumului. Trei bărbaţi în combinezoane şi cagule negre se iviră atunci din boschet, înarmaţi cu puşti de asalt şi alergară înspre maşină. Malko, ascuns în spatele unui copac anemic, ridică arma fără să pregete şi apăsă pe trăgaci. Recul a fost atât de puternic, încât Malko avu impresia că braţul i-a fost smuls din încheieturi. Primul dintre cei trei bărbaţi primi proiectilul pistolului Magnum 357 chiar în piept şi căzu pe spate ca împins de un pumn invizibil de uriaş. Însoţitorii lui se opriră surprinşi. Nu se aşteptaseră la o asemenea primire...

La rândul ei, Tamara, lungită într-un şanţ, deschise focul, însă ceilalţi doi agresori avură timp să se adăpostească după copacii pitici, apoi fugiră în direcţia moscheei. Când treceau prin faţa clădirii, Malko şi Tamara deschiseră din nou focul, scrijelind uşile metalice, însă nu-i nimeriră pe cei doi. Malko îi mulţumi în gând Tamarei. Dacă ea nu l-ar fi forţat pe Wafiek să-i însoţească, ar fi căzut în mijlocul unei ambuscade ce le-ar fi adus moartea. În ciuda armelor pe care le aveau, n-ar fi reuşit să facă faţă puştilor de asalt. Liniştea se aşternu din nou. Tamara se ridică, alergă până la palestinian care rămăsese întins la pământ şi îi apăsă pistolul în ceafă. Wafiek începu imediat să schiaune:

— *La! La!*[19]

— Ai treizeci de secunde ca să vorbeşti.

— Nu ştiu nimic… gemu Wafiek, vă jur!

Mişcându-şi uşor arma, Tamara apăsă pe detentă. Pocnetul se auzi la doi centimetri de urechea palestinianului şi-l asurzi complet, îngrozindu-l.

Un zgomot de motor îl făcu pe Malko să întoarcă privirile, într-un nor de praf, două Jeepuri aparţinând armatei israeliene se apropiau de locul unde se trăsese. Tamara îl prinse pe palestinian de păr, forţându-l să se uite la ea.

— Te-ai hotărât? Altfel te dau pe mâna celor de la IDF. Ştii bine ce-ţi vor face. Nu prea le plac oamenii de teapa ta.

Jeepurile se apropiau. Wafiek se zvârcolea ca un vierme tăiat în două.

— Nu-i lăsaţi să mă ia, îi imploră el. O să vă spun tot ce ştiu.

Se ridică şi îşi scuturã mecanic hainele. Jeepurile se opriră într-un nor gros de praf; din el coborâră soldaţi înarmaţi. Malko îşi ascunse pistolul în sacoşă. Tamara îi abordă în ebraică, iar situaţia se îmbunătăţi imediat. Patru soldaţi se îndreptară alergând în direcţia în care bărbaţii cu cagule dispăruseră. Israeliana le povesti că au fost atacaţi şi că s-a apărat cu arma ei personală. Le spuse că şi Malko este tot ziarist. Sublocotenentul israelian a crezut-o pe cuvânt. Din păcate, aceste gen de incidente era întâlnit la tot pasul. S-au dus să cerceteze cadavrul bărbatului împuşcat de Malko. Pe cagulă era cusută o banderolă cu o inscripţie în arabă: „Al Jihad”. Tamara le spuse că este grupul extremist al lui Fathi Chakaki. Scoaseră cagula celui ucis. Era un băiat foarte tânăr, în jur de douăzeci de ani, tuns scurt de tot.

Îi urcară corpul în Jeep. Cei patru soldaţi se întoarseră. N-au găsit nimic. Mai veni un camion plin cu soldaţi care coborâră să cerceteze teritoriul. Au început să taie copacii după care se ascunseseră agresorii. Tamara îi ceru sublocotenentului permisiunea să părăsească zona. După ce le controlară actele, îi lăsară să plece.

Se urcară în Nissanul cu parbrizul pulverizat şi demarară. În ciuda caroseriei ciuruite de gloanţe, motorul funcţiona. Tamara conducea, iar Wafiek stătea lângă ea sub supravegherea lui Malko. Drumul de întoarcere a fost făcut într-o tăcere apăsătoare.

---

[19] Nu! Nu!

— Mergem la hotel, îi spuse Tamara lui Malko.

La *Cliff,* femeia luă cheia şi urcară în camera ei, împingându-l pe Wafiek înaintea lor. Palestinianul se aşeză pe marginea patului cu capul în jos, iar Malko începu să-l interogheze.

— Tot la fel s-au petrecut lucrurile şi cu Herbert Boss?

Wafiek scutură energic din cap.

— Nu, nu, *Wahiet Allah!*[20] Nu ştiam ce o să se întâmple. În ziua întâlnirii, un tip pe care nu-l cunosc m-a oprit şi mi-a spus să nu mă duc. Nu trebuia ca eu să-i văd pe luptătorii din Jihad. Era în interesul meu…

În mod oficial, „Charlie” s-a raliat cu extremiştii din Jihad. Lucru cam ciudat…

Malko reluă interogatoriul.

— Şi în dimineaţa asta?

Wafiek lăsă capul în jos, stânjenit. Tamara îi trase un picior cu vârful pantofului, iar el se smiorcăi:

— O să te aruncăm pe fereastră, îi spuse ea, continuând cu întrebările în maniera ei. Ador să chinuiesc ticăloşi ca tine. Cine ţi-a spus de întâlnire?

Răspunse cu glas atât de pierit, încât Malko îl puse să repete.

— Alia…

— Proprietăreasa de la *Marna House?* Ce ţi-a spus?

Wafiek înghiţi în sec ca să poată răspunde, căutând o minciună plauzibilă. Tamara îi zise cu răceală:

— Am aflat destul, acum o să-i zburăm creierii… Asta înseamnă un arab mai puţin.

Îndreptă pistolul spre el, iar palestinianul se dădu înapoi cu ochii scoşi din orbite.

— Mi-a spus că nu trebuie să mă duc şi eu acolo, zise el repede scuturând din cap.

— Şi tu, tună Tamara, ai crezut că îţi spune aşa numai din cauza discreţiei!

— Da, îndrăzni Wafiek să îngâne.

Tamara Halpern îşi luă avânt şi, înainte ca Malko să poată interveni, îi expedie palestinianului un picior cu vârful pantofului. Chiar între picioare! Urletul lui Wafiek acoperi zgomotul valurilor. Alb ca varul, scuipă puţină bilă şi se tăvăli pe jos de durere ţinând mâinile între picioare. Era scuturat de hohote de plâns din cauza durerii. Tamara îi aruncă o privire de gheaţă.

— Asta o să-ţi facă bine, îi spuse ea simplu. Fiul ăsta de căţea

[20] Jur pe Allah.

îşi bate joc de noi. Dacă o s-o ţină tot aşa, îi înfund testiculele pe gât. N-are decât să crape!

— Chiar credeţi că aşa o să-l faceţi să vorbească?

— Bineînţeles! Nu pricepe decât dacă simte durerea adevărată.

Se uita fără nici o umbră de milă la lemura ce zăcea la picioarele ei. Mai mulţi nasturi de la bluză se descheiară, lăsând să se vadă o parte din pieptul generos. În ciuda brutalităţii sale, era al naibii de apetisantă…

— Cine este Alia? o întrebă Malko.

— O putoare! Shin-Beth o consideră foarte periculoasă. A fost interogată de nenumărate ori, dar degeaba. Verii ei sunt activişti pe care securitatea îi are în vedere: Haideţi la treabă!

Ea îl ridică pe Wafiek de păr şi-l împinse pe singurul scaun existent în încăpere. O lentilă de la ochelari era spartă şi bâiguia câte ceva neputincios, cu privirea rătăcită, ţinând încă mâna între picioare.

— Ai să vorbeşti?

Ridică capul, cu privirea mult mai sigură.

— N-o să spun nimic în plus, rosti el cu curajul disperatului. Vreau să rămân în viaţă. Puteţi să mă loviţi cât doriţi. Sunt oameni din Jihad care au vrut să mă omoare. Dar nu ştiu nimic mai mult. Dacă vorbesc, mă vor ucide… Eu rămân în Gaza.

În mod sigur nu vor mai scoate nimic de la el. Ucigaşii din umbră s-au folosit de el de două ori. Malko şi Tamara schimbară priviri: interogatoriul nu ducea nicăieri, iar lui nu-i plăceau metodele brutale. Nu era implicat personal ca această femeie şi încă de atâţia ani, într-o luptă violentă în care toate loviturile erau înapoiate. Aici era diferenţa.

— Poţi pleca, îi spuse Malko palestinianului.

Wafiek se îndreptă spre uşă, o deschise şi ieşi. Nici nu plecă bine, că Tamara, puţin mai liniştită, recunoscu:

— Nu este nimic de făcut! Nici cele mai bune echipe ale securităţii nu pot să le vină de hac nenorociţilor ăstora din Jihad. Sunt doar o sută de membri grupaţi în celule de câte trei-patru, plus că sunt înarmaţi.

Malko medita. După trei zile în Gaza, n-a reuşit să avanseze deloc. „Charlie” nu dăduse nici un semn de viaţă, deşi aflase de prezenţa lui aici. De ce continua să tacă? Dacă era mort, Jihadul nu şi-ar mai fi făcut probleme din cauza acelora care vroiau să intre în contact cu el. Dar de ce îl dorea Jihadul atât de tare pe

„Charlie” care a părăsit OEP-ul ca să se alăture islamiştilor? Numai el putea să răspundă la această întrebare.

— Haideţi să mâncăm, mor de foame!

Vocea Tamarei îl smulse din gândurile lui, amintindu-i de rolul ambiguu al tinerei israeliene. Ziaristă neînfricată, îndrăgostită ce voia să-şi răzbune amantul, spioană a Mossadului... Nimic nu se lega prea bine... De fapt, ce căuta ea?

*

* *

Fie că a făcut-o deliberat, fie că s-a întâmplat, Tamara a rămas cu bluza descheiată. S-au aşezat la *Lido,* alături de hotelul *Cliff.* Deşi ferestrele erau deschise, iar briza mării se simţea prin ele, în restaurant era o căldură sufocantă. Singurii clienţi care se mai aflau aici erau nişte fotografi italieni.

Tamara îşi decojea cu măiestrie fructele pe care le avea în faţă. Ochii ei verzi se opreau uneori asupra lui Malko, când cu o lucire veselă, când dură.

— De ce au vrut să ne omoare oamenii din Jihad? îl întrebă ea.

— Probabil că i-a deranjat prezenţa mea în Gaza...

Ea zâmbi în colţul gurii.

— Eu cred că din cauza misteriosului „Charlie”.

Malko nu răspunse, iar Tamara termină de mâncat. Apoi îşi aprinse o ţigară şi suflă cu voluptate fumul afară.

— O să-l mai aşteptaţi mult? îl întrebă ea.

— Poate că până la urmă va da un semn de viaţă.

— Eu nu vreau să mai fac mulţi purici pe-aici, zise Tamara. Dar în seara asta am chef de o mică petrecere. Sunt sătulă până-n gât de Coca-Cola, iar după cele petrecute azi-dimineaţă, meritäm şi noi, nu-i aşa?

Dejunul lor mediocru s-a terminat cu o cafea turcească, apoi se întoarseră la hotel ca să ia maşina lui Malko. Tamara îl călăuzi până în cartierul popular, în apropiere de Palestina Square, apoi înspre centru. Pe o străduţă plină de lume, aşteptau mai mulţi arabi. Tânăra îl abordă pe unul dintre ei care se îndepărtă în goană. După cinci minute se întorceau cu o sticlă de *arak*[21] învelită într-un exemplar din *Al Qods.* Tamara îi dădu cincizeci de *shekeli,* iar acesta se pierdu în mulţime.

— Uite ce-avem pentru diseară! îi zise ea. Se pare că aici găsim de toate: devize, alcool, chiar şi muniţie. Dar nu mă duc ei pe mine.

[21] Băutură alcoolică preparată din orez fermentat (n.t.).

Când s-au înapoiat la *Cliff,* Tamara îi întinse sticla lui Malko şi-l întrebă:

— Vreţi să-mi împrumutaţi maşina? Este un prieten din Shin-Beth aici şi vreau să mă întâlnesc cu el. Poate că deţine informaţii interesante.

Malko îi lăsă Fiatul şi se instală în salon ca să reflecteze. Nu găsi nici măcar o singură explicaţie plauzibilă pentru tăcerea lui „Charlie"; toate căile de comunicare cu el erau „poluate".

Un muezin îl asurzi cu strigătele lui stridente... Palestinienii din Gaza nu aveau alt refugiu decât religia.

Tamara apăru după vreo două ore.

— L-au identificat pe bărbatul ucis de dumneata, îl anunţă ea. Era un activist cunoscut care se ascundea de luni de zile. Făcea parte dintr-o echipă a Jihadului care şi-a procurat arme M 16, cumpărându-le cu cinci mii de dolari bucata. Primesc bani de la diaspora palestiniană.

— Nu este nici o noutate, observă Malko. Nu pot să ajung în vreun fel la complicii lor?

Tamara îi aruncă o privire ironică.

— Nu v-am spus totul. Adineauri Shin-Beth a arestat doi indivizi implicaţi în povestea de azi-dimineaţă. Au fost destul de vorbăreţi. Au spus că, de câteva săptămâni, hărţuiesc un trădător al OEP infiltrat în rândurile lor. Vor să-l împiedice să plece din Gaza viu. Nu este vorba despre „Charlie" al dumitale?

Malko simţi dintr-o dată un ghem în stomac, dar reuşi să-şi păstreze calmul. Tamara nu putea să inventeze o poveste ca asta care avea logică şi explica multe lucruri. „Charlie" fusese demascat. Cum „prietenii" lui din Jihad nu reuşeau să-l lichideze, voiau să-l paseze israelienilor.

Grija Tamarei pentru el era foarte uşor de explicat. Mossadul se interesa de „Charlie", ea lucra pentru el şi încerca să-i câştige încrederea lui Malko pentru a-l „marca" mai uşor. În acest joc, unul dintre ei pierdea. Cine oare?

— Asta-i tot? o întrebă el.

— Dacă este „Charlie", continuă ea, se ascunde pe undeva prin Al Chati. Aparent, complicii ucigaşilor din dimineaţa asta au dat destule detalii care să permită securităţii să ajungă la el.

Zâmbi cu răutate.

— Vreţi să-l „exfiltraţi"? Asta-i bună! După verificarea mărturiilor, Shin-Beth se întreabă dacă nu e vorba despre un anume Abuchita pe care-l urmăreşte de câteva luni. A organizat

mai multe atentate împotriva IDF-ului în sprijinul OEP. Oare să fie „Charlie”?

— Nu ştiu nimic despre el, afirmă Malko, deşi în sinea lui era dărâmat.

— Dacă este el, atunci îl vor termina definitiv… conchise Tamara cu un aer încântător.

În ochii ei, singurii palestinieni cumsecade erau palestinienii morţi. Malko se ridică. Trebuia să se gândească.

— Am nevoie de puţină odihnă, spuse el, este într-adevăr prea cald.

— Bună idee, îl aprobă femeia. Voi încerca să fac un duş, dacă este apă. Ne vedem jos pe la opt pentru mica noastră petrecere.

Cu moralul la pământ, Malko urcă cele trei etaje. Un vânticel fierbinte flutura perdelele de la fereastră. Se aşeză pe pat cu mintea înfierbântată. Neputinţa lui îl făcea să urle. Era imposibil să-l prevină pe „Charlie” de noul pericol care îl ameninţa. Şi totodată era imposibil să-l ajute. Era prea periculos să se ducă la Said, palestinianul de la staţia-service. Se găsea într-un mare impas. Noaptea s-a lăsat încetişor. Resemnat, la ora opt coborî să se întâlnească cu Tamara.

Sticla cu *arak* se golea văzând cu ochii. Tamara nu glumea, dar nici Malko nu se lăsa mai prejos. După ce se întoarseră de la restaurant, au urcat în camera ei şi au deschis larg ferestrele ca să intre puţin aer curat. Tânăra se schimbase într-o rochie lungă, foarte mulată, ca un burlan şi cu mulţi năsturei. Îşi pusese un slip colorat, foarte strâns pe ea. Luă un aparat de radio micuţ şi începu să se legene pe loc în ritmul melodiei *Hava Naguila.* O făcea atât de senzual, încât Malko uită pentru o clipă de grijile lui. Abdomenul se legăna la câţiva centimetri de el, imitând mişcările amorului. Privirile li se încrucişară. Israelianca avea o strălucire senzuală în ochi.

Graţioasă ca o dansatoare de striptease, începu să-şi descheie numeroşii năsturaşi de sus, până aproape de abdomen, dând la iveală un sutien cu paiete. Se legăna cu ochii închişi ca şi cum ar fi fost singură în încăpere.

— E cald! suspină ea.

— Dacă doriţi să vă violez, ţineţi-o tot aşa, făcu Malko.

Tamara îi aruncă o privire plină de inocenţă.

— Am fost crescută la o fermă unde dansam deseori pentru prietenii mei, dar nu s-au năpustit asupra mea. E-adevărat, aveam doar doisprezece ani…

Dansa fără oprire şi fără să se mişte din loc, aruncându-i lui Malko priviri provocatoare. El se ridică şi o prinse de şolduri, oprind-o în loc cu fermitate. Tamara se lăsă în voia lui, provocându-l şi mai tare. Îi distingea sexul încorsetat în slipul foarte strâmt. Aşa cum stătea, cu părul fluturat de briza care pătrundea pe fereastră, era minunată. Cu gesturi gingaşe, Malko îşi mută mâinile pe sânii umflaţi, atingând vârfurile întărite care ţâşneau prin dantelă. Privirile li se întâlniră din nou, iar Tamara îi zise brusc:

— La Ierusalim doreaţi să vă culcaţi cu mine, nu-i aşa? Ei bine, acum puteţi s-o faceţi.

Îşi desprinse încetişor sutienul, eliberând sânii magnifici, apoi făcu în aşa fel încât slipul să-i alunece, lăsând vederii un bikini minuscul. Atunci îl îmbrăţişă pe Malko, frecându-se languroasă de el. Simţindu-i dorinţa, îi şopti la ureche:

— Prietenul meu Hanevim visează de mult să mă aibă! Dar l-am refuzat întruna... Nu-i permit decât să se mângâie în faţa mea.

Dându-i la o parte dantela, îi înfipse două degete în locul cel mai intim simţindu-i dulceaţa. Băutura îşi făcuse efectul.

Continua să mişte degetele acolo până când fata gemu de plăcere şi îi mângâie pieptul cu unghiile cu o îndemânare diabolică. Se lăsă pe saltea şi îi trase capul bărbatului spre abdomen, ridicând coapsele ca s-o poată dezbrăca de tot. Cu coapsele mult depărtate, gemu atunci când Malko îşi lipi gura de ea.

— *Komm! Komm!* gâfâi ea.

— *Nein!*

Malko nu avea chef să fie jucăria acestei femei acaparatoare. La rândul lui, o prinse de ceafă şi-i îndesă sexul rigid în gură. Tamara îl muşcă mai întâi, apoi, uşurel, îi administră o felaţie ce-i dădea o senzaţie halucinantă. Acum era rândul lui Malko să geamă de plăcere. Îi vedea coapsa rotundă balansându-se în faţa lui şi murea de poftă s-o tăvălească pe jos. Însă Tamara rânduise altfel lucrurile.

În clipa în care se năpusti peste ea, îşi strânse brusc coapsele împiedicându-l s-o pătrundă.

— *Kommen Sie jetzt,* îi zise ea, *ich mochte Sie zwischen meine Titten spirtzen*[22]*.*

Ea îl făcu s-o încalece şi strecură sexul lui Malko între sânii ei

[22] Vino acum. Vreau să juisezi între sâni.

tari şi planturoşi, în timp ce-i atingea cu limba extremitatea.

— *Es ist ein schoner Schwantz*[23], gânguri ea.

Continua să-l frece între sâni până ce-i simţi seva urcând din măruntaie. Imediat, Tamara scoase membrul din gură, doar cât să-i spună cu fervoare:

— *Ja! Ja! Stritzen Sie ihren Samen jetzt!*[24]

Trupul îi fu scuturat de un violent orgasm în momentul în care el îi juisă pe obraz.

A fost extraordinar, dar se simţea frustrat pentru că ar fi dorit s-o posede… Lungită pe spate, Tamara îi zâmbi cu ironie.

— N-o să găseşti nici un arab care s-o facă aşa…

El nu-i răspunse, neştiind dacă este ciudată sau vicioasă. Lungită lângă el pe salteaua aşezată direct pe jos, mai băură puţin *arak,* apoi se cufundară într-un somn adânc. Când Malko se trezi, se crăpa de ziuă. Tamara dormea pe burtă, cu un picior îndoit, expunându-şi locul cel mai intim. Deja excitat, Malko simţi o erecţie formidabilă. Se strecură deasupra Tamarei, rigid ca un ţăruş.

Dintr-o singură mişcare, o pătrunse, înfundându-se cât putu de adânc. Scurtă, dar delicioasă senzaţie… Tamara gemu, se răsuci, însă Malko o prinse de pulpe, începând s-o împingă încet şi profund. Israelianca îngenunche, ţinând bazinul foarte sus şi se lăsă posedată ca o adevărată femeie. În momentul în care Malko era pe punctul de a termina, ea îl îndepărtă, se întoarse pe spate, cu coapsele foarte depărtate şi-l atrase spre ea. Îl sărută cu pricepere pe piept, excitându-l şi zgâriindu-i uşor spatele şi ceafa. Se zbătea sub greutatea lui, gâfâind şi strivindu-şi buzele de gura lui. După câteva clipe, întoarse capul şi spuse pe un ton ironic:

— *Guten Morgen, Herr* Linge!

Apoi se cuibări în braţele lui şi-i şopti:

— Ai avut dreptate. La Ierusalim doream foarte tare să mă ai. Acum însă a fost mult mai bine, după ce-ai aflat că trebuia să mori.

Malko era lihnit de foame. Coborî primul să ia micul dejun. O femeie îmbrăcată de sus până jos în negru stătea pe bancheta roşie din salonaş. Semăna cu o fantomă înfăşurată în pânză neagră. Avea chiar şi mănuşi. Citea din *Coran,* aparent extrem de captivată de lectură. Malko se aşeză nu departe de această

[23] Ai o codiţă foarte frumuşică.

[24] Da, da, dă-mi acum sămânţa ta.

apariţie neaşteptată.

Tocmai se pregătea să ungă o felie de pâine prăjită cu unt, când femeia se ridică luându-şi poşeta. Văzu că se îndreaptă spre uşă, apoi se întoarse. În oglindă, Malko îi surprinse privirea neagră şi sălbatică. Înmărmurit, o văzu deodată pe necunoscută băgând mâna în poşetă şi scoţând din ea un pumnal cu lama de patruzeci de centimetri pe care-l strângea cu înverşunare. Era un adevărat iatagan. Se îndreptă spre el cu lama ridicată, gata să i-l înfigă în spinare.

Capitolul IX

Fantoma aceea neagră care agita cuţitul enorm de măcelărie avea ceva nebunesc în ea. Cu inima bătându-i cu putere, Malko se aruncă într-o parte, răsturnând cafetiera. Luată de avântul ei, necunoscuta învăluită în negru nu reuşi să se mai oprească şi îndreptă cuţitul spre locul unde stătuse Malko cu câteva secunde mai înainte. Gestul fu atât de puternic, încât lama se înfipse câţiva centimetri în masă. Cu un soi de icnet, femeia apucă mânerul cu ambele mâini şi smulse lama din masă în clipa în care Malko o înconjură pe la spate, imobilizându-i braţele pe lângă corp. Dezlănţuită, ea încercă să se desprindă trăgându-i un picior şi înjurându-l în arabă, răsucindu-se ca o sfârlează şi ameninţându-l cu cuţitul. Malko reuşi în sfârşit să-l apuce de mâner şi să-l răsucească, astfel încât arma îi căzu din mână. Disperată, femeia îl muşcă de braţ.

În timpul luptei, *hijabul* alunecase descoperindu-i faţa rotundă, aproape copilărească, cu obrazul ciupit de acnee, iar gura cu buze groase şi palide. Îl scuipă pe Malko în obraz, însă acesta reuşi în final s-o aşeze cu forţa într-un fotoliu. Dintr-o dată se calmă, îşi aranjă *hijabul* şi îl fixă pe Malko cu privirea neagră, plină de ură.

Cei doi angajaţi ai hotelului asistaseră la această scenă fără să intervină. Malko luă de jos cuţitul enorm de măcelar, ascuţit ca briciul. Închistată, femeia nu mai mişcă; parcă toată energia se scursese din ea brusc. Malko îl abordă pe şeful hotelului.

— Întrebaţi-o de ce a vrut să mă omoare.

Palestinianul puse întrebarea în arabă, iar ea îi răspunse sec:

— Fratele ei mai mic, care avea doisprezece ani, a fost omorât de IDF, traduse acesta. A fost împuşcat în cap fiindcă a aruncat cu pietre într-un Jeep. Din ziua aceea, ea a jurat că-l va răzbuna.

— De ce tocmai eu?

Răspunsul veni pe loc.

— De vreo două zile vă tot pândeşte. I s-a spus că sunteţi un agent periculos din Shin-Beth.

— Cine i-a spus?

De data asta femeia tăcu. Palestinianul repetă întrebarea, dar ea rosti o frază foarte scurtă.

— Cineva întâlnit în piaţă. Nu-i ştiu numele.

Ca să demonstreze că nu mai avea de gând să scoată o vorbă, îşi aşează *hijabul* nelăsând decât o mică deschizătură în dreptul ochilor. Malko nu ştia ce atitudine să adopte în momentul în care Tamara intră în încăpere ca să-şi ia micul dejun. El îi explică imediat ce s-a întâmplat.

La rândul ei, se adresă în arabă femeii în negru, fără să primească în schimb decât o privire plină de dispreţ. Cum Tamara nu se lăsă cu una cu două, ea îi aruncă o frază şi mai scurtă şi pe un ton ce nu vădea tocmai amabilitatea.

— Ce spune?

— Că în viitoarea Republică islamică palestiniană nu va mai fi loc pentru putori evreice ca mine. Femei de genul ăsta le întâlneşti peste tot. În fiecare săptămână sunt arestate câteva lângă Zidul Tânguirilor, la Ierusalim, fiindcă au ucis un evreu…

Malko se uită la această maşinărie ivită parcă din alt veac. Oare ce plan diabolic credea că avea Malko, de se înverşunase într-atât să-l omoare? Cei care se agitau atât se temeau în mod evident că îl va găsi pe „Charlie”.

În acel moment, Tamara îi spuse:

— Nu putem s-o lăsăm să plece, ar fi un exemplu prea urât…

Se apropie de telefon, formă un număr şi vorbi îndelung în ebraică.

— Vor veni s-o ia, zise Tamara după ce închise.

După zece minute, două Jeepuri israeliene se opriră în curtea hotelului *Cliff.* Femeia în negru se lăsă condusă fără să opună rezistenţă. Cineva şterse deja cafeaua vărsată de Malko, iar el se instală din nou la masă sub privirile ostile ale personalului hotelului. Patronul veni şi-i spuse câteva cuvinte Tamarei, care îi traduse lui Malko.

— Vrea să plecăm de aici, spune că este în pericol dacă se află că a cazat persoane de la Shin-Beth.

— Ce i-aţi răspuns?

— Să se ducă-n mă-sa. N-o să-mi dea un arab ordine în ţara mea!

În faţa unei cafele proaspete, Malko se adânci în gânduri. Pe de o parte, nu mai putea rămâne în Gaza, iar pe de alta, dacă va pleca, nu va mai avea ocazia să afle informaţia pe care o deţinea „Charlie”. A făcut tot ce i-a stat în putinţă, dar în zadar.

După ce-şi bău cafeaua, Tamara a urcat în cameră. Malko profită de acest lucru. Se urcă la volanul maşinii şi plecă din

hotel. O singură persoană *putea* să ştie câte ceva sau să-i transmită un mesaj lui „Charlie”: Wafiek.

Nu-i fusese prea greu să găsească strada pe care locuia palestinianul. Mai întâi, avu impresia că acolo era o petrecere, într-adevăr, o banderolă lată scrisă cu litere arabe era aşezată de-a curmezişul străzii chiar în faţa casei „călăuzei”. În mijlocul şoselei pline de praf fuseseră aşezate nişte scaune, în faţa unei estrade improvizate lângă peron. O pânză întinsă de la o casă la alta ţinea umbră scaunelor. S-ar spune că se pregăteau pentru o întrunire electorală. Intrigat, Malko urcă scările şi dădu nas în nas cu un mustăcios lipsit de amabilitate care, din fericire, vorbea engleza. Malko îi spuse că doreşte să vorbească cu „călăuza”, explicându-i că lucrează pentru el.

Mustăciosului nu-i păsa de pledoaria lui.

— Wafiek a murit, îl anunţă el. A fost împuşcat ieri seară în timp ce ducea maşina la garaj. Cei doi bărbaţi care l-au ucis au fugit.

— Nu se ştie cine l-a omorât?

Mustăciosul ridică din umeri.

— Nu. Doriţi să vorbiţi cu văduva lui?

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, acesta îl pofti înăuntru, în salon, o femeie însărcinată şi cu ochii înroşiţi de plâns era înconjurată de vreo şase prietene care-i aruncau lui Malko priviri negre. Acesta se grăbi să plece. Cei care doreau să-l radă pe „Charlie” de pe faţa pământului îi anticipaseră mişcarea…

Se urcă în maşină descurajat. În clipa în care voia s-o apuce pe drumul spre hotelul *Cliff,* avu pe dată o inspiraţie. Măcar să încerce şi o ultimă posibilitate. După câteva zigzaguri printre străduţele fără nume, ajunse la intrarea în tabăra Al Chati şi găsi fără greutate staţia-service. Ca şi prima oară când venise aici, câţiva bărbaţi stăteau pe nişte scaune din fier la umbră şi discutau.

Said, grăsanul, nu era printre ei.

Malko se dădu jos şi se adresă celui mai în vârstă dintre ei care vorbea puţin englezeşte. Dialogul se termină rapid. Nimeni nu ştia unde este Said, nici unde locuieşte şi, cu-atât mai puţin, când va veni. În mod cert, Malko nu era bine venit aici… A trebuit să se resemneze şi să plece fără să fi avansat câtuşi de puţin. Parcurse la întâmplare câteva dintre străduţele taberei de refugiaţi unde se înşirau căsuţele din piatră şi nişte colibe amărâte cu acoperişuri din tablă, făcute din paiantă. Acestea

reprezentau căminul ultimilor sosiţi.

Sperând puţin într-un miracol care nu se înfăptui, se întoarse şi merse de-a lungul plajei unde nişte puştani se jucau cu zmeiele. Când zăriră plăcuţele galbene ale maşinii lui Malko, începură să arunce cu pietre în direcţia lui strigându-i cuvinte de ocară.

Acceleră în clipa în care ieşi din tabără, apoi auzi o explozie înfundată, urmată de o trâmbă de fum cenuşiu ce se ridica spre cer. Soldaţii israelieni au blocat drumul şi i-au făcut semn s-o ia la dreapta. Avu însă timp să-l zărească pe unul dintre ei trăgând de zor cu un lansator de grenade într-o casă care fusese evacuată în prealabil. Era pedeapsa clasică pentru a-i învăţa minte pe aruncătorii de pietre din Intifada.

În sfârşit, se îndrepta spre Gaza. De data asta nu mai avea ce să încerce. Murea de nerăbdare să-şi încheie socotelile la hotel şi apoi să plece în Israel. Dar acest lucru îi dădea sentimentul neîmplinirii şi nu se putea hotărî. În final, se decise să petreacă o ultimă noapte la Gaza, fără să ştie ce-l aştepta.

*

* *

Era ora nouă, dar se întunecase de pe la şase. Malko a cinat singur la *Love Boat,* restaurantul hotelului, lângă mare. Ambianţă crepusculară şi hrană execrabilă... Tamara dispăruse de dimineaţă. De o oră, s-a anunţat interdicţia de circulaţie, iar Gaza s-a transformat într-o cetate-fantomă.

Lui Malko îi era imposibil să adoarmă: era lac de sudoare, se făcuse noapte de-a binelea, iar temperatura nu scădea nici măcar cu un grad.

Zgomotul puternic al valurilor pătrundea pe ferestrele deschise, încât Malko abia auzi bătăile uşoare în uşă. În sfârşit, Tamara dă semne de viaţă. Se ridică din pat şi se duse să deschidă. Dar rămase încremenit în pragul uşii. Nu era Tamara, ci Said, palestinianul cel gras de la staţia-service, presupusa „legătură" a lui „Charlie".

Lui Malko nu-i veni să creadă. De când se afla în Gaza aştepta această clipă. Said nu se încumetase să vină în timpul interdicţiei de circulaţie fără un motiv foarte serios. În fine, Malko va afla veşti despre „Charlie". Deschizând uşa larg, îl invită înăuntru.

— *Come ori in*[25]*.*

Said scutură din cap şi-i zise încet:

[25] Intraţi.

— No. You come. „Charlie” want to see you. But, very dangerous[26]*.*

Nu mai era necesar să precizeze acest lucru. Între Jihad şi Shin-Beth avea loc o întâlnire cu mari riscuri. Dar acesta era scopul venirii sale în Gaza. Malko făcu doar un salt şi apucă sacoşa cu arma „Desert Eagle”. În ciuda emoţiei, o voce lăuntrică îi şoptea că această întâlnire nocturnă putea să fie şi o capcană.

Said părea extrem de nervos. Malko închise uşa şi îl urmă pe palestinian pe scara exterioară. Nissanul alb al Tamarei nu era în curtea hotelului, deci tânăra nu se întorsese. Biroul hotelului era închis. Lui Malko îi crescu pulsul când ajunseră pe străduţa întunecată şi pustie. Înainte de a traversa, Said scrută îndelung întunericul, apoi se strecurară pe lângă ziduri până când ajunseră pe o ulicioară unde domnea un întuneric absolut. Nu se auzea decât zgomotul paşilor pe solul neregulat. După treizeci de metri, Said se opri şi ascultă.

Înaintară astfel timp de o jumătate de oră, îndreptându-se spre est, de-a lungul taberei Al Chati.

Zgomotul unui motor îi făcu să se arunce la pământ. După un minut apăru un Jeep care trecu încet prin faţa lor. Aşteptară câteva minute, apoi îşi continuară drumul. Said sufla din greu, iar Malko era cu nervii la pământ. Chiar dacă nu era vorba de o capcană, această plimbare nocturnă era periculoasă de moarte. Dacă vreo patrulă israeliană i-ar fi surprins, soldaţii din Tsahal ar fi tras mai întâi, apoi ar fi dat socoteală... încă zece minute de mers, apoi Said îi făcu semn lui Malko să se oprească. La capătul străzii era un teren deschis. Palestinianul îl împinse pe Malko într-o clădire dărâmată din care nu mai rămăseseră în picioare decât câţiva pereţi. În acest loc, lumina lunii făcea noaptea mai puţin întunecată.

Said rămase pe loc, inspectând spaţiul ce se desfăşura înaintea lui. Malko zări o formă lungită la picioarele lui şi simţi mirosul fad şi puţin greţos al sângelui.

Văzul i se mai obişnui puţin cu întunericul şi îşi dădu seama că la picioarele lui zăcea un cadavru. Said îşi terminase inspecţia şi se întoarse văzându-l pe Malko cu privirea aţintită asupra cadavrului.

— He was following me[27], spuse el cu simplitate.

---

[26] Nu. Veniţi dumneavoastră. Charlie vrea să vă vadă, dar este periculos.

[27] Mă urmărea.

Ducându-şi degetul mare la gât, îi explică prin gesturi ceea ce păţise urmăritorul.

— *We have to run,* zise el gâfâind. *Very fast. Other side, Al Chati. Very dangerous, Israeli are watching*[28]*...*

Malko înţelese: spaţiul deschis îi separa de tabăra Al Chati, iar această „ţară a nimănui" era supravegheată de israelieni care erau dotaţi cu lunete cu infraroşu. După calculele lui Malko, trebuiau să fie cam la trei kilometri de hotelul *Cliff.* Îşi încordă muşchii şi se avântă în acelaşi timp cu Said. Erau ca iepurii care fugeau în toate părţile ferindu-se de vânătorii ce îi pândeau.

Traversarea terenului viran nu dură decât două minute, dar părea că acestea nu se mai sfârşeau. În fiecare secundă, Malko se aştepta să audă păcănitul armelor. Din cauza preciziei puştilor Galii, echipate cu lunete cu infraroşu, acesta putea fi ultimul zgomot pe care îl mai auzea.

Stătea ghemuit în capătul unei străduţe care puţea, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi cu răsuflarea tăiată, dar extrem de fericit că mai trăia încă.

După câteva clipe de odihnă, Said porni din nou pe străduţa ce şerpuia printre casele vechi. Acum se aflau chiar în tabăra Al Chati.

Acest lucru nu diminua însă toate riscurile. Said îl călăuzea într-un labirint de bojdeuci dărăpănate, trecând peste zidurile surpate dintr-o casă în alta.

Nu era nici ţipenie de om, ca şi cum imensa tabără ar fi fost nelocuită. O luminiţă gălbuie la o fereastră sau sonorul vreunui televizor mai aminteau câteodată de prezenţa oamenilor care trăiau aici.

În fine, traversară o curte plină cu gunoaie. În faţa unei enorme grămezi de gunoi, aştepta un bărbat. De îndată ce-i zări, luă o furcă, îndepărtând cu ea gunoaiele şi degajând astfel o trapă ascunsă acolo. Said o ridică, dând la iveală o scară. Semăna cu o gură de canal. Said coborî înăuntru, apoi aprinse un bec electric. Malko se lăsă şi el în culoarul subteran barat de o poartă în faţa căreia veghea un bărbat înarmat cu o puşcă israeliană. Însă el nu era israelian.

*

* *

Malko se opri, puţin mai liniştit. Dacă era o cursă, atunci a

[28] Trebuie să fugim. Foarte repede. În partea cealaltă. Foarte periculos, israelienii stau de pază.

încurcat-o rău de tot.

— *Your gun!*

Puşca bărbatului era îndreptată spre el. Îi dădu arma automată pe care Said o apucă de ţeavă. În acea clipă, omul cu puşca se îndepărtă. Said deschise poarta. În cealaltă parte descoperi o gaură rotundă. Coborî o scară metalică.

Malko veni repede în spatele lui şi ajunse într-o sală boltită, luminată de un bec fără abajur. Într-un colţ, un bărbat stătea întins pe un pat de campanie, iar în încăpere plutea un miros puternic de eter.

— *Here is Charlie,* îl anunţă Said.

Cu emoţie, Malko se uită la bărbatul lungit. Mustaţa foarte neagră şi stufoasă contrasta cu paloarea chipului. Obrajii erau supţi, iar privirea pierdută. Mâinile aşezate pe cearceaf îi tremurau puţin. În ciuda căldurii sufocante, părea scuturat de friguri. Reuşi să surâdă abia perceptibil.

— Sunteţi Malko Linge? întrebă el.

— Da.

— Eu sunt Charlie. Nu prea avem mult timp. Cei din Jihad m-au denunţat israelienilor, de aceea am riscat să vă chem aici.

— De ce n-aţi făcut-o mai devreme?

— Pentru că toată securitatea ar fi fost pe urmele dumneavoastră. Mă caută mai abitir decât Jihadul. Acum nu mai are importanţă. Locul ăsta va fi depistat dintr-o clipă în alta.

— Trebuie să plecăm, spuse Malko. O să încerc să aranjez să părăsiţi Gaza.

„Charlie” schiţă un zâmbet amar.

— E cu neputinţă. Mai întâi că am fost împuşcat cu un M 16. Piciorul drept este zdrobit în două locuri; sunt atinse şi stomacul şi splina. Supravieţuiesc doar cu ajutorul perfuziilor. Nu pot fi transportat. Dar partea bună e că aţi putut veni până aici…

— Ce s-a întâmplat? Povestiţi-mi de la început…

Said grăsanul veni să-i şteargă fruntea. În hruba asta temperatura era foarte ridicată. „Charlie” sughiţă, se strâmbă de durere şi începu:

— Cunoaşteţi povestea mea. Am făcut mult rău israelienilor. Am fost şeful „Vulturilor” aici, în Gaza. Am ucis mai mulţi soldaţi şi am organizat Intifada. Am fost admirat şi respectat. Când Jihadul a început să-şi formeze celulele, m-au contactat. Am primit ordin de la Tunis să mă prefac că sunt aliatul lor şi că nu sunt de acord cu Abu Ammar. A mers. Am început să lucrez

pentru Fathi Chakaki şi prietenii lui. Sunt nişte oameni foarte duri, nişte fanatici ai luptei armate împotriva Israelului şi Statelor Unite. Cu vreo lună în urmă, ne-a vizitat un reprezentant al Jihadului care a reuşit să intre în Gaza în mod clandestin. Fusese trimis de Fathi Chakaki în persoană ca să ridice moralul grupării din Gaza. Ne-a îndemnat să continuăm lupta şi ne-a anunţat că ramura Jihadului palestinian, care s-a stabilit în Statele Unite, este pe cale să pună la punct un atentat care va zgudui lumea întreagă.

— Despre ce este vorba?

— Despre asasinarea preşedintelui american.

Aici, în fundul unei hrube, aflate în tabăra de refugiaţi din Gaza, acest lucru părea ireal. Însă atentatul care s-a petrecut la World Trade Center din New York demonstra că integriştii nu se dădeau în lături de la nimic… şi că Statele Unite nu sunt scutite de acţiunile teroriste.

— Aceasta este informaţia pe care voiaţi s-o transmiteţi?

„Charlie” înclină capul.

— Da, dar cu unele precizări, fireşte. Acel bărbat ne-a explicat că se bucura de sprijinul Iranului şi al unui american!

— Al unui american?!

— Da. Cineva care locuieşte la New York, un negustor de arme extrem de bogat. Joacă un rol foarte important în afacerea asta.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu, dar este vorba despre ceva grav de tot… în timpul războiului împotriva Irakului, a furnizat Iranului nişte componente electronice folosite la bateriile pentru proiectile teleghidate cu propulsie automată.

Ceea ce-i dezvăluia „Charlie” era puţin cam vag, se gândi Malko.

— Şi unde este trimisul lui Fathi Chakaki, cel care v-a informat despre proiect?

— A murit. Israelienii l-au interceptat atunci când încerca să iasă din Gaza şi l-au împuşcat pe loc. Dar n-au putut afla altceva despre el decât numele.

Lui Malko nu-i venea să creadă că pentru o informaţie atât de vagă Herbert Boss fusese masacrat, iar el, urmărit prin Gaza.

— Lipseşte o verigă în istorisirea dumneavoastră, observă el.

— Da, recunoscu „Charlie”, am făcut o imprudenţă. Nu puteam ieşi din Gaza, dar voiam să transmit informaţia cu orice preţ. Deci am întocmit o notă informativă detaliată în onoarea

domnului Powell, pe care i-am trimis-o unui membru din Fatah în care am încredere. Poate să iasă în mod oficial din Gaza. În aceeaşi seară, am căzut într-o cursă. Doi bărbaţi au tras în mine şi m-au nimerit în cinci locuri. M-ar fi omorât dacă nu erau prietenii mei. Ei m-au adus aici şi nu m-am mai mişcat din acest loc. Am rămas fără legături cu exteriorul.

— Cine v-a trădat?

— Wafiek Kharubi. CIA obişnuia să lucreze cu el. Când Jihadul a aflat că CIA va trimite pe cineva să ia legătura cu mine, au înscenat o ambuscadă cu ajutorul lui.

Treaba era încâlcită. Malko se uita la faţa suptă a lui „Charlie". I se apropia deja sfârşitul şi el simţea acest lucru. Malko nu-l putea lăsa în starea asta.

— Voi încerca să vă „exfiltrez", spuse el.

„Charlie" clătină uşor din cap.

— Vă daţi seama foarte bine că este cu neputinţă. Important este ca *dumneavoastră* să ieşiţi din Gaza ca să transmiteţi informaţia. Sunt sigur că nu este o joacă sau o idee aiurită.

— De ce un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite şi nu împotriva lui Arafat sau împotriva palestinienilor?

— Jihadul are legături foarte strânse cu Iranul şi în multe privinţe au aceleaşi păreri. În ochii lor, duşmanul numărul unu este „Marele Diavol", adică Statele Unite. Vor să zguduie opinia publică mondială. A-l ucide pe Arafat nu înseamnă decât să facă valuri în lumea arabă, dar nu şi în cea occidentală. În timp ce preşedintele Americii...

În timp ce-l asculta pe „Charlie", Malko îşi dădu seama dintr-o dată că omul avea dreptate şi că exista într-adevăr un proiect de atentat împotriva lui Bill Clinton, chiar dacă aici, în gaura asta de şobolani din Gaza, acest lucru părea nebunesc şi ireal. Orice era posibil. Acum treizeci de ani, preşedintele Kennedy a fost asasinat şi nici astăzi nu se cunoaşte tot adevărul. În acest univers de ură şi demenţă, nimic nu era imposibil.

— Jihadul este foarte periculos, continuă „Charlie". Are ramificaţii peste tot: în Egipt, în Algeria, aici, în Liban, în Iordania... Iranul îi ajută cu bani şi le furnizează acte false. Nu se gândesc decât cum să distrugă. Fiţi cu băgare de seamă, căci s-ar putea să vă fi urmărit. Vor încerca să vă omoare cât timp mai staţi în Gaza.

— Chiar nu-mi puteţi spune nimic în plus despre proiectul de atentat?

— Nimic. Însă sunt sigur că este serios. Cel care a venit la mine este o persoană apropiată lui Fathi Chakaki. De altfel, dacă n-ar fi fost cazul, nu l-ar fi împiedicat să se apropie de mine. Au făcut tot posibilul ca această informaţie să nu iasă din Gaza. Acum Said vă va conduce înapoi la hotel. Plecaţi cât mai repede posibil, chiar şi în timpul interdicţiei de circulaţie. Acolo mai sunteţi încă în siguranţă. Cereţi-le israelienilor să vă escorteze…

— Şi dumneavoastră?

— Eu? *Inch Allah,* familia mea este la adăpost, iar pentru mine totul s-a sfârşit. Israelienii nu vor pune mâna pe mine viu.

Îşi strecură mâna sub cearceaf şi scoase o grenadă defensivă folosită de armata americană.

— Este ultima surpriză pe care le-o pregătesc celor din Shin-Beth, zise el cu un zâmbet plin de tristeţe. N-am chef să ajung la închisoare.

Afară se auzi deodată zarvă mare, iar Said apăru îngrozit, rostind fraze sacadate în arabă. Zgomotul unei explozii scurte îl întrerupse, becul pâlpâi, iar tencuiala începu să cadă.

— M-au găsit israelienii! strigă „Charlie”. Au început asaltul. Vor arunca totul în aer.

A doua explozie şi mai puternică, îl împiedică să continue. De data asta, lumina se stinse de tot, iar Malko auzi o rafală în apropiere. Era foarte puţin probabil ca israelienii să-i ceară paşaportul înainte de a trage în el. Pentru ei, în hruba asta, nu existau decât teroriştii palestinieni.

Capitolul X

Pe culoarul de unde venea un fum acru ce-l făcu pe Malko să tuşească, se auzeau voci care strigau ceva în arabă. O altă rafală răpăi şi mai aproape. Fasciculul luminos al unei lanterne străpungea întunericul. Malko simţi că îi puseră un obiect în mână. Era arma lui, „Desert Eagle”.

Fasciculul luminos îl învăluia pe „Charlie” care se ridicase în pat, cu un Colt în mâna dreaptă, iar stânga zăcea pe cearceaf. Ochii îi ardeau din cauza febrei. Îi făcu semn lui Malko să se apropie.

— Am uitat să vă spun ceva, făcu el cu vocea stinsă. Ordinul ca să fiu omorât a venit de la Teheran... Acum, încercaţi să fugiţi de aici. Dumnezeu să vă aibă în pază!

Said îl ghidă pe Malko spre o deschizătură care avea ieşire în exterior, într-unul din ziduri. S-au târât în patru labe prin tunelul orizontal, o adevărată galerie de şobolani, fără puncte de sprijin. Explozii scurte zguduiau pământul. Israelienii trăgeau de zor cu aruncătoarele de rachete. Malko îşi spunea că vor fi îngropaţi de vii. În unele locuri tunelul era atât de îngust, încât trebuia să înainteze târându-se pe burtă. La fiecare explozie, se desprindeau bulgări de pământ care-i umpleau din cap până-n picioare. Said se opri brusc. La început, Malko avu impresia că se odihneşte, dar auzindu-i înjurăturile şi văzându-i mişcarea haotică a picioarelor, îşi dădu seama că era pur şi simplu înţepenit.

O explozie şi mai apropiată declanşă o ploaie de bulgări de pământ. Se întoarse şi i se păru că tunelul este astupat.

Said răsufla din ce în ce mai greu, înaintând milimetru cu milimetru. Malko îi împinse picioarele. Un fum acru începea să invadeze tunelul. Dacă pereţii se vor prăbuşi, Malko se va transforma într-o fosilă. În fine, cu un mârâit de izbândă, Said reuşi să se deblocheze şi continuară să înainteze încet, încet, când în patru labe, când pe burtă. Au parcurs în jur de o sută cincizeci de metri în douăzeci de minute.

În final, torţa lui Said lumină un puţ vertical, echipat cu o scară rudimentară.

— Urcă! spuse el. Repede!

Malko începu să urce scara. Erau cam cincizeci de metri. Aerul călduţ şi umed îi păru binefăcător. Simţi o uşurare viscerală când ajunse la aer curat. O explozie violentă, însoţită de o flacără extraordinară, destul de departe în dreapta lui, îl făcu să tresară. Nu se găseau prea departe de câmpul de luptă. Said îl trase de mânecă, arătându-i o cărăruie ce şerpuia printre maghernițe.

— *You go. Always straight. Good luck*[29]*.*

După ce-l îmbrăţişă în grabă, dispăru în puţ.

Malko se îndepărtă rapid. Israelienii bombardau întruna. O explozie la fiecare două sau trei secunde. O clădire era mistuită de flăcări mari, roşiatice. Trasoare rătăcite urcau înspre cer. Un zgomot sacadat şi clar se detaşă în tot vacarmul: o rafală de armă Galii sau de M 16. Oamenii lui „Charlie” se apărau. Brusc, Malko o luă pe drumul care şerpuia de-a lungul plajei. Se găsea la aproximativ doi kilometri spre nord de hotelul *Cliff,* însă risca să fie blocat. Se hotărî să traverseze plaja de sus în jos.

Abia reuşi să găsească drumul; un megafon urla ceva, iar, după două secunde, un glonţ ricoşă într-un stâlp cu un scrijelit sinistru. Israelienii aveau aparatură performantă cu care reuşeau să vadă pe întuneric. Tabăra de la Al Chati era bine supravegheată şi nu putea trece neobservat.

A rămâne pe loc era la fel de periculos. O porni în direcţie opusă, profitând de străduţele întunecate. Nu întâlni nici ţipenie de om. Exploziile obuzelor se auzeau din ce în ce mai departe. Când Malko se opri, acestea încetaseră definitiv. Se odihni câteva minute la adăpostul unei carcase de automobil. Aşezat pe tabla călduţă, se gândea la dezvăluirile făcute de „Charlie”.

*

* *

Era aproape miezul nopţii când o porni din nou, făcând un ocol uriaş. Un elicopter survola în cerc pe deasupra taberei Al Chati; din când în când, mătura zona cu fasciculele puternice ale proiectoarelor. Malko ajunse în sfârşit la marginea taberei, pe o străduţă pustie din cauza interdicţiei de circulaţie. Prin Gaza era la fel de periculos să se deplaseze noaptea, căci israelienii trăgeau la voia-ntâmplării. Din păcate, nu avea de ales.

Riscul era mai mic dacă mergea pe mijlocul drumului. La urma urmelor, interdicţia nu-i viza decât pe palestinieni. Mergând după apreciere, ajunse în cartierul Rimai, bâjbâind pe străduţele nisipoase. Zări, în fine, hotelul *Cliff,* la vreo sută de metri. Nu era

[29] Du-te pe-acolo. Drept înainte. Noroc!

nici o vietate cât de mică. Maşina Tamarei nu era în curte. Neîncrezător, urcă cele trei etaje cu arma în mână. Uşa de la camera Tamarei era întredeschisă.

Împinse uşa intrigat. Încăperea era goală. Găsi un bileţel cu câteva cuvinte mâzgălite în grabă. „Va avea loc o operaţiune importantă. Eu plec. Sper că nu te afli unde nu trebuie. Tamara”.

Prea nervos ca să poată dormi, se lungi îmbrăcat cum era în pat cu pistolul alături. Probabil că acum „Charlie” era mort, dar reuşise să transmită mesajul. Fără să-şi dea seama, Malko aţipi, îl treziră ciocăniturile în uşă. Tamara îl admira din prag cu un aer istovit. Răsuflă uşurată.

— Mi-era teamă că n-o să vă găsesc aici!

Malko o invită înăuntru.

— Unde aţi fost?

— Dar dumneata?

— Am avut o întâlnire.

— Cu „Charlie”?

El nu-i răspunse şi tânăra nu insistă.

— Dacă este cel la care mă gândesc, făcu ea, înseamnă că a murit. Nenorocitul a sărit în aer cu o grenadă şi l-a ucis pe unul dintre soldaţii noştri care venise să-i acorde îngrijire. Era într-o hrubă de şobolani. A fost denunţat chiar de prietenii lui. De la cine aţi aflat?

— De la oamenii din Jihad.

Tamara Halpern insistă:

— Cum de ştiaţi acest lucru?

Malko îi zâmbi cu tristeţe.

— Doar vă cunoaşteţi bine ţara. Oricum, „Charlie” a murit, iar dumneavoastră v-aţi îndeplinit misiunea.

Israelianca nu se tulbură deloc.

— L-aţi văzut?

— Nu, am ajuns prea târziu.

Îl fixă îndelung cu privirea ca şi când şi-ar putea da seama dacă spune adevărul, apoi spuse cu căldură în glas:

— Aveam *într-adevăr* chef s-o fac cu dumneata. Tipii de felul dumitale mă atrag. Ce păcat că nu sunteţi evreu…

— O să mă gândesc, zise Malko.

După căderea cortinei, actorii îşi dau măştile jos. Fiecare îşi juca de-acum rolul cel adevărat.

Chiar de la început israelienii au ştiut de existenţa lui „Charlie”, dar nu cunoşteau informaţia pe care el o deţinea. În

ochii lor, nu era decât un terorist extrem de periculos şi sperau să ajungă la el prin intermediul oamenilor de la CIA, fapt ce explica pasiunile succesive ale Tamarei, mai întâi pentru Herbert Boss, apoi pentru Malko. Dar, ironia sorţii, alţi duşmani ai israelienilor, precum Jihadul, i-au condus până la urmă la „Charlie”.

Israelienii erau mulţumiţi: au reuşit să elimine un terorist periculos. La rândul lui, Jihadul se declara şi el mulţumit deoarece s-a răzbunat pe trădător, iar CIA intrase în posesia informaţiei dorite. Toată lumea a rămas împăcată şi fericită. În afară de „Charlie” care nu mai este…

Tamara îşi înăbuşi un căscat.

— Sunt frântă, mă duc la culcare. La revedere.

Dispăru în camera ei. Malko se uită la ceas: cinci şi zece. Era încă lumină. Acum că a murit, „Charlie” rămâne singurul tăinuitor al unui secret pentru care mai multe persoane şi-au dat viaţa. Nu avea linişte până nu-i transmitea mesajul lui John Powell.

Fiecare clipă petrecută la Gaza reprezenta un risc inutil. Ucigaşii din Jihad puteau să-l omoare în orice moment. Nu mai avea chef nici să se spele, nici să se bărbierească, ci să plece numaidecât din Gaza. După cinci minute, îşi achită nota de plată la recepţie. Părăsind hotelul *Cliff,* verifică dacă nu era urmărit. Cât timp traversa oraşul pe străduţele deja aglomerate, ţinea arma încărcată ascunsă între scaune. Mergea cu portierele bine încuiate.

Respiră uşurat atunci când ajunse la punctul de control Eresh, care gemea de soldaţi israelieni. Pietoni şi vehicule stăteau la coadă ca să treacă în Israel. La vederea plăcuţelor de înmatriculare galbene, un soldat tânăr îi făcu semn să treacă, fără măcar să-l oprească. După trei minute, se îndrepta spre Ashkod şi Ierusalim.

John Powell se legăna în fotoliul lui, provocând un uşor scârţâit pe cât de monoton, pe atât de exasperant. Malko nu trecuse nici măcar pe la *King David* înainte să se îndrepte grăbit spre biroul şefului Centralei CIA.

— Ceea ce v-a spus „Charlie” explică totul, conchise americanul, după ce ascultă povestea lui Malko. Şi ziarele din dimineaţa asta scriau despre eliminarea unui terorist periculos din Fatah, ucis la Gaza, căruia nu-i pomenesc numele, dar în mod sigur se referă la „Charlie”. Poate că israelienii îmi vor spune,

însă mă îndoiesc. În rest, totul se potriveşte.

— Ce părere aveţi despre această informaţie?

— Sunt înmărmurit, mărturisi John Powell. L-am considerat pe „Charlie” o sursă sigură sută la sută. În concluzie, cred ce-a spus, mai cu seamă că iranienii sunt implicaţi în asta. Fac parte dintre aceia care sunt siguri că toate organizaţiile Jihadului – palestinian, libanez, algerian, egiptean – sunt în legătură cu Teheranul. Deci povestea lui pare plauzibilă. Ca să alertezi Casa Albă pe baza unor elemente atât de neclare este practic imposibil. Trebuie să aflăm mai multe amănunte. Dar „Charlie” nu mai este.

— Ce spuneţi despre transferul de arme de care a pomenit? Trebuie să fie cunoscut.

— Voi încerca pe partea asta, încheie John Powell, dar nu cred să găsesc mai multe elemente. Trebuie să verific pe calculatorul central de la CIA[30], în fişierul „arms-dealer”. Dacă nu voi găsi nimic, atunci îi voi întreba pe cei de la FBI. Odihniţi-vă cât aşteptăm răspunsul şi daţi-mi arma. Aici nu mai aveţi nevoie de ea.

Mai degrabă să se lase omorât, gândi Malko, tot nu mai conta. Cu părere de rău, îi dădu arma „Desert Eagle” şefului Centralei CIA, iar acesta o puse în sertar.

— De îndată ce primesc un răspuns de la FBI, vă sun. *Take care.*

Telefonul personal al Tamarei Halpern fusese deconectat. La *Jerusalem Post,* era de negăsit. Mossadul se mişca repede. Cum Malko nu prea avea ce face, voia să se distreze puţin şi se duse să mănânce la *American Colony.* Tamara era acolo, cinând într-un separeu cu un evreu sefard mustăcios şi musculos care înfuleca din porţia lui de *hommuz.* Ca o îndrăgostită, Tamara nu-l slăbea din ochi, cu un picior încolăcit în jurul gleznei lui… Totul îşi reluase cursul obişnuit.

Cu certitudine că panterelor din Mossad nu le-a reuşit pasienţa cu Malko, însă Tamara era o actriţă neîntrecută…

După ce-i pierise pofta de mâncare, făcu cale-ntoarsă şi se duse să se plimbe prin oraş. La întoarcere, *King David* îi păru şi mai sinistru. După ce s-a uitat la televizor, dar fără să dea prea mare atenţie canalului CNN, îi veni o idee. Pentru moralul lui era excelentă.

Telefonul sună îndelung până când, în sfârşit, cineva i

[30] Walnut.

răspunse. Malko simţi un val de adrenalină dilatându-i arterele când recunoscu vocea lui Sissi Weikersdorf.

— Sissi? Sunt eu, Malko. Sun de la Ierusalim.

O clipă de tăcere îl făcu să creadă că ea a închis.

— Malko! izbucni ea, cum de îndrăzneşti să-mi dai telefon după…

Din tonul ei Malko înţelese că e supărată, dar dacă ar fi fost într-adevăr furioasă, ar fi închis din primul moment.

— Îmi pare rău, zise Malko. Te-am visat atât de mult, încât mi-am pierdut capul.

— *Aşa* mă visezi tu…

Furia se mai domoli un pic.

— Am avut impresia că îţi baţi joc de mine. Că ai cedat doar de dragul jocului. Atunci m-am hotărât să mă răzbun.

În afirmaţia ei era puţin adevăr, aşa cum în pateul de gâscă este amestecat şi un pic de porc… Imediat o auzi pe Sissi izbucnind cu o voce de femeie îndrăgostită.

— Nu, nu mi-am bătut joc de dumneata. Şi eu te visez de foarte multă vreme. Dar ai o reputaţie grozavă de play-boy… Nu voiam să par o idioată. Până în clipa în care… *es war wunderbar*[31].

— Şi pentru mine a fost la fel.

Simţi cum se înfierbântă.

— Opreşte-te! Eşti un monstru. Nimeni nu mi-a mai făcut aşa ceva.

Se aşternu din nou tăcerea. Apoi Malko întrebă:

— Eşti singură la Viena?

— Da, Gunther este tot la Teheran. Dar se va întoarce curând. Credeam că te afli în Gaza.

— M-am întors. Bărbatul pe care-l căutam a murit.

— E-adevărat?

— Bineînţeles. Şi tu care n-ai vrut să mă vezi…

— *Mein Gott…* Când te întorci?

Malko se simţi cuprins de un val de fericire.

— Încă nu ştiu, dar cred că în curând. Vrei să mă vezi?

Sissi râse cu senzualitate.

— Fireşte, *dummkopf*[32]. Dacă-mi promiţi că te vei purta normal.

— Jur.

---

[31] A fost extraordinar.

[32] Prostuţule.

Auzi soneria, iar Sissi îi spuse imediat.

— Trebuie să închid. Mă caută cineva. O să ne vedem foarte curând. Te sărut.

Malko închise fericit. Mai ales că pleca din Ierusalim.

*

* *

A doua zi dimineaţa îl trezi John Powell.

— Calculatorul a lucrat minunat, îl anunţă pur şi simplu americanul. Vino la mine să luăm micul dejun!

Malko era deja în ascensor.

Numai ce intră în biroul şefului Centralei că acesta îi şi întinse un cearceaf decodificat ce provenea de la Langley şi pe care Malko îl citi pe nerăsuflate.

„Sursa dumneavoastră se referă probabil la livrarea a zece *Klystrons* Iranului, în 1986, nişte tuburi electronice indispensabile funcţionării radarelor de la bateriile aruncătoarelor de rachete *Hawks,* mai precis pentru emiţătorul radarului. Acest dispozitiv este realizat de societatea Varian din Texas pentru Raytheon şi costa la vremea respectivă 35 000 de dolari bucata. A fost şi se mai află încă sub embargo în ce priveşte vânzarea în Iran”.

Malko citi şi a doua pagină. Menţiunea „ultrasecret” era scrisă de mai multe ori la începutul textului:

„Livrarea a zece dispozitive *Klystrons* Iranului în 1986 s-a făcut la cererea unui consilier special de la Casa Albă cu acordul preşedintelui. Operaţiunea a avut loc în cadrul negocierilor cu Iranul în legătură cu eliberarea ostaticilor americani reţinuţi în Liban. Această negociere s-a efectuat în cel mai mare secret. Exportul materialului hipersensibil nu se putea face în mod oficial, ci s-au folosit de un intermediar ce prezenta garanţii absolute în persoana domnului Jack Higgins care a comandat dispozitivele *Klystrons* pentru Emiratul Dubai furnizându-i Administraţiei un *end-user*[33] din această ţară. După aceea a sosit un aparat militar cu care s-a efectuat livrarea materialului în Dubai.

Din păcate însă, această livrare nu a permis eliberarea ostaticilor, însă i-a dat ocazia Iranului să producă mari pagube aviaţiei irakiene cu ocazia ofensivei Kerbala V.

Persoana însărcinată cu contactul dintre diversele părţi se numea Jon London. În prezent, este directorul departamentului pentru Europa Centrală de la Langley”.

[33] Consumator final.

Malko îşi ridică privirile din hârtii.

— Ne găsim în plină afacere Irangate?

John Powell îi făcu semn cu capul că da şi surâse trist.

— Absolut exact. Dar citeşte mai departe biografia lui Jack Higgins. Astfel vei obţine toate elementele.

Irangate! Lucrul acesta îi amintea lui Malko de anii trecuţi, între 1985-1986, preşedintele Reagan a făcut tot posibilul ca să-i recupereze pe ostaticii americani din Liban. Înţelegând prin aceasta chiar livrarea de arme în secret Iranului aflat sub embargo. Malko ştia de existenţa a două mii de rachete „Tow" la Teheran, însă nu aflase nimic despre acele dispozitive „Klystrons". Citi cu atenţie fişa biografică a lui Jack Higgins.

Jack Higgins, născut la 23 septembrie 1942 la Corpus Christi, Texas. Inginer. Cea mai mare parte a carierei a lucrat ca funcţionar la firma Hughes Tools Corp., care furniza material de foraj petrolier. În această calitate, a fost deseori în Indonezia, în Angola şi în Iran. Aici a stat cel mai mult între anii 1969 şi 1977, unde a întâlnit-o pe actuala soţie, Azar Montaneri, în anturajul şahului Iranului. Are un fiu, Alexander, din prima căsătorie cu Christina Novida, o italiancă.

Din 1974, Jack Higgins a devenit negustor de arme datorită legăturilor la nivel înalt pe care le avea în Iran şi în Indonezia. S-a specializat în piesele separate şi în materialul uşor, ca şi în „reciclarea" materialelor folosite. Acum este agentul mai multor fabricanţi de material militar în Argentina şi în Chile.

Birourile lui se află în Rockefeller Plaza numărul 30, sub numele de Satraco. Locuieşte într-un apartament închiriat în Park Avenue, 830, la New York. Situaţia financiară este foarte solidă şi posedă un important portofoliu de valori mobiliare la Citybank. Este, de asemenea, proprietarul unei vile la Acapulco şi al unui apartament la Geneva.

Domnul Higgins este considerat o persoană fiabilă care nu s-a amestecat niciodată în traficurile ilegale. De mai mulţi ani, furnizează informaţii interesante la Company *cu privire la diversele ţări în care operează şi a apărat mereu interesele americane. De altfel, a fost folosit de mai multe ori de Administraţie pentru livrarea armelor clandestine cerute de Casa Albă, mai ales în Angola, pentru Jonas Sawimbi.*

În 1987, Jack Higgins a anunţat Company *că un fabricant chilian – Cardoen – s-a angajat să-i livreze Iranului mine submarine de adâncime care ar putea face impracticabilă*

Strâmtoarea Ormuz. Datorită informaţiei sale, s-a reuşit blocarea afacerii prin presiuni diplomatice.

Perplex, Malko depuse hârtiile pe birou.

— Îi mai lipseşte Medalia Congresului! observă el. Eşti sigur că este vorba despre aceeaşi persoană?

— Nu văd alta, afirmă John Powell. Nu a fost decât o singură livrare de dispozitive „Klystrons" în Iran. Este un mister, căci nu-l văd pe Higgins să colaboreze cu teroriştii. Are absolută nevoie de relaţii bune cu noi şi cu Pentagonul. Deţine „pâinea şi cuţitul" într-un mod cât se poate de simplu. Tot timpul armata americană vinde stocuri de piese demontate de la materialul scos din uz. Numai că acest material este folosit încă de zeci de armate din lumea întreagă. De exemplu, Jack Higgins cumpără un lot de tranzistoare cu douăzeci de cenţi bucata şi le vinde apoi cu patru dolari… îţi dai seama că nu are nevoie de bani.

— Poate că Higgins este amestecat în povestea asta fără să ştie, obiectă Malko. „Charlie" n-a spus că este complice.

— *Right,* aprobă John Powell. O să iau legătura cu Jon London imediat ce decalajul de fus orar o va permite ca să-i cer să se întâlnească cu Higgins. Cel puţin, să fiu cu inima împăcată.

— Eu mă întorc la Liezen, spuse Malko.

— Măcar aşteaptă până diseară. Pleci cu avionul de mâine.

*

* *

Văzându-l pe John Powell intrând în cofetăria de la YMCA, peste drum de *King David,* unde şi-au dat întâlnire, Malko ştiu imediat că lucrurile nu stăteau pe roze. După ce au comandat, americanul îi zise încet:

— Nu este o treabă prea „cuşer". L-am trezit pe Jon azi-dimineaţă. Mi-a confirmat că este încă în relaţii excelente cu Jack Higgins, l-am spus despre informaţia de la „Charlie" şi mi-a promis că se va întâlni cu Higgins imediat ce va putea. Are toate numerele lui de telefon. Jon mi-a telefonat mai târziu. După spusele secretarei, Jack Higgins se află acum undeva prin Indonezia. A promis că-i va transmite mesajul.

— Este normal, răspunse Malko.

— Aşa e. Dar cel mai puţin normal este că l-am alertat pe şeful Centralei din Djakarta. O persoană ca Higgins nu trece neobservată. Or, Jack Higgins n-a mai pus piciorul în Djakarta de un an de zile. Indonezienii sunt formalişti.

— Secretara a spus aşa ca să acopere altă deplasare de-a lui,

obiectă Malko.

— Nu e valabil în cazul lui Jon London. Îl cunoaşte, iar dacă nu ar fi ştiut unde este şeful ei, i-ar fi spus.

— Ce concluzie tragi de aici?

— Pentru moment, nici una. Dar mi-ar plăcea să-l găsim pe Higgins cât mai repede. Afacerea este mult prea importantă, închipuie-ţi că nu putem face nimic şi că o s-o luăm pe cocoaşă…

— Pune FBI-ul pe urmele lui, îi sugeră Malko.

John Powell surâse în colţul gurii.

— Ştii bine că nu ne place să le încredinţăm micile noastre secrete. În plus, neam de traistă cum sunt, nici n-ar afla mare lucru. Am o idee mai bună. Dacă ţi-aş oferi un bilet de avion pe ruta Paris – New York?

— De ce crezi că secretara lui mi-ar spune mai mult decât unui prieten al lui Jack Higgins?

— Pentru că îi vei servi o poveste atât de frumoasă, încât vei scoate lupul din bârlog. Iar când te vei afla faţă-n faţă cu Jack Higgins, îţi va fi uşor să pui problema încrederii.

Văzându-l pe Malko că nu manifestă foarte mult entuziasm, adăugă:

— Cu preţurile astea noi practicate de Air France ai putea să iei şi una dintre creaturile tale de vis şi nu te va costa decât cincizeci la sută din preţ…

Fantasma lui Sissi Weikersdorf păru că traversează încăperea, dar Malko se trezi repede la realitate. Oricum, era mulţumit că pleacă din Ierusalim. Şi-apoi, povestea asta îl nemulţumea. Era convins că „Charlie” nu-l minţise. Ceva nu se lega totuşi… Trebuia să găsească lupul.

Capitolul XI

De când fusese răscumpărat de către japonezi, complexul enorm compus din cinci clădiri al lui Rockefeller Center pe strada 51, până pe strada 48, între Fifth Avenue şi Avenue of the Americas, nu se schimbase cu nimic. Centrul acestui ansamblu în formă de U cu deschidere spre Fifth Avenue, Rockefeller Plaza, transformat în timpul iernii în patinoar, îi atrăgea mereu pe îndrăgostiţi şi pe gură-cască ce bântuiau prin faţa magazinelor de la parter. Sute de societăţi îşi aveau sediul în cele douăzeci şi opt de etaje pline cu birouri adăpostite de clădirea imensă din Rockefeller Plaza numărul 30. Un turn cenuşiu, pătrat ca un donjon, ţâşnea spre cer. Malko îşi luase o marjă de zece minute în căutarea biroului Satraco de la etajul optsprezece din clădirea care dădea în strada 51.

Bătu la o uşă cu geam pe care era scris numele societăţii şi numărul 1 807. O voce de femeie se auzi dinăuntru.

— *Come on in!*

Pătrunse într-un birouaş-anticameră. O creatură căreia i-ar fi stat mai degrabă bine într-un pliant *Playboy* decât la maşina de scris îi zâmbi astfel încât l-ar fi făcut şi pe cel mai fanatic ayatolah să cadă lat.

— *Good afternoon, sir,* cu ce vă pot ajuta? Sunt Maria-Mercedes Tenuco, secretara domnului Jack Higgins.

Avea un accent abia perceptibil şi vorbea peltic, fapt ce o făcea să fie mai drăgălaşă. Totul la ea te ducea direct cu gândul că este o mică ticăloasă. De la părul des şi negru ca smoala, ochii ce aruncau priviri provocatoare, gura cu buze groase ce părea umflată cu pompa şi până la bluza mulată pe sânii ascuţiţi care, dacă n-ar fi fost refăcuţi, meritau un discurs la Academia de Medicină. Pe deasupra, mai era şi exotică... Ţuguindu-şi buzele ca un fund de găină, suflă praful de pe maşina de scris, cercetându-l pe Malko pe deasupra ei. Cu unghiile ei foarte lungi, nici măcar nu putea să-i schimbe panglica.

— Îl caut pe domnul Higgins, spuse Malko.

Maria-Mercedes făcu o mutrişoară dezolată, care-i scotea şi mai tare în evidenţă conturul buzelor.

— Momentan, domnul Higgins este plecat în străinătate, spuse

ea ca şi cum ar anunţa sfârşitul lumii.

— Când se întoarce?

Secretara ridică privirea la cer cu un râs prea strident ca să fie sincer.

— Nu ştiu. Domnul Higgins este o persoană imprevizibilă. Aţi mai lucrat cu el?

— Nu încă, răspunse Malko, dar vreau să-i propun o afacere importantă.

— Despre ce este vorba?

— E puţintel cam complicat.

Imediat, Maria-Mercedes îi surâse şi mai provocator.

— Eu cunosc toate afacerile domnului Higgins, îi zise ea. Cum călătoreşte foarte mult, eu îi ţin locul. Nu vă simţiţi stânjenit să-mi spuneţi despre ce este vorba.

Dacă văzu că Malko este nehotărât, se ridică, iar el îi zări mijlocul şi şoldurile. O curea foarte lată, din piele neagră, împodobită cu fel de fel de zdrăngănele strângea nişte colanţi dintr-un material ce imita blana de panteră ce-i veneau ca turnaţi şi dispăreau în cizmele de husar cu brandenburguri din alamă. Şoldurile obraznice, aproape nemişcate, agresau privirea. Maria-Mercedes deschise uşa celui de al doilea birou.

— Să stăm aici, ne vom simţi mai bine.

Ea o luă înainte şi intră într-o încăpere ale cărei ferestre dădeau în Fifth Avenue, unde era foarte răcoare. Pe partea cealaltă a străzii, Malko zări clopotul Catedralei Sfântul Patrick. Acest birou te îmbia să munceşti. În mijloc, o măsuţă joasă sculptată în alamă avea forma unei femei îngenuncheate ce susţinea blatul din cristal. Malko recunoscu imediat că era o creaţie a lui Claude Dalle şi degaja atâta erotism pe cât răspândea şi apetisanta Maria-Mercedes. Legănându-şi şoldurile în faţa barului dat cu lac negru, se întoarse spre el:

— Scotch, Martini? Sau doriţi altceva?

— Votcă.

Malko nu contenea să examineze biroul. Toate tablourile reprezentau femei, iar o canapea primitoare părea mai degrabă prielnică întâlnirilor amoroase, decât discuţiilor de afaceri. Mai era un birou masiv de un negru foarte intens... Nu exista nici o fotografie cu armele pe care le livra.

Maria-Mercedes manevra cu iscusinţă o sticlă de Stalicinaia şi una de Cointreau. Puse trei cuburi de gheaţă într-un pahar şi adăugă o feliuţă de lămâie verde şi o porţie bună de Cointreau

pentru ea, iar lui Malko îi oferi votcă, apoi veni lângă el pe canapea.

— Nici măcar nu ştiu cum vă cheamă, zise ea în timp ce-i întindea paharul.

— Linge, Malko Linge.

— Neamţ?

— Nu, austriac.

— Îmi place nespus de mult Europa, spuse ea imediat. Domnul Higgins m-a dus acolo deseori. Mă ocup foarte mult şi de clienţii lui, fiindcă el este prins până peste cap.

După expresia din ochii ei, îl considera pe Malko client. Telefonul sună, iar ea ieşi din încăpere ca să răspundă. Profită de această pauză ca să arunce o privire la fotografiile ce se aflau pe birou. În prima era un bărbat cu coif de lăncier din al Doilea Imperiu, corpolent, cu ochi albaştri şi cu ochelari; era încadrat de mai mulţi ofiţeri de diferite naţionalităţi. Acelaşi bărbat apărea şi în fotografia de alături, în compania unei tinere brunete cu ochi migdalaţi, cu bărbia voluntară şi cu umeri largi. Avea ochi de sălbăticiune, galbeni şi cruzi.

— Doamna şi domnul Higgins, îi spuse calm secretara când reveni. Azar Higgins este iraniană. O femeie foarte frumoasă, adăugă ea cu convingere.

Domnul Higgins era cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât ea. Părea o femeie autoritară. O altă poză reprezenta un tânăr înalt cu figura blândă, puţin cam deşirat şi cu nasul mare.

— Este Alexander, fiul domnului Higgins, preciză Maria-Mercedes. Lucrează împreună.

— Nu-i aici?

— Din păcate, nu. Dar spuneţi-mi, de ce vreţi să-l vedeţi pe domnul Higgins?

— Mă interesează modernizarea tancurilor M 48, spuse Malko. Sunt în număr de două sute. Trebuie schimbate motoarele, tunurile şi sistemul optic cu laser.

O lucire de interes străbătu privirea întunecată a sud-americancei:

— Care ar fi partea domnului Higgins?

— Mai ales motoarele. Sunt Chrysler.

— De unde provin tancurile?

— Din Spania. Sunt cedate de DEFEX.

— Aveţi vreo carte de credit?

— Am una în valoare de o sută optzeci de milioane de dolari

pentru o societate din Liechtenstein.

— Aţi putea eventual să prezentaţi vreo garanţie bancară?[34]

— Nici o problemă.

Maria-Mercedes sorbi puţin din băutura ei, vizibil impresionată de importanţa afacerii. Se întoarse spre Malko şi îşi împinse pieptul înainte.

— Şi cărei ţări îi sunt destinate?

— Greciei.

— Deţineţi şi vreun document care să certifice ţara de destinaţie?

— Da.

— Se poate verifica?

— Da... M-a costat două sute de mii de dolari.

Se aşternu din nou tăcerea. Maria-Mercedes se topi de tot în faţa acestei avalanşe de sume numai în dolari, dar deocamdată teoretice.

— Şi de fapt, în contul cărei ţări?

— Taiwan.

Malko îşi însuşise lecţia pregătită de CIA pe de rost... iar Maria-Mercedes părea că se lasă antrenată în joc. Îşi termină băutura, nelăsând în pahar decât cuburile de gheaţă şi lămâia, apoi se ridică suspinând cu foc.

— O să-ncerc să iau legătura cu domnul Higgins, dar nu sunt sigură că-l voi găsi... Unde locuiţi?

— La *San Regis.*

— Perfect.

Mâzgăli ceva pe o carte de vizită pe care i-o întinse lui Malko.

— Iată numărul de aici şi al meu personal, căci nu sunt mereu la birou. Dacă nu vă sun mâine până la ora două, telefonaţi-mi dumneavoastră. Acum vă las. Trebuie să primesc o delegaţie foarte importantă dintr-o ţară latino-americană.

Maria-Mercedes îi strânse îndelung mâna lui Malko zâmbindu-i promiţător. Se întreba cam la ce sumă se ridica cifra de afaceri. O ticăloasă de teapa ei nu găseşti aşa uşor... Lumea a Treia avea încă resurse nebănuite. Copleşit, Malko reveni pe Fifth Avenue.

Până acum, n-a făcut mare scofală.

*

* *

Malko tocmai încerca să potrivească la moderat aerul condiţionat care-i transformase camera într-un frigider, când

[34] În original: Ready Wilking Able.

sună telefonul. O voce de bărbat se auzi în receptor:

— Domnul Linge?

— Da.

— Sunt Jack Higgins. Doriţi să ne întâlnim?

Vocea era destul de seacă, tranşantă, dar nu neplăcută.

— În sfârşit, zise Malko, sunteţi la New York?

— Nu. Cât timp mai rămâneţi?

Malko se pregăti să răspundă, dar îşi dădu seama că nu auzea nici un fel de paraziţi pe fir, lucru specific în cazul unei convorbiri cu o ţară îndepărtată. Cu-atât mai mult din Indonezia. Se întreba dacă nu cumva Jack Higgins îşi bătea joc de el.

— Plec poimâine, spuse el.

— Maria-Mercedes mi-a zis ceva despre tancurile M 48, continuă Higgins. Aşa este?

— Exact. Dar aş prefera să nu vorbim la telefon.

— Înţeleg. Vă pot întâlni undeva prin Europa? Aveţi telefon?

— Şi eu călătoresc tot timpul ca şi dumneavoastră. Dacă nu reuşim să încheiem afacerea zilele astea, atunci s-o lăsăm pe altă dată. Sau poate că nu sunteţi interesat?

— Toate afacerile bune mă interesează, afirmă imediat Higgins. Dar îmi este cu neputinţă să mă întorc acum. Lăsaţi-i mai multe amănunte secretarei mele. Când mă voi întoarce, voi lua legătura cu dumneavoastră.

După ce închise, Malko rămase pe gânduri. Cunoştea lumea prin care se învârteau negustorii de arme: nu tu politică, nu tu sentimente. De ce un om ca Jack Higgins refuza să se întâlnească cu el? Oferta lui de modernizare a tancurilor M 48 se baza pe un profit de mai multe milioane de dolari. Se hotărî să nu dea crezare afirmaţiilor lui Higgins şi să verifice chiar el cum stau lucrurile.

O oră mai târziu, se găsea la volanul maşinii închiriate, la intersecţia lui Park Avenue cu strada 76. Jack Higgins nu-l cunoştea, deci nu exista nici un pericol dacă-i supraveghea locuinţa, în afara faptului că se va plictisi. Fireşte că ar fi putut să-l convoace prin intermediul FBI-ului, însă Malko era sigur că negustorul de arme n-ar fi scos un cuvinţel dacă i s-ar pune sula-n coaste…

Punând în funcţiune aparatul de climatizare, aşteptă răbdător. Din fericire, intra şi ieşea puţină lume din clădirea păzită de un portar împopoţonat cu fireturi, ce stătea sub copertina albastră. Malko aştepta acolo de cel puţin o oră când, deodată, un Porche

verde se opri la scară. Portarul se grăbi să deschidă portiera.

Mai întâi, Malko zări două picioare musculoase, încălţate cu nişte pantofi uşori în două culori, apoi nişte coapse aproape goale sub o rochie albă strânsă pe corp. Femeia care coborî din maşină avea un trup subţirel, dar musculos, un piept mic şi îndrăzneţ, umerii foarte laţi, părul scurt şi creţ şi o figură seducătoare, în ciuda nasului care suferise o operaţie estetică. Era Azar Higgins. Schimbă câteva cuvinte cu portarul care se urcă la volanul vehiculului, iar ea intră în clădire cu paşi fermi.

Chiar şi de la distanţă, se ghicea faptul că era o femeie plină de energie şi de senzualitate.

Malko notă numărul maşinii şi se puse din nou pe pândit. După două ore, apăru o limuzină lungă şi neagră cu geamurile fumurii care se opri la numărul 830. Din ea coborî un bărbat înalt, cu faţă ovală şi flască, purta ochelari marca Ray-Ban şi un costum deschis la culoare, puţin cam strâns pe el, dar înveselit de o cravată cu desene în multe culori. Malko îl urmări îndelung cu privirea; cu siguranţă că era vorba despre Jack Higgins, omul plecat în aşa-zisa călătorie.

*

* *

Malko nu putea întreprinde nimic. Se întoarse la *San Regis* furios şi intrigat. Negustorul de arme îl minţise. Sau se îndoia că Malko era adevăratul intermediar, ori nu a ghicit nimic, cert este că, dintr-un motiv necunoscut, voia să lase impresia că e plecat în străinătate. În ambele cazuri, atitudinea lui confirma povestea lui „Charlie”.

De-abia ajunse la hotel, că Malko şi formă numărul Mariei-Mercedes. Vocea robotului îl rugă să lase mesajul. Zis şi făcut. Malko îi propuse apetisantei secretare o invitaţie la cină. Fără prea mari speranţe, însă…

În clipa în care se resemnă să cineze singur, telefonul sună. Chiar şi de la distanţă, senzualitatea latino-americanei se făcea simţită. Malko îi spuse de telefonul primit de la Jack Higgins, părându-i rău că nu se afla în New York. Ea suspină.

— Da, acum este foarte departe ca să încheie o afacere importantă. Ce păcat că trebuie să plecaţi…

Chiar şi ea îşi bătea joc de el.

— Totuşi, mi-ar face plăcere să vorbim între patru ochi. Fiindcă lucraţi împreună, am putea să luăm masa amândoi?

Tăcu un moment, atât timp cât vru să pară că ezită, apoi

Maria-Mercedes suspină şi spuse cu voce pierită:

— Prea bine. Va trebui să amân întâlnirea cu prietenul meu. Treceţi pe la mine la ora nouă. Stau în Central Park la numărul 22, colţ cu strada 27. Voi coborî. Unde vreţi să mergem?

— La *River Cafe,* este bine?

— Excelent.

*

* *

De pe terasa restaurantului *River Cafe*, situat pe podul din Brooklyn, pe cealaltă parte a lui East River, se putea admira toată panorama cartierului Manhattan, chiar şi Statuia Libertăţii, întorcând spatele priveliştii, Malko se mulţumi cu figura senzuală a Mariei-Mercedes, iar privirile nu conteneau să fixeze decolteul ameţitor râvnit şi de clienţii de la mesele vecine. Îşi lepădase pantalonul mulat ce imita blana de panteră şi purta o rochie din mătase cu un imprimeu ce te-mpingea spre păcat, sub care sânii în formă de pară se mişcau în libertate. Până acum au discutat despre lucruri banale. În ochii Mariei-Mercedes nu era decât un posibil client cu care se purta frumos. În plus, îi spusese că e chiliană. Sticla de Bordeaux se golise de tot şi cum tânăra începuse cu două Cointreau cu gheaţă, acum vorbea un pic cam tare. Malko încerca să afle cât mai multe.

— Chiar nu ştiţi când se întoarce domnul Higgins?

Chiliana îşi luă un aer misterios.

— Nu, se află într-o ţară în care treburile sunt mereu încurcate.

Observându-i figura dezamăgită, Maria-Mercedes îi propuse imediat:

— Lăsaţi-mi dosarul cu datele afacerii dumneavoastră, iar eu i-l voi înmâna când se va întoarce.

— Bine, fu de acord Malko. Îl am la hotel. Cred că este cea mai bună soluţie.

Maria-Mercedes nu se clinti când el pronunţă cuvântul „hotel”. Au terminat de mâncat şi au luat maşina lui Malko. Cât a durat masa, aflase totuşi că Azar Higgins cheltuia banii cu foarte mare uşurinţă, că soţul era foarte îndrăgostit, iar ea profita de acest lucru. Maria-Mercedes a făcut şi nişte aluzii transparente la infidelitatea iranienei care era mult mai tânără decât soţul ei.

Când au ajuns la hotel, portarul făcu un efort extraordinar să se ţină pe picioare când îi dădu cheia lui Malko. Parfumul femeii învălui cabina ascensorului în care aproape că se atingeau. Sânii

chilienei se legănau liberi sub rochia de mătase, mai excitanţi chiar decât dacă ar fi fost goi. Scena asta semăna cu orice altceva, numai cu o întâlnire de afaceri nu... De-abia ajunseră în cameră, că secretara se afundă într-un fotoliu, îşi puse picior peste picior şi oftă:

— Ador hotelurile! Te simţi atât de liber când locuieşti în ele! Aveţi ceva de băut?

Îi oferi un Cointreau cu gheaţă. Era în mod cert băutura preferată a Mariei-Mercedes. Îl cercetă tulburată.

— Aveţi ochi gălbui, ca ai doamnei Higgins, observă ea.

— Dar nu numai ochii sunt superbi, remarcă Malko.

Ea îi arunca priviri provocatoare. Se aplecă spre ea, iar buzele li se întâlniră într-un sărut fugar. Foarte repede, ea se îndepărtă cu inocenţă.

— *Don't get carried away*[35]. Sunt logodită.

Sărmanul logodnic. Dar asta făcea parte din joc. Maria-Mercedes repetă:

— Acum. Arătaţi-mi dosarul.

— Dar înainte, trebuie să vă pun o întrebare, spuse Malko.

— Dacă are legătură cu ceea ce cred eu, răspunse Maria-Mercedes râzând, atunci e nu! Dacă aş avea aventuri cu toţi clienţii domnului Higgins, n-aş avea timp de odihnă. Deşi aveţi mult farmec...

— Nu, nu este asta, zise Malko. Vreau să ştiu de ce m-aţi minţit?

Maria-Mercedes mimă la perfecţie stupefacţia.

— V-am minţit? În legătură cu ce anume?

— Domnul Higgins este în New York, zise Malko sfios. L-am văzut când se întorcea acasă. Sau are sosie?

Maria-Mercedes rămase fără grai câteva clipe, apoi îl întrebă cu voce aspră, dar prefăcută:

— De ce l-aţi urmărit pe domnul Higgins?

Malko avea răspunsul pregătit.

— Când m-a sunat la telefon, nu mi s-a părut că vorbeşte de departe. Am avut impresia că se petrece ceva ciudat. Atunci, am pândit în faţa casei. De ce fuge de mine? Este o afacere serioasă.

Maria-Mercedes părea copleşită de situaţie şi spuse cu glas ferm:

— Îmi pare rău. Am ascultat ordinele domnului Higgins. Nu aveţi nici un amestec în această treabă, dar nu vă pot spune mai

[35] Nu vă ambalaţi prea tare.

mult.

— Aţi vrea să-i comunicaţi domnului Higgins că ştiu că se află în New York?

Ea înclină din cap afirmativ.

— Da, vă promit.

— Bine, spuse Malko, mă găsiţi aici până mâine la prânz.

*

* *

Telefonul sună la nouă fix.

— Domnul Linge? Jack Higgins la aparat.

— Bună ziua, domnule Higgins, spuse Malko, eu sunt...

— Vă aştept la *Plazza* să luăm masa, într-un sfert de oră, i-o tăie negustorul de arme.

Închisese deja. Malko termină de îmbrăcat şi plecă pe jos. Hotelul *Plazza* era la cinci minute, vizavi de Central Park, pe Fifth Avenue. Salonul în stil rococo unde luau masa era splendid şi constituia totodată bunul cel mai de preţ din bătrânul palat, proprietate a lui Donald Trump. Îl reperă pe Jack Higgins la o masă în faţa unei ferestre cu privire în Central Park şi se duse direct la el.

— Domnule Higgins, eu sunt Malko Linge.

Îşi strânseră rapid mâinile. De aproape, negustorul de arme părea destul de în vârstă, cu părul rar, cu faţa ovală şi gelatinoasă, plină de pistrui din cauza bătrâneţii, avea trei rânduri de guşi şi mâinile grăsune, acoperite cu păr roşcat. Era îmbrăcat fără cusur, cu o cămaşă în dunguliţe cu guler alb şi cu un costum dintr-o stofă subţire, gri deschis. În spatele ochelarilor, ochii foarte albaştri îl fixau pe Malko. Aşteptă ca şeful de sală să se îndepărteze, apoi întrebă cu voce calmă, dar seacă:

— Domnule Linge, de trei ani spaniolii caută pe cineva în legătură cu modernizarea tancurilor M 48, ca să le vândă în Taiwan. Toată lumea negustorilor de arme ştie de asemenea că autorităţile americane nu vor lăsa niciodată să iasă din ţară motoarele AVDS 1790. În concluzie, cine sunteţi şi ce doriţi?

Capitolul XII

Malko nu mai avea nici un motiv să umble cu cioara vopsită. Mai cu seamă cu un om ca Jack Higgins. Trebuia să meargă direct la ţintă.

— Lucrez pentru CIA, îi explică el. Prietenul dumneavoastră Jon London a încercat să vă găsească, dar secretara i-a spus că sunteţi plecat în Indonezia. După ce s-au făcut verificările, s-a dovedit că nu era adevărat. Deci, mi s-a cerut să vă găsesc. Ceea ce am şi făcut.

Jack Higgins nu se clinti.

— De ce sunt atât de nerăbdători să mă găsească prietenii mei de la Langley? îl întrebă el cu o uşoară ironie. Doar nu le datorez bani.

Malko îşi dădu seama că nu dorea să dea nici o explicaţie minciunilor debitate de Maria-Mercedes.

— Dintr-un motiv extrem de important, răspunse el. Un informator folosit de *Company* în Israel a afirmat că sunteţi amestecat într-un proiect de atentat împotriva Preşedintelui Clinton. Deşi pare o nebunie, ne-am hotărât să luăm legătura cu dumneavoastră.

Negustorul de arme abia schiţă un zâmbet.

— Într-adevăr, este o nebunie. Fireşte că e vorba de o fabulaţie fără temei. Şi dacă proiectul acesta de atentat este real, atunci este de competenţa FBI-ului sau a Serviciilor Secrete, nu-i aşa? Autorităţile acestei ţări – inclusiv CIA – cunosc bine activitatea pe care o desfăşor. Sunt cetăţean american, aici trăiesc, lucrez cu foarte mulţi fabricanţi de materiale de război din toată America şi am foarte mare încredere în ei. Ia închipuiţi-vă cum aş putea fi eu amestecat într-un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite – ţara mea! E curată nebunie!

Nu ridicase tonul, însă intonaţia cu care rostise aceste cuvinte era grăitoare. Malko era înmărmurit, în ciuda mesajului postum al lui „Charlie”. Înainte să-l întrebe, sorbi o gură de cafea:

— De ce secretara dumneavoastră m-a făcut să înţeleg că nu sunteţi la New York?

Jack Higgins rămase stană de piatră.

— Doar n-o să vă dau socoteală despre plecările şi venirile

mele! În clipa asta sunt oameni cu care nu doresc să mă întâlnesc. Nu cred că mesajul lui Jon London este atât de important. În tot cazul, sunt gata să răspund convocării FBI-ului. Domnule Linge, acum sunt obligat să vă părăsesc.

Scoase un teanc de bani din buzunar, puse pe masă o bancnotă de cincizeci de dolari, se ridică şi plecă fără să mai dea mâna cu Malko. Acesta îi urmări cu privirea silueta masivă. Oare „Charlie” se înşelase? Pe de o parte, era o informaţie trăsnet pentru care au murit atâţia oameni. Pe de alta, iată un om care părea nevinovat şi cu o activitate ireproşabilă în spate. Ce motiv putea să aibă Jack Higgins ca să participe la un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite? Totuşi, „Charlie” nu era un intrigant.

*

* *

Legătura cu Ierusalimul era foarte clară. Pe ocolite, Malko îi dădea raportul lui John Powell, sugerându-i să însărcineze FBI-ul cu această afacere.

— Vor intra în ea cu bocancii şi tot nu vor rezolva nimic, protestă americanul. Higgins este un dur.

— Atunci, ce să facem?

— Să rămâi pe urmele lui. Supraveghează-l în continuare! Ceva e putred. Jon a spus că este urgent. Ştiu că e o nebunie, că nu are rost, dar ei nu are nici un *motiv* să fugă după lup, dacă nu are puşcă. Încearcă cu secretara, cu nevasta... nu ştiu. Hărţuieşte-l, fă-i ceva! Dacă într-o săptămână n-ai găsit nimic, atunci îl plasăm idioţilor de la FBI.

Nu-i mai rămânea decât să treacă la asalt...

Malko o luă pe jos, pe Fifth Avenue, coborând până în Rockefeller Center. Trebuia să caute punctele slabe. De data asta, când bătu la uşa societăţii Satraco, nu-i spuse nimeni să intre. Uşa se întredeschise puţin, oprită de un lanţ de siguranţă şi zări mutrişoara stupefiată a Mariei-Mercedes. Privirea i se întunecă atunci când îl recunoscu pe Malko.

— Nu am voie să spun nimic. Din cauza dumneavoastră sunt acum într-un mare rahat.

Uşa se trânti cu zgomot. Malko nu mai insistă. Îi rămăsese Azar Higgins.

*

* *

Era atât de cald, încât asfaltul de pe şosele se topea. Chiar şi cu instalaţia de climatizare din maşină dată la maximum, Malko

se sufoca. De câteva minute bune, automobilul Porche de culoare verde aştepta în faţa intrării de la numărul 830 din Park Avenue... Azar Higgins îşi făcu apariţia într-o ţinută incendiară: purta o bluză semitransparentă şi un şort foarte scurt în carouri roz cu alb; era cocoţată pe nişte pantofi cu talpă ortopedică de un galben ţipător, iar privirea era apărată de o pereche de ochelari mari negri. În urma ei lăsă dâre de cauciuc pe asfalt din cauză că demarase brusc şi vijelios, iar lui Malko îi era destul de greu s-o urmărească. Conducea în stilul ei, depăşind neregulamentar, trecând pe roşu, neoprind la trecerea de pietoni şi claxonând nebuneşte. Rulă cu viteză pe strada 64, apoi se opri în faţa braseriei *Spark's Steak House,* un local la modă, frecventat de mafioţi şi de oameni din industria spectacolului.

Malko o urmări şi înăuntru, unde găsi o înşiruire de saloane zgomotoase care comunicau unele cu altele. Azar Higgins se şi aşezase la o masă unde o aştepta un brunet frumos, cu figură de instructor de înot.

O bancnotă de douăzeci de dolari strecurată discret şefului de sală îi permise lui Malko să găsească un loc pe bancheta din apropiere. Nu-i trebui mai mult de cinci minute ca să ajungă la concluzia că doamna Higgins a venit să se întâlnească cu amantul ei, sau cu unul dintre amanţii ei. Se pipăiau pe sub masă ca nişte liceeni, se sărutau fără jenă sub privirile ofensate ale vecinilor de masă. Azar se uita fix la tânărul care ar fi putut să-i fie fiu cu aerul unei pantere înfometate. Nu era o frumuseţe, însă râsul cristalin, ochii gălbui extraordinari şi plini de viaţă, gura roşie degajau o puternică senzualitate. Era vânjoasă ca un atlet, cu umerii laţi şi picioare nervoase. Ca un animal de pradă...

Cu cât dejunul se apropia de sfârşit, cu atât era mai nerăbdătoare. Mâna îi dispăru pe sub faţa de masă, iar după tresărirea tânărului frumos, Malko ghici unde poposise aceasta. Stânjenit, el o sărută pe gât. Azar îşi roti privirile provocatoare prin salon şi se opri asupra lui Malko. Îşi dăduse imediat seama că îi observase gestul. Încercă să-i zâmbească dulce, dar privirea rămase fixată în ochii lui, ca şi cum l-ar invita să ia parte la jocul lor.

Azar Higgins era în mod evident o ticăloasă josnică.

Obosit de atâta fâţâială pe scaun, însoţitorul ei ceru nota de plată. Imediat, Azar Higgins se ridică şi dispăru la toaletă. Malko se luă după ea şi o găsi tocmai când îşi refăcea machiajul în faţa oglinzii. Ca şi cum ar fi vrut să ajungă la toaletă, el trecu prin

spatele ei şi se opri fixând-o în oglindă. Ea se comportă ca şi cum nu l-ar fi văzut niciodată... După câte văzuse în viaţa lui, Malko se gândi că trebuie să fie mai îndrăzneţ.

— Aveţi nişte picioare superbe, remarcă el. Iar şortul vă vine de minune.

— Mulţumesc, spuse ea.

Se aplecă, astfel încât bazinul strâns în şort îl atinse pe Malko. În loc să se dea înapoi, el înaintă şi se lipi de ea.

Azar tresări uşor, îndepărtând de buze tubul de ruj.

— Dar ştiţi că aveţi tupeu! îi aruncă ea pe un ton prea grav ca să fie sincer.

— Vina vă aparţine. V-am văzut şi mi-aţi făcut poftă să-i iau locul iubitului dumneavoastră.

Ochii gălbui ai lui Azar Higgins se tulburară dintr-o dată. Se întoarse încetişor, cu privirile ridicate spre el.

— Vă stârnesc? îl întrebă ea în batjocură.

Fără să aştepte răspunsul, ea se lipi strâns de el, cu toată forţa bazinului, atât de violent, încât îi simţi osul pubian apăsându-l tare de tot. Gura se lipi de-a lui într-un sărut sălbatic, aproape animalic, ce dură câteva secunde. După aceea, îl respinse pe Malko.

— Iată şi recompensa! făcu ea. Acum lasă-mă să-mi refac machiajul.

— Unde aş putea să vă mai întâlnesc? o întrebă Malko.

Azar Higgins izbucni în râs.

— Undeva, prin New York.

Se întoarse cu spatele la el şi începu să se machieze. Ticăloasă şi înfocată: purtarea ei cu necunoscuţii spunea multe despre modul de viaţă pe care-l ducea. Malko se duse la masa lui şi ceru nota de plată.

Azar Higgins apăru într-o ţinută ireproşabilă şi plecă împreună cu prietenul ei fără să se mai uite la Malko.

Se frecă la ochi. Se găsea la New York ca să urmărească o nemernică nebună după corpul ei, în timp ce, în umbră, se punea la cale un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite! Şi o anchetă în care mai multe persoane şi-au găsit deja sfârşitul. Gaza parcă rămăsese undeva pe altă planetă. Totuşi, exista fără nici un dubiu o legătură între „Charlie” şi Jack Higgins.

Numai cu ajutorul acestei femei se putea restabili legătura, cu condiţia s-o găsească.

*

* *

Taxiul aştepta de ceva timp la intersecţia străzii 76 cu Park Avenue, cu lumina aprinsă, semn că e liber. Şoferul citea la volan, supraveghind drumul din faţa lui. Mătăhălos, ras în cap, cu o barbă ce ascundea trăsăturile orientale, părea cam nelinişţit. Fixa clădirea cu numărul 830, când Jack Higgins apăru singur. Stinsese becul şi demară. Negustorul de arme se opri la marginea trotuarului şi făcu semn când văzu taxiul gol apropiindu-se. Se opri lângă el, iar portarul îi deschise portiera. Taxiul continuă drumul spre sud, pe lângă clădirea ce adăposteşte agenţia Panam, apoi viră la stânga, coborând spre est, pe strada 68. Viră din nou pe Second Avenue, coborând spre centrul oraşului.

Un bărbat micuţ de statură, îmbrăcat fără gust, într-un costum şifonat, fără cravată, aştepta pe bordură la semafor, pe strada 45. Când Taxiul se opri în dreptul lui, se urcă în el; apoi vehiculul viră la dreapta şi merse pe strada 45, spre vest.

— Mergi drept, Mahmud, până la Grand Central Terminal, îi spuse în arabă nou-venitul.

Se întoarse apoi spre Jack Higgins cu un surâs mieros.

— Am veşti extraordinare despre...

Jack Higgins îi curmă vorba brusc.

— În schimb, ale mele sunt *foarte* rele!

În timp ce taxiul se amestecă printre celelalte maşini, Higgins îşi spuse păsul în puţine cuvinte, încheind:

— Nu ştiu de unde mi se trage tâmpenia asta, dar nu sunt eu responsabil de tot ce se va întâmpla de acum înainte. Şi nu vă sfătuiesc să mă obligaţi să suport consecinţele...

— Această imprudenţă nu va avea consecinţe, spuse interlocutorul lui. Ne-am ocupat noi de asta. Cât despre proiectul nostru, este pe drumul cel bun şi în curând totul va fi pus la punct în privinţa dumneavoastră. Suntem oameni de cuvânt.

Jack Higgins nu credea acelaşi lucru... Taxiul se opri la semaforul din Lexington Avenue. Bărbatul cu costumul şifonat deschise portiera şi se pierdu în mulţime. La un bloc mai încolo, Higgins coborî şi el, apoi merse pe jos. După un timp, se urcă în alt taxi. Era furios şi trist în acelaşi timp.

*

* *

Un vânticel fierbinte bătea în Park Avenue şi, în ciuda orei târzii, era atât de cald încât puteai crede că arde soarele. Malko

încercase încă o dată să dea de Maria-Mercedes, însă, de îndată ce fata îi recunoscu vocea, închise telefonul. Rămânea doar posibilitatea să-i urmărească pe soţii Higgins, sperând că din când în când vor ieşi împreună în oraş. Pe la opt şi jumătate, o limuzină neagră se opri în faţa imobilului. După câteva clipe, apăru Jack Higgins însoţit de Azar îmbrăcată într-o rochie din dantelă maro, extrem de scurtă. Arăta trăsnet.

Malko trecu în spatele limuzinei care viră la stânga, pe strada 37, ajungând apoi pe FDR Drive, autostrada care cobora spre centrul oraşului, de-a lungul lui East River. Din cauza traficului neaglomerat, nu-i fusese prea greu să-i urmărească. În centru, limuzina se angajă pe Brooklyn Bridge care traversa East River, viră imediat la dreapta şi ajunse în cartierul Brooklyn. Trecură printr-o zonă sinistră a cartierului, presărată de depozite goale. Malko se întreba unde se duceau, când imediat zări firma *Peter Luger,* restaurantul cel mai cunoscut din New York.

Limuzina se opri în faţa lui, puţin lipsind să lovească un taxi liber ivit nu se ştie de unde.

Malko aşteptă până când perechea intră, apoi se îndepărtă. Avea timp să-şi cumpere un sandvici. Se mulţumi să intre în cofetăria de pe Beakman Street şi se întoarse după o oră. A fost nevoit să mai aştepte încă o jumătate de oră, apoi zări limuzina.

Jack Higgins şi Azar ieşiră din restaurant şi se îndreptară fără grabă către limuzină. Cu toate farurile stinse, maşina lui Malko nu le atrase atenţia. Jack Higgins deschise portiera din spate şi se dădu la o parte ca s-o lase pe soţia lui să urce. Când era pe punctul de a se urca şi el, în spatele lui apăru un bărbat din umbra unui stâlp al metroului aerian. Alerga fără zgomot, cu un cuţit în mână, în direcţia lui Jack Higgins care nu putea să-l vadă.

Malko reacţionă imediat. Aprinse farurile şi claxonă. Jack se întoarse brusc şi-l zări pe agresor. Duse mâna la brâu, apoi întinse braţul în direcţia necunoscutului, agitând un flacon cu gaz paralizant.

Stropit cu spray-ul paralizant, bărbatul ţipă de durere, rămase o clipă locului, apoi o luă la fugă fără să lase cuţitul din mână. Umbra pilonilor metroului îl înghiţi. După zece secunde, limuzina demară în trombă. Malko nu-i mai urmări. Familia Higgins se întorcea acasă. Malko se dădu jos şi se duse până la locul în care dispăruse agresorul. Auzi zgomotul unui motor, văzu farurile aprinse şi un taxi staţionat în parcarea ce se găsea dedesubtul metroului aerian. Până să ajungă Malko la maşină, taxiul era deja

departe... Acum se îndrepta mut de uimire spre Manhattan. Cine era agresorul lui Jack Higgins? Putea să fie unul dintre numeroşii borfaşi care au năpădit New York-ul, însă instinctul îi spunea altceva. Se gândea la taxiul fără clienţi din seara asta. A fost atât de absorbit de urmărirea lui Higgins, încât nu a verificat dacă o altă maşină îl urmărea pe el.

*

* *

De-abia ajuns acasă, Jack Higgins se încuie în biroul lui ca să îşi potolească furia. Dacă cel cu care discutase în după-amiaza asta s-ar afla acum în faţa lui, l-ar strânge de gât. Întoarse pe toate feţele povestea asta, dar din păcate nu putea face nimic.

„Partenerii" lui au vrut să-l elimine. Şi nici măcar nu putea să se răzbune. Ca să se calmeze, luă o sticlă de coniac Gaston de Lagrange XO şi umplu pe trei sferturi un pahar pântecos. Apoi se aşeză la orga electronică şi cântă o jumătate de oră, în timp ce savura coniacul cu înghiţituri mici. Azar veni să-l cheme, învăluită într-un neglijeu vaporos de culoarea prunei, foarte sexy, dar şi neliniştită.

— Ce s-a întâmplat adineauri? îl întrebă ea.

— Nimic, spuse Jack ridicând din umeri. Un drogat. Dacă nu era tipul care a aprins farurile, îmi înfigea cuţitul în spinare. Să nu-ţi mai pui bijuterii când pleci de acasă fiindcă este foarte periculos.

Ea nu-l crezu, dar nu-i arată acest lucru. Noul ei amant neobosit o făcea să plutească. Se gândi şi la necunoscutul cu ochi gălbui întâlnit la restaurant şi-i păru rău că nu-i dăduse numărul de telefon. Actualul ei amant era puţin cam ocupat, într-o oarecare măsură, Azar era o femeie cerebrală. Îi plăcea să se simtă pătrunsă până-n adâncul măruntaielor, dar avea nevoie şi de puţină joacă. Iubitul ei nu ştia decât s-o posede repede şi brutal. Iraniencei îi plăceau, în general, bărbaţii ciudaţi şi situaţiile tulburi.

*

* *

Malko ieşi din hotelul *San Regis* şi se duse să ia maşina din parcare. Perspectiva unei noi zile de stat la pândă îl plictisea şi mai tare. Trebuia să treacă şi prin asta. După douăzeci de minute, era postat la locul ştiut.

Azar apăru spre prânz, într-o ţinută şi mai sexy decât în ajun: purta un taior portocaliu, cu un decolteu pătrat şi minijup. Se

îmbrăca precum o fetiţă, fapt ce-i dădea un farmec puţin cam imoral. Malko o urmări, de data aceasta până la un restaurant la modă, numit simplu 123, ce se găsea pe strada 44, între bulevardele 6 şi 7. Intră în holul plin de lume gălăgioasă unde o aştepta o prietenă. Era o femeiuşcă rotofeie şi mărunţică, neagră ca tăciunele. Malko reuşi să găsească o masă lângă uşă, apoi aşteptă. Cele două femei nu se mai săturau de sporovăit. Când se ridicară să plece, nu mai era aproape nimeni în salon. Din păcate, se urcară amândouă în Porche... Malko îşi reluă urmărirea până pe Second Avenue. Azar opri în faţa unui enorm magazin cu decoraţiuni interioare. Aici, cele două femei se despărţiră, iar iranianca intră în magazin.

Malko făcu la fel. O mare suprafaţă de la parter era destinată creaţiilor de ultimă oră ale arhitectului Claude Dalle şi erau aduse direct de la Paris. Mobile lăcuite, un budoar cu nelipsita-i canapea stil Recamier, tapisată cu mătase galbenă şi un somptuos birou Boulle. Malko o găsi pe Azar admirând un pat Tiffany, acoperit cu o blană albă care te îmbia la actul carnal mai repede decât să te legene braţele lui Morfeu...

Azar întoarse capul şi dădu nas în nas cu Malko. După o clipă de stupefacţie, izbucni în râs.

— Dumneata? M-ai urmărit?

— Nu, spuse Malko, este ziua mea norocoasă!

Iranianca îi zâmbi cu ironie.

— Nu chiar, fiindcă trebuie să mă întorc acasă.

Ieşiră din magazin şi plecară spre centru fiecare în maşina lui. Când ajunse în faţa imobilului cu numărul 830 din Park Avenue, Malko se dădu jos din maşină şi o luă pe urmele lui Azar. O prinse în hol, sub privirile bănuitoare ale portarului. Ea pufni în râs, dar nu protestă când Malko o însoţi la lift. În timp ce îl aşteptau, Azar îi zise:

— Până unde o să veniţi după mine?

Malko nu răspunse; jocul avea şi el limite. Doar nu era prost să dea ochii cu Jack Higgins, tocmai când era pe cale să-i seducă nevasta. Cu toate astea, urcară împreună în ascensor. Imediat ce apăsă pe butonul ce indica etajul al douăzeci şi şaselea, se lipi de el cu un gest brusc şi neaşteptat, cu privirea rătăcită.

— Ticălosule, ştii ce trebuie să faci ca să mă exciţi...

Se freca de el şi după mişcările bazinului, Malko îşi dădu seama că era în plin orgasm.

Atunci simţi cum se trezeşte bărbăţia din el. Gâfâind amândoi,

se separară când uşa liftului culisă. Azar ieşi prima şi se întoarse spre el.

— Nu vii?

Accentul îi conferea vocii şi mai multă senzualitate. Privirea galbenă îl provoca pe Malko. Ar fi făcut-o foarte bine acolo, pe mochetă, dar o fărâmă de prudenţă îl reţinu. Înainte ca uşa ascensorului să se închidă. Azar îl prinse brusc de mână şi îl trase pe palier, lipindu-se din nou de el.

— Prostule! gâfâi ea. Îţi închipui că mă vei lăsa aşa!

Ochii ei galbeni aruncau săgeţi.

— Locuiţi singură? o întrebă Malko.

Ea ridică din umeri.

— Mă priveşte. Azi soţul meu nu este acasă şi fac ce poftesc.

Se opri în faţa uneia dintre uşi, răsuci cheia în yală, apoi pătrunseră într-un hol micuţ unde nu era decât o scară în spirală ce urca la primul etaj. Azar începu să urce, făcând zgomot cu tocurile pe treptele metalice. Ajunseră într-o încăpere vastă. Mai întâi, un alcov zugrăvit în albastru, cu un pat cocoţat pe un podium, apoi un salonaş mobilat cu o canapea rotundă. Te afundai până la genunchi în mocheta pufoasă de culoare albă. Azar încuie cu cheia uşa lăcuită.

— Alături este apartamentul soţului meu. Dar aici, fac ce vreau.

— Este încântător, observă Malko.

— Totul este creaţia arhitectului francez Claude Dalle, zise Azar. Se îndreptă spre el în timp ce îşi descheia nasturii de sus ai taiorului. Când ajunse lângă Malko, nu mai era decât într-un sutien negru care-i încorseta sânii destul de mici ale căror vârfuri străpungeau dantela.

Se dezlănţui din nou furtuna. Azar se lipi de el, sărutându-l mai să-i smulgă buzele şi dezbrăcându-l cu ardoare. Când o mângâie pe sub fustă, ea mârâi ca un animal sălbatic. Apoi, împingându-l spre divan, se năpusti asupra lui, înfundându-şi sexul în gură cu aviditate. Îngenuncheată pe mocheta albă, îi administră o felaţie sălbatică.

Malko o apăsă pe ceafă, iar ea gemu de fericire.

— Da, da!

Se ridică dintr-o dată, îşi smulse fusta de pe ea şi slipul negru minuscul. Îngenunche pe canapea cu spatele la Malko, îmbiindu-l:

— Acum, fă-mă, ticălosule!

El o pătrunse dintr-o singură mişcare. Azar slobozi un răcnet de fiară, iar bazinul se dădu mai înapoi, ca şi cum ar fi vrut să se înşurubeze în sexul înfundat deja.

— Sânii… gemu ea, strânge-i până or să mă doară!

O ascultă şi-i răsuci sfârcurile între degete, smulgându-i ţipete sălbatice. Alunecară pe mochetă. Ea îi scăpă, oferindu-i din nou gura drept ofrandă, apoi îl încălecă cu gâfâieli răguşite, cu ochii închişi, apoi se smulse şi se lungi pe mochetă pe burtă.

— *Fuck my ass! Please. Sock it to my ass!*

Malko execută cu o uşurinţă care dovedea că Azar era obişnuită cu varianta asta. Apucă cu mâinile mocheta albă şi o trase cu ghearele, ca o pisică, implorându-l s-o violeze mai tare, mai repede, mai brutal.

Malko sfârşi explodând în străfundurile ei. Leoarcă de sudoare, Azar juisa în continuare. Apoi rămase nemişcată parcă era moartă, după aceea dispăru în baie. Când reveni, învăluită într-un neglijeu din mătase, cu ţigara în mână, uşurată şi fericită, îl invită pe Malko să facă un duş. După ce se îmbrăcă şi se răcori, veni să se aşeze lângă Azar.

— Aduci deseori bărbaţi aici?

Ea scutură din cap, cu cearcăne mari sub ochi.

— Nu, o fac din plin, dar în altă parte. Bărbatul meu este prea bătrân, iar eu am chef întruna. Acum o facem din ce în ce mai rar…

— Este bolnav?

— Nu, dar are multe probleme serioase. Nu este preocupa decât de ele.

Malko ciuli urechile. Oare plăcerea îi aducea şi ceva folositor?

— Ce fel de probleme? o întrebă el pe un ton detaşat.

— Cu fiul lui. Las-o baltă. Ai venit să vorbeşti sau să te…?

Se uită la grămada de diamante ce-i serveau drept ceas şi spuse:

— Trebuie să plec la tenis. M-am simţit excelent. A fost plăcut.

După trei minute, îl conducea până la uşă cu un zâmbet fermecător fără să-l fi întrebat cum îl cheamă. Malko se duse la maşină pe care trona o chitanţă de amendă, apoi se duse la hotel, încercând să pună cap la cap elementele pe care le cunoştea până acum. Băiatul lui Jack Higgins nu era la Nev York. Iar tatăl era supărat din cauza lui. Toată povestea asta se învârtea în jurul Iranului cu care Higgins a lucrat foarte mult Deci, ordinul de a-l ucide pe „Charlie” venea din Iran.

Malko ridică receptorul şi sună la Ierusalim prinzându-l pe John Powell care era pe picior de plecare.

— Ai posibilitatea să descoperi dacă un american a plecat în Iran?

Şeful Centralei se gândi rapid.

— În principiu, da. Putem să facem rost de listele cu toţi pasagerii care au plecat la Teheran. Dar nu avem siguranţă sută la sută. De ce întrebi?

— Poţi să afli dacă fiul lui Jack Higgins, Alexander, a fost în ultima lună în Iran?

*

* *

Malko a fost nevoit să aştepte până a doua zi la unsprezece, când John Powell îl sună. Americanul era în culmea fericirii.

— Ai nimerit-o, îl anunţă el. Acum trei săptămâni, Alexander Higgins a zburat cu cursa 423 a companiei Lufthansa pe ruta Frankfurt – Teheran. După câte ştim, mai este încă acolo. Nu i-am găsit numele pe nici una din listele de pasageri care pleacă din Teheran.

— Şi cum de-aţi aflat?

— Toţi cetăţenii americani care pleacă în Iran sunt trecuţi într-un registru! Serviciile prietene ne ajută şi ele. În cazul lui Alexander Higgins, există un element suplimentar extrem de interesant. A ajuns la Frankfurt din New York cu o cursă directă a Companiei American Airlines şi, după două ore, a luat cealaltă cursă. Practic, n-a avut timp să obţină viza de la Consulatul Iranului. Or, cum noi nu mai întreţinem relaţii diplomatice cu această ţară, faptul că a ajuns la Teheran fără viză înseamnă că a primit invitaţia guvernului.

— Of, cât am aşteptat să aud asta!

— Aşteaptă puţin. Am găsit pe calculator şi numele lui Jack Higgins. A plecat din Teheran cu o săptămână înainte ca fiul lui să ajungă acolo.

— Mulţumeşte-le computerelor din partea mea, spuse Malko. Acum am toate datele ca să iau din nou legătura cu Jack Higgins.

După ce închise, îşi zise pentru întâia oară că „Charlie” nu aruncase doar o vorbă-n vânt. Întâlnirea cu focoasa Azar nu a fost în zadar. Acum trebuia să-l prindă pe Jack Higgins. Se rugă să nu fie prea târziu.

Malko era pe deplin liniştit şi lămurit; exista un complot în care se punea la cale asasinarea preşedintelui Clinton, iar Jack Higgins

ştia acest lucru.

Capitolul XIII

Mulţimea se înghesuia în faţa moscheei Abu Baker, din cartierul Brooklyn, chiar vizavi de cazarma pompierilor. Era un edificiu modest, fără minaret, la parterul unei clădiri din cărămidă ce părea că fusese văcsuită cu ceară neagră. În acest perimetru, ne aflăm în inima Americii nevoiaşilor, la distanţă de ani-lumină de Manhattan, deşi doar câteva mile despărţeai aceste două lumi.

Cyrus Jahanbi coborî din autobuz în apropierea moscheei şi se amestecă în pâlcurile de oameni care discutau în voie. Era una dintre rarele moschei şiite din regiune şi foarte mulţi iranieni veneau să se roage aici. Dacă cineva l-ar fi urmărit, nu s-ar fi mirat că vine aici.

Sala era aproape goală. Câţiva bărbaţi se rugau aşezaţi pe covoarele vechi, decolorate şi roase. Din cauza căldurii, mirosurile de toate felurile se amestecau. Cyrus Jahanbi îl reperă pe omul pe care-l căuta, se descălţă şi se duse să îngenuncheze lângă el.

Era un bărbat mărunt, cu o figură comună, dotat cu un nas mare şi cu bubuliţe pe piele. Urechile clăpăuge îl făceau să semene cu Mickey Mouse. Însă ochii aveau o strălucire de inteligenţă.

Mahmud Farmayan se distra pe seama fizicului său. Trăia doar pentru două motive: meseria de inginer electronist şi războiul islamic. Era în mod oficial refugiat politic din 1982, în realitate însă, fiind una dintre nenumăratele „cârtiţe” ale reţelelor iraniene din Statele Unite şi, în această calitate, asculta orbeşte de Cyrus Jahanbi. Cu preţul acesta, familia lui rămasă în Iran îşi ducea traiul liniştit, beneficiind chiar de aceleaşi privilegii. Îşi sfârşi rugăciunea, apoi se întoarse spre noul-venit. Acesta nu-şi pierdu timpul rostind parabole inutile.

— Unde-ai fost? îl întrebă el.

— Am studiat elementele de care dispunem aici. Totul pare să funcţioneze perfect. Mai rămâne să facem rost de o singură piesă, dar am nişte promisiuni săptămâna asta.

— Este ceva sigur?

— Da.

— Şi acolo?

— Tranzacţia s-a efectuat. Aparatul se află în posesia noastră la loc sigur.

— În cât timp va fi operaţional?

Bărbatul care semăna cu Mickey Mouse se gândi repede.

— Să spunem, la sfârşitul săptămânii, vineri sau sâmbătă; tehnic vorbind, vom fi operaţionali. În rest…

— O să mă ocup eu, spuse Cyrus Jahanbi. Trebuie să acţionăm cât de repede putem.

— Este nevoie să mai luăm o singură măsură de prevedere.

Cyrus Jahanbi îi explică amănunţit lui Farmayan ce aştepta de la el. Încet, încet, moscheea se umplu de lume. Cei doi bărbaţi se despărţiră fără să-şi dea mâna. Dacă FBI-ul supraveghea moscheea, lucru ce era foarte posibil, nimic suspect nu se petrecuse între ei.

Cyrus Jahanbi se mai rugă puţin, pe urmă ieşi în stradă şi luă autobuzul de Manhattan.

*

* *

Malko nu-şi crezu urechilor când auzi vocea lui Jack Higgins la telefon. Negustorul de arme era de un calm extraordinar când îi făcu propunerea:

— Vreţi să veniţi până la mine peste o oră?

Malko nu putu decât să consimtă, întrebându-se ce anume a motivat această schimbare de atitudine a lui Higgins. În orice caz, asta îl scutea pe Malko de grija de a căuta să restabilească legătura cu el.

La ora convenită, se prezentă în Park Avenue, iar portarul, care fusese pus în temă, îi indică apartamentul lui Jack Higgins. Numai în cămaşă, acesta îl aştepta în pragul uşii duble. Îl invită într-o încăpere vastă, căptuşită cu instalaţii video, o orgă electronică şi un fax. Pe biroul masiv zăceau numeroase hârtii. Se aşezară pe canapea, în faţa unui arbore din alamă ce imita un baobab, creaţie modernă şi îndrăzneaţă ce purta semnătura lui Claude Dalle. Datorită climatizării, temperatura era suportabilă. Higgins nu pierdu timpul.

— Vreau să vă arăt ceva, îi spuse el.

Luă telecomanda şi dădu drumul aparatului video legat la un televizor Samsung. Mai întâi, Malko nu auzi decât zgomotul respiraţiei precipitate a două persoane. Apoi, vocea femeii spunând:

— Acum, fă-mă, ticălosule!

Era vocea lui Azar Higgins... Când imaginea deveni mai clară, nu fu surprins când se recunoscu, iar Azar stătea în genunchi, cu membrul lui în gură. Niciodată nu se simţise mai jenat. Neclintit, Jack Higgins lăsă filmul să se deruleze câteva minute, cu mâinile lui mici şi grăsulii aşezate pe genunchi... Lucrul cel mai şocant era zgomotul felaţiei şi limbajul obscen folosit de Azar. În fine, supliciul lui Malko se termină, iar Jack Higgins se întoarse spre el:

— Domnule Linge, spuse el calm, nu mă interesează prea mult că aţi întreţinut raporturi sexuale cu nevastă-mea. De altfel, cum vedeţi şi dumneavoastră, sunt întru totul de acord. Să zicem că este un soi de *gentlemen's agreement* între noi. Dar nu cred că din pură întâmplare vă interesează soţia mea. În acest caz, vă cer să încetaţi hărţuiala, altminteri, prietenii dumneavoastră de la CIA vor afla maniera neobişnuită în care vă conduceţi ancheta. Iar pentru dumneavoastră, asemenea concluzii neplăcute...

Se ridică, scoase caseta şi i-o întinse lui Malko fără să-i zâmbească.

— E o amintire. Eu mai am una.

După ce îşi reveni, Malko refuză darul şi spuse simplu:

— Domnule Higgins, eu nu ciripesc. Cu toate că, dacă nu mă sunaţi dumneavoastră, o făceam eu. Înţeleg că sunteţi... supărat de acest incident, însă, aşa cum aţi spus, nu are importanţă. În schimb, sunt convins acum că informatorul nostru nu a minţit. Chiar sunteţi implicat într-o afacere care priveşte securitatea Statelor Unite.

— Cum vă permiteţi să afirmaţi aşa ceva?

Vocea lui Jack Higgins răsună ca un tunet. Nu se lăsa cu una cu două... După un timp, Malko reluă:

— Două fapte îmi permit acest lucru. Mai întâi, o confidenţă făcută de soţia dumneavoastră care în mod evident nu ştie cine sunt. Mi-a pomenit despre problemele serioase pe care le aveţi cu fiul dumneavoastră. Or, am aflat că fiul dumneavoastră se află în Iran de trei săptămâni. Aţi plecat împreună, dar v-aţi întors numai dumneavoastră acum cincisprezece zile. Bineînţeles că nu este nimic necurat în asta. Însă, raportat la ce cunoaştem noi, este destul de ciudat. Aveţi tot dreptul să mă trimiteţi la plimbare, dar în acest caz, voi fi obligat să pasez afacerea în mâinile FBI-ului căruia puţin îi pasă de viaţa mea sexuală...

Jack Higgins nu avu timp să răspundă. Uşa se deschise, iar Azar, surâzătoare şi dezbrăcată, se opri brusc în prag când îl

recunoscu pe Malko.

— Lasă-ne singuri! îi porunci soţul ei.

Fără un cuvânt, făcu stânga-mprejur şi dispăru. Trăsăturile flasce ale lui Higgins îl făcură să pară şi mai ramolit, însă ochii albaştri nici nu clipeau. Rămase tăcut câteva clipe, apoi se aşeză la loc cu un oftat. Stofa subţire a pantalonului se întinse pe coapsa lui masivă.

— Domnule Linge, aţi făcut o treabă foarte bună, în concluzie, n-o să vă mai duc cu zăhărelul, ci vă voi spune adevărul, cel puţin atât cât cunosc eu. N-aş fi făcut-o, dacă alaltăieri seară nu s-ar fi petrecut un fapt tare neplăcut.

— Bărbatul care a încercat să vă înjunghie pe la spate?

Jack Higgins fu surprins.

— Eu v-am avertizat aprinzând farurile.

— Mulţumesc, spuse cu sobrietate negustorul de arme.

— Cine era?

— N-aş putea să vă spun. Trebuie să vă mulţumiţi cu atât.

— Adică?

— Informatorul dumneavoastră avea dreptate. Am fost contactat în legătură cu un atentat împotriva preşedintelui. Dar nu pot să vă spun mai mult.

Uluit, Malko îl întrebă:

— De ce vă pretaţi la asemenea lucruri? Toate indiciile pe care le deţin vă descriu ca pe un cetăţean model.

Jack Higgins îşi încrucişă mâinile dolofane şi spuse:

— Pentru un motiv foarte simplu, domnule Linge. Fiul meu se găseşte în Iran în locul meu, reţinut oficial de guvernul acestei ţări. Dacă aş spune un cuvânt din ceea ce ştiu, nu-l voi mai vedea niciodată. Or, eu n-am decât un singur copil şi ţin la el ca la ochii din cap. Îl respect pe preşedinte, dar nu voi sacrifica viaţa fiului meu ca s-o salvez pe a lui. De altfel, oamenii care-l păzesc ar trebui să dejoace orice tentativă de omor, nu credeţi?

În vocea lui nu era nici urmă de ironie, doar o oboseală cumplită. Malko nu se îndoi nici o clipă că acest om spunea adevărul. Cu toate acestea, insistă:

— De ce vreţi să se creadă că nu sunteţi la New York? Nu aveaţi de unde să ştiţi că voi lua legătura cu dumneavoastră.

— Aşa este, dar m-am gândit la ceva asemănător. Acum puteţi să dezvăluiţi la FBI sau la CIA tot ceea ce v-am spus, însă nu va schimba cu nimic situaţia. Pot să mă bage în închisoare, să mă interogheze, să mă ameninţe că tot nu voi spune nimic în plus.

N-o să deschid gura decât atunci când ceea ce se va întâmpla va rămâne în urma noastră, iar fiul meu se va întoarce în Statele Unite.

— Când? întrebă Malko.

Jack Higgins ridică mâna în semn că nu se mai putea face nimic.

— S-a terminat, domnule Linge. V-am spus tot ce puteam să vă spun. Este inutil să mă mai urmăriţi, să-mi ascultaţi telefonul. Rolul meu în această afacere a luat sfârşit şi nu mai am nici o legătură cu acei oameni.

Malko mai căută o portiţă.

— Cine v-a spus că se vor ţine de cuvânt? continuă el.

Jack Higgins rămase la fel de neclintit ca un jucător de pocher.

— Nimeni. Nu am deloc încredere în ei. Însă, dacă îi trădez, sunt sigur că se vor răzbuna. Nimeni nu poate face nimic pentru mine. Nici măcar preşedintele Americii. Amintiţi-vă de ostaticii de la Ambasada americană din Teheran, din 1980...

Ce mai era de adăugat? Se ţesea un plan diabolic. Jack Higgins privea în gol. Malko îi înţelegea dilema.

Negustorul de arme nu-şi va schimba atitudinea. Iar în Statele Unite, nu-l păştea pericolul smulgerii unghiilor din carne pentru a-l determina să vorbească. Era în încurcătură.

Malko se ridică. Trebuia să continue ancheta. Se gândea la şoferul de taxi care încercase să-l înjunghie pe Higgins. Ca pistă, nu era prea grozavă... De data asta, Higgins nu-i mai propusese să ia caseta. Îl conduse până la uşă şi îi spuse doar atât:

— Sper să nu ne mai vedem niciodată, domnule Linge.

*

* *

După discuţia cu Jack Higgins, Malko avu o scurtă convorbire cu John Powell care îi recomandă să se ducă într-un loc sigur pe care-l deţinea CIA, o căsuţă pe strada 82, ca să vorbească de la un telefon „protejat”. Convorbirea a fost monotonă. Jack Higgins nu spusese prea multe, aşa încât nu-l ajuta cu nimic la progresul cercetărilor.

Că Iranul era implicat în asta, nu însemna mai nimic. În plus, iranienii dispuneau în Statele Unite de o reţea constituită din sute de persoane devotate cauzei islamice. Era imposibil să fie supravegheate toate. În SUA erau sute de mii de iranieni şi, în general, trei milioane de arabi. Chiar dacă FBI-ul îşi dădea toată silinţa, nu putea fi peste tot în acelaşi timp.

— Tot ce-mi rămâne de făcut, încheie John Powell, este să redactez un memoriu în atenţia serviciilor de pază de la Casa Albă.

Malko însă era sceptic.

— Ştiţi prea bine că nimeni nu e păzit complet, spuse el. Nu poţi elimina un întreg comando-sinucigaş. Şi nu avem nici un element precis. Ne vor asculta politicos şi nu vor face nimic în plus, ca de obicei. Asemenea avertismente primesc cu sutele într-un an.

— Dacă l-am aresta pe Higgins? propuse americanul. Crezi că nu ar vorbi?

— N-aş paria nici măcar pe-un şfanţ, îl asigură Malko. Este un dur şi pe deasupra are şi un motiv extrem de serios. Pe urmă, are o armată de avocaţi excelenţi.

— În concluzie, va trebui să pasăm ancheta FBI-ului, conchise americanul. Oricum, nu le oferim prea multe elemente.

— Mai aveţi oameni în Iran? îl întrebă Malko. Alexander Higgins este supravegheat îndeaproape de Savama.

— Trebuie să întreb la Langley, răspunse John Powell. Sigur că avem, dar nu ştiu nimic precis.

— Am timp de gândire douăzeci şi patru de ore, zise Malko.

*

* *

Agentul CIA se mai gândea încă la discuţia cu Powell când ajunse la hotel. Cei care-l manipulau pe Jack Higgins au instalat bine capcana. Luă cheia de la recepţie şi cercetă holul dintr-o privire. O negresă mai puţin obişnuită stătea într-un fotoliu auriu din hol. Cu trăsăturile regulate, gura enormă, ochii mari de căprioară, părul lung, machiajul strident şi trupul de manechin trecea la fel de neobservată precum maşina pompierilor, în rochia ei dreaptă, de un roşu aprins, asortată cu botinele din lac de aceeaşi culoare.

Se ridică şi se îndreptă spre lift în acelaşi timp cu el. Corpul era subţirel, cu excepţia pieptului care încerca să se elibereze din ţesătura rochiei şi a bazinului bombat – caracteristici ale rasei sale. Avea mai mult de un metru optzeci. Malko îi făcu loc să treacă. Era parfumată îndeajuns ca să îmbălsămeze holul unei gări…

— *What floor?* o întrebă el.

— *Eleven.*

Apăsă pe butonul cu numărul opt şi unsprezece şi se adânci în

gândurile lui. Dar nu pentru mult timp. Un declic îl făcu să ridice privirea, iar pulsul îi ajunse la 150. Cu buzele groase şi răsfrânte pe dinţii foarte albi, cu o expresie de o neînchipuită răutate în ochii negrii, femeia îl ameninţa cu un cuţit ce avea o lamă de douăzeci de centimetri.

Lipit de perete, Malko nu avu timp să reacţioneze. Cu un icnet de tăietor de lemne, negresa întinse braţul ca să-l înjunghie în stomac.

*

* *

Malko simţi o lovitură la nivelul ombilicului. Mirându-se că nu simte nici o durere, lăsă ochii în jos şi văzu pumnalul înfipt în centura lui marca Hermes. Surprinsă, negresa ezită câteva fracţiuni de secundă, dându-i răgaz astfel lui Malko să se dumirească. Îi trase rapid o palmă peste mână, încât o făcu să scape pumnalul, apoi o împinse violent cu mâna stângă. În acel moment, uşa liftului se deschise la etajul opt. Negresa fu proiectată afară izbindu-se de peretele din faţa liftului. Întorcându-se brusc, se năpusti pe scara de incendiu, trântindu-i uşa în nas lui Malko. Acesta se lansă în urmărirea ei.

Coborî cele opt etaje într-o clipă. Negresa cobora ca o maimuţă, sărind mai multe trepte deodată, în timp ce se agăţa de balustradă. Malko ajunse la parter doar cu câţiva metri în urma ei. Apariţia precipitată a negresei în holul hotelului *San Regis* trecu aproape neobservată. Dispăru pe uşa turnantă care dădea în strada 55.

— Opriţi-o! urlă el în zadar.

Era gata s-o piardă fiindcă se ciocni cu o pereche de bătrâni, proiectându-i pe amândoi în tejgheaua recepţiei. Îşi pierdu echilibrul şi căzu. Dar se ridică repede şi ieşi pe uşa turnantă. O zări pe negresă fugind pe Fifth Avenue şi luând-o apoi la stânga.

Când Malko ajunse la colţul străzii, nu mai era nimeni. Silueta i se vedea în depărtare... Atunci zări un taxi care se desprinse de lângă trotuar, cu lumina de „liber” aprinsă. Alergă vreo douăzeci de metri în speranţa că-l va prinde la următoarea intersecţie, însă stopul era pe verde. Nici măcar nu avu timp să vadă numărul taxiului care se pierdu în fluxul traficului... Când ajunse în holul hotelului, directorul se îndreptă cu paşi grăbiţi spre el să-l întrebe ce s-a întâmplat.

— A încercat să mă jefuiască, îi explică Malko, nedorind să atragă atenţia.

Suportă câteva scuze şi regrete din partea directorului hotelului şi unele comentarii despre New York-ul de altădată.

Fără nepreţuita centură, ar fi fost înjunghiat ca un porc… Ajuns în cameră, făcu un duş şi se lungi în pat. Ce căuta negresa asta într-o astfel de afacere, mai cu seamă că se vedea cât de colo că e americană! De ce a încercat să-l ucidă? Răspunsul era simplu: cei care îl făcuseră pe Jack Higgins să joace după muzica lor nu voiau să mai rişte. Negustorul de arme era urmărit în permanenţă. Numai că acesta, ducându-şi jocul până la capăt, nu le menţionase existenţa lui Malko…

Îi veni o idee şi formă numărul Mariei-Mercedes. A revenit cu telefonul de trei ori până a acceptat să-l asculte.

— *Trebuie* să vorbesc cu dumneata, insistă Malko. Este foarte important. Ştiu unde este fiul lui Higgins.

— Unde? îl întrebă ea cu ironie în glas.

— La Teheran.

De data asta tăcu, apoi îl întrebă descurajată:

— Ce vreţi de la mine?

— O să vă explic.

— Ne întâlnim peste o oră la *PJ Clark's.*

*

* *

Vechea Tavernă irlandeză situată la intersecţia bulevardului 3 cu strada 55 nu s-a schimbat deloc. Pe platformă a fost construit un imens zgârie-nori, însă *PJ Clark's* a rămas ascunsă într-o nişă a blocului din beton, cu aceeaşi firmă şi cu aceleaşi geamuri mate. La bar stăteau aceiaşi beţivani amestecaţi printre evreii care au supravieţuit crizei şi tot atât de multe fete drăguţe.

Malko o găsi pe Maria-Mercedes, care era îmbrăcată cu o bluză şi o fustă scurtă neagră, în salonul din spate, unde fauna obişnuită se instalase la mesele acoperite cu feţe în carouri alb cu roşu, sub tabla neagră unde era afişat meniul.

— Ce vrei să bei? o întrebă pe chiliană.

— Un Cointreau Caipirinha cu lămâie verde fiindcă e foarte răcoritor.

Funcţionarea precară a instalaţiei de climatizare făcea ca aerul să fie irespirabil. Maria-Mercedes se uită curioasă la Malko.

— În realitate cine sunteţi? Un sticlete? îl întrebă ea.

— Nu contează, vreau să-l ajut pe Jack Higgins. Spuneţi-mi, ţine mult la fiul său?

Ea dădu din cap.

— Enorm, este nebun după el. Din cauza lui mă aflu eu la New York. Alexander s-a îndrăgostit nebuneşte de mine cu ocazia unei călătorii la Santiago. Voia să mă ia cu el la New York, dar eu nu eram de acord. Asta s-a întâmplat acum trei ani. Eu eram măritată... într-o zi, a venit Jack. Mi-a spus că fiul lui vrea să merg la el şi că trebuie să divorţez. Dacă nu, va fi foarte nefericit. Treaba asta a durat trei luni, apoi am cedat. Mi-a dat foarte mulţi bani pentru divorţ şi pentru familia mea. Pe urmă, m-a angajat aici.

— Şi?

— Alexander era foarte îndrăgostit... timp de doi ani. Apoi, a întâlnit altă fată. (Râse). Însă mie puţin îmi pasă, sunt bucuroasă că locuiesc în New York. Ştiu că Jack nu mă va alunga niciodată din cauza serviciilor pe care i le-am făcut fiului său.

— Ştiţi de ce se află în Iran?

— Nu. Cred că în legătură cu afacerile domnului Higgins. Nu-mi spune chiar totul.

— Are veşti de la el?

— Da, îi telefonează foarte des, dar mi-a mărturisit o dată că nu discută decât lucruri banale. Câteodată stă şi câte o oră la telefon. Din cauza decalajului de fus orar, nu e întotdeauna uşor şi apoi, toate convorbirile sunt ascultate de iranieni.

— Domnul Higgins are cunoştinţe iraniene în New York?

— Nu am căderea să vă răspund. M-a pus să jur că nu voi spune nimic.

Îşi sorbi cafeaua dintr-o dată şi zise:

— Nu vreau să fiu amestecată în toate astea, v-am spus deja prea multe.

Se ridică şi îl părăsi în grabă. Ticăloasa şi-a terminat numărul... Era moartă de frică. Punând cap la cap, fărâmă cu fărâmă, Malko îşi făcu o părere despre această situaţie. Se întoarse la *San Regis* şi puse ceasul să sune la ora cinci ca să telefoneze la Viena.

Era de-abia ora şapte când îl sună Jack Higgins. Americanul părea contrariat.

— Nu credeam c-o să mai aud de dumneata, îi spuse ei pe un ton sec.

— Este pentru ultima oară, zise Malko, trebuie să vă spun ceva.

Higgins nu pregetă nici o clipă.

— Bine. La *Plazza,* peste o oră.

*

* *

Jack Higgins scoase din buzunar un obiect ce semăna cu un stilou şi îşi puse în cafea două picături. În ciuda orei matinale, era proaspăt bărbierit. Malko îi povesti despre agresiunea căreia îi căzuse victimă, fără să arate că îl interesează persoana lui.

— Sunt treburile dumneavoastră, spuse negustorul de arme.

Era timpul să treacă la asalt.

— Trebuie să vă fac o propunere, îndrăzni Malko.

Jack Higgins clipi din genele roşcate.

— Credeam că am vorbit clar…

— Nu, îl linişti imediat Malko, nu vreau să vă determin să vă schimbaţi părerea, dar am o idee.

— Vă ascult.

— Dacă aş putea să-l scot pe fiul dumneavoastră din Iran, aţi accepta să colaboraţi cu serviciile de securitate ca să provocaţi eşuarea atentatului?

O lucire de ură străfulgeră ochii albaştri ai americanului.

— În clipa în care fiul meu nu va risca nimic, voi face tot posibilul să mă răzbun… (Lucirea se stinse imediat.) Dar mă îndoiesc să puteţi face acest lucru. Mai ales că nu vreau să-i pun viaţa în pericol.

Malko simţi că este pe punctul de a pleca. Trebuia să-l ademenească.

— Să presupunem că atentatul va da greş; nu din vina dumneavoastră, ci din cauza unor împrejurări nefavorabile. Nu credeţi că iranienii tot se vor răzbuna pe dumneavoastră sau pe el?

Din uşoara încordare a feţei lui Jack Higgins, înţelese că a lovit unde-l durea.

— Bineînţeles, recunoscu americanul, dar nu am de ales.

— Deci propunerea mea nu este o tâmpenie.

Jack Higgins scutură din cap.

— O tâmpenie? Dar este irealizabilă! Fiul meu se află sub supravegherea serviciilor secrete iraniene. Nu are voie să părăsească teritoriul, aşa este scris în paşaport. Ca să ia avionul, trebuie să treacă printr-o sumedenie de controale, întâi, trebuie să facă rezervare, iar toate companiile aeriene trimit listele cu pasageri la Savama. A-l scoate pe altă cale prezintă şi mai multe riscuri. M-am gândit şi eu înaintea dumneavoastră. Nu sunt decât două posibilităţi: prin Turcia sau prin Baluchistan. Dar amândouă

sunt la fel de periculoase. În general, călăuzele îşi omoară clienţii şi apoi le fură banii. Dumneavoastră ce idee aveţi?

— Înainte să vă explic, pledă Malko, am nevoie de câteva informaţii. Acceptaţi să mi le daţi?

Jack Higgins nu ezită deloc.

— Depinde despre ce informaţii este vorba.

— Vorbiţi cu el în mod regulat?

— Da, dar toate convorbirile sunt ascultate.

— Aveţi vreun cod care să vă permită să transmiteţi informaţii?

— Nu.

— La Teheran, are libertate de mişcare?

— Da, însă e urmărit pas cu pas. Dacă s-ar îndepărta de oraş, s-ar interveni imediat.

— De când aţi plecat dumneavoastră s-a mai dus la aeroportul din Mehrabad?

Jack Higgins ezită câteva clipe.

— Da, de două sau de trei ori, ca să conducă prietenii sau legăturile care plecau.

— Este inteligent? Se mişcă repede?

Privirea bătrânului se lumină.

— Da, este foarte inteligent.

Malko îi căută privirea.

— Bine, cred că planul meu va merge.

Jack Higgins nu mai reacţionă ca un jucător de pocher.

— Bine, să încercăm. Dar, amintiţi-vă, eu nu cred în miracole.

Capitolul XIV

Cyrus Jahanbi trecu pe sub fresca imensă ce decora holul clădirii Naţiunilor Unite, evocând într-un stil afectat pasărea Phoenix renăscând din propria cenuşă speranţa de pace... Acest decor învechit dăinuia de peste patruzeci de ani.

Absorbit de gânduri, iranianul nici măcar nu observă decorul. Ziarul *New York Times*, ediţia de prânz, conţinea o ştire care-l făcu să-şi piardă pofta de mâncare. În ajun, aproape că trecuse pe lângă catastrofă... Cel mai bun lucru era fără tăgadă duşmanul binelui. Temându-se de slăbiciunea lui Jack Higgins, a dorit să-l elimine fiindcă făcea presiuni asupra lui. Amina, negresa americană, membră în mişcarea *Black Muslims* şi amanta lui Omar Abulima, braţul înarmat al Jihadului din New Jersey, eşuase în mod lamentabil scăpând prin fugă.

Iranianul simţea şi acum un ghem în stomac. Dacă s-ar fi lăsat prinsă, FBI-ul ar fi ajuns foarte departe, compromiţând total operaţiunea. Şi toate astea din cauză că, acum câteva zile, un bărbat a vorbit prea mult, la mii de kilometri distanţă de aici, tocmai în Gaza...

Cyrus Jahanbi salută garda de la intrare şi o luă pe jos pe First Avenue, ajungând în Grand Central, apoi merse de-a lungul străzii 42 spre Time Square. Când ajunse aici, trecu pe celălalt peron şi luă Orange line până la Colombey Circle. De aici, luă trenul pentru World Trade Center, dar coborî cu câteva secunde înainte să se închidă uşile, având grijă să nu fie urmărit. Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, prima lui grijă ar fi fost să scape de urmăritor. Era singur pe peron şi se grăbi pe culoarele gării ca să prindă *Brown line,* spre Queen’s, imensul cartier popular de pe celălalt mal al lui East River. După douăzeci de minute, coborî la staţia Parsons Boulevard. Era un cartier sărac, cu cocioabe cenuşii şi căsuţe învechite care şi-au pierdut strălucirea. Cartierul era străbătut de foarte multe autostrăzi. Era deprimant.

În faţa unei staţii de benzină *Amoco,* era parcat un taxi galben. La volan, recunoscu silueta masivă a lui Omar Abulima. De cum se urcă în maşină, îl şi întrebă:

— Ai schimbat bine plăcuţele?

Omar făcea pe taximetristul, fapt ce-i uşura enorm

deplasările.

— Bineînţeles, îl asigură palestinianul.

De cinci ani, de când făcea parte din Jihad, FBI-ul nu îl reperase. Ducea o viaţă liniştită pe care o împărţea între apartamentul său, moschee şi serviciu. El o sfătuise pe Amina să se mute la simpatizanţi.

Parcurseră vreo două mile prin centrul cartierului Jamaica şi ajunseră pe bulevardul 91, mărginit în mare parte cu depozite şi spaţii comerciale. Taxiul galben se opri în faţa numărului 13901, o clădire cu două etaje, al cărei parter era ocupat de un depozit. O furgonetă *Ryder,* la bordul căreia se aflau doi bărbaţi, staţiona în faţă: unul era Ali Yasin, celălalt, Mahmud Farmayan, inginerul electronist. Acesta închiriase depozitul fiindcă era departe de locuinţa lui din Crown Highs, în Brooklyn.

Cei trei bărbaţi se îmbrăţişară rapid în timp ce taxiul pleca liber ca să nu atragă atenţia. Mahmud Farmayan descuie lacătul cu care era încuiată uşa metalică, iar Yasin băgă furgonetă în depozit. Înăuntru, mirosea a ulei, a praf şi a loc neaerisit.

Mahmud Farmayan îi conduse pe ceilalţi doi spre cutiile stivuite într-un colţ. Scrisul fusese acoperit cu mare grijă cu un strat de vopsea neagră. Se vedea limpede că au fost desfăcute, apoi închise la loc. Jahanbi le văzuse deja, însă Ali Yasin făcu ochii mari şi se întoarse spre iranian:

— Asta e? întrebă el cu emoţie.

Cyrus Jahanbi dădu din cap.

— Da, totul se află aici.

Erau patru lăzi. Una cam de un metru lungime şi patruzeci de centimetri lăţime, alta dreptunghiulară, de optzeci de centimetri pe şaizeci, a treia, în formă de tub, de şaizeci de centimetri şi, în sfârşit, o cutie mare metalică, vopsită în negru. Alături se găsea un teanc de documente puse într-un dosar. Ali Yasin nu-şi putea lua ochii de la ele. Pentru prima dată, visul său nebunesc începea să prindă contur datorită lui Cyrus Jahanbi. Acesta se uita la ceas.

— Trebuie să le încărcăm repede, să nu rămânem prea mult aici.

Cei trei bărbaţi se puseră pe treabă şi totul dispăru în câteva minute în furgonetă.

— Sunt fragile? întrebă neliniştit Ali Yasin.

Mahmud Farmayan îl asigură că nu sunt.

— Nu, totul este bine ambalat.

Cyrus Jahanbi îi îmbrăţişă îndelung pe cei doi, apoi se urcă în furgonetă.

— Fiţi foarte atenţi, îi sfătui el. Nu faceţi exces de viteză. Dacă vreun poliţist va dori să verifice încărcătura, ştiţi ce aveţi de făcut...

Mahmud Farmayan aprobă din cap. Era înarmat cu un Browning şi o Uzi. Nu trebuia *cu nici un preţ* ca poliţia să afle ce era în furgonetă.

Inginerul se întoarse spre Ali Yasin.

— La Washington nu vor fi probleme cu depozitarea?

— Nu, spuse palestinianul, am închiriat o boxă într-un *ministorage,* în Virginia.

Erau un fel de debarale închise pe care persoanele care nu beneficiază de pivniţe le închiriau ca să depoziteze tot felul de obiecte. Accesul era interzis, însă o dată ce intrai, făceai ce voiai. Yasin şi Farmayan vor ajunge la Washington la căderea nopţii.

Scoaseră furgonetă, Farmayan încuie hangarul cu cheia şi se urcă la volan în timp ce Jahanbi se îndreptă pe jos spre staţia de metrou din strada 179. Se apropia ora H.

*

* *

Un Dodge gri aştepta în faţa Aeroportului Naţional din Washington, iar la volanul lui se afla un bărbat tuns scurt. Îndată ce Malko îşi făcu apariţia, din spatele lui apăru o namilă şi îi aplică o lovitură în spate de-l făcu să-şi scuipe plămânii.

— *Welcome home!* îi aruncă acesta. Nu eşti fericit că îţi revezi „dădaca” preferată?

— Sunt nebun de bucurie, Chris, îl asigură Malko urmându-l până la maşină. Unde e Milton?

— Îşi face exerciţiul de tir la FBI.

Chris Jones şi Milton Brabeck, „gorilele” de la CIA, fuseseră prieteni şi parteneri de un sfert de secol şi hoinăriseră împreună prin toată lumea. Erau un soi de Rambo *avant la lettre,* devotaţi trup şi suflet *Company*-ei, care îl adorau pe Malko. Cu antrenamentul lor demn de un portavion, nu se temeau decât de Dumnezeu şi de microbii din Lumea a Treia care, după părerea lor, începea cu California.

Vehiculul ieşi din aeroport, luând-o pe George Washington Memorial Parkway, de-a lungul fluviului Potomac. Trecând prin faţa cimitirului Arlington, Chris Jones îi dădu un cot lui Malko.

— Îţi aduci aminte, nu-i aşa?

— Da, a fost o poveste ciudată.

Acum câţiva ani, Malko descoperise o „cârtiţă” învăluită în misterele de la CIA[36]. Una dintre cele mai frumoase lovituri primite de defunctul KGB. Dar toate astea erau atât de departe acum…

— Şi-acum tot în găleată eşti? îl întrebă Chris Jones.

— Şi mai şi! oftă Malko.

Cum nu avea dreptul să spună nimic, nici măcar lui Chris Jones, se lăsă din nou tăcerea până ajunseră la gardul cu grilaj de la Langley, sediul lui *Central Intelligence Agency.* Maşina îl lăsă la poarta principală a măreţului edificiu alb în formă de U. Chris Jones arătă permisul unuia dintre ofiţerii de pază din holul în care era gravată deviza agenţiei: „Vei cunoaşte Adevărul şi vei deveni mai puternic”.

După ce dădu un telefon, Chris Jones îl anunţă:

— Eşti aşteptat în sala 6005, lângă sufrageria şefilor.

Malko luă liftul însoţit de un paznic. John Powell, şeful Centralei din Ierusalim, îl întâmpină pe coridor cu un aer obosit.

— Adineauri am sosit de la Ierusalim, îi spuse el şi n-am închis un ochi în hârbul ăla de avion. Sunt frânt. Toţi cei de la CTC[37] sunt în păr aici, plus DDO[38] de la divizia Operaţiuni. Fă tot posibilul să le iei piuitul…

Malko pătrunse într-o încăpere vastă, ale cărei ferestre cu vitralii aveau vedere spre pădurea ce înconjura Langley. Vreo douăsprezece persoane erau deja instalate în jurul unei mese lungi şi dreptunghiulare, cu cafele şi Coca-Cola în faţă. Bărbatul care stătea în capul mesei se ridică. Era Richard Baxter, directorul adjunct al diviziei Operaţiuni. Malko îl mai întâlnise o dată.

Americanul făcu prezentările. Grupul constituia celula cea mai importantă care evalua problemele antiterorismului din Statele Unite. Era compus din trei psihiatri, trei experţi în armament şi explozibil, trei agenţi care au avut deja de-a face cu cei care luau ostatici, doi specialişti din Iran, un agent infiltrat în comerţul cu arme.

Malko se aşeză şi imediat fu servit cu o cafea scârboasă, iar John Powell îşi începu expunerea într-o tăcere mormântală. Apoi, Richard Baxter luă cuvântul, rezumând situaţia.

---

[36] Vezi SAS nr. 90: *La taupe de Langley (Cârtiţa de la Langley).*

[37] Centrul antiterorist (Counter Terrorism Center).

[38] Deputy Director of Operations.

— După cum puteţi să constataţi şi dumneavoastră, în lumina celor ce vi s-au dezvăluit aici, avem toate motivele să credem că se pregăteşte un atentat împotriva preşedintelui Bill Clinton. De asemenea, mai ştim că acest complot este rodul unei alianţe între elementele iraniene şi anumiţi palestinieni cu tendinţe foarte radicale, oameni care fac parte din Hamas sau din Jihad.

După o scurtă întrerupere, Richard Baxter întrebă asistenţa dacă era vreo legătură între diferitele facţiuni.

Unul dintre experţii în Orientul Mijlociu luă imediat cuvântul:

— Suntem siguri că toate organismele Jihadului – palestinian, libanez, egiptean sau algerian – au legături cu Iranul şi că există nişte punţi care permit organizarea unor operaţiuni foarte prompte. Am cunoştinţă că la noi în ţară există activişti palestinieni infiltraţi printre sutele de mii de refugiaţi.

— Şi iranienii?

— Au şi ei reţele „amorţite”, dar nu am reuşit să le identificăm încă. Numeroşi funcţionari din Ministerul iranian al Informaţiilor, sub acoperire diplomatică, acţionează în sânul delegaţiei de pe lângă Naţiunile Unite din New York, persoane neidentificate de FBI.

— Mulţumesc, să continuăm, spuse Richard Baxter. Jack Higgins, negustorul de arme pe care unii dintre noi îl cunosc, a recunoscut *off the record* că a participat la proiect. Jim, ai putea să ne spui în ce fel a intervenit?

Jim Sagamore, un chelios cu sprâncene negre, expert în vânzări de armament, deschise dosarul dinaintea lui.

— Jack Higgins nu este un necunoscut, începu el. A mai colaborat cu *Company,* furnizându-i unele informaţii. Este un afacerist care nu a lezat niciodată interesele ţării. Este prea deştept ca să treacă de linia roşie. Pe de altă parte, lucrează mult cu nenumăraţi fabricanţi de-ai noştri, printre care şi concernul Martin-Marietta, care are o părere excelentă despre el. Firește, ca majorităţii comercianţilor, i s-a întâmplat să livreze arme cu certificate de *end-user* falsificate, dar a făcut-o la cererea noastră.

— A lucrat şi pentru Iran? întrebă Malko.

— Niciodată, până la afacerea cu acele „Klystrons”. Dar păstrează contactul cu ei, ducându-se acolo în mod regulat. Embargoul nu va dura o veşnicie.

— Cum ar putea fi el de folos într-un proiect de atentat? întrebă din nou Malko.

Răspunsul veni din partea unuia dintre experţii în explozibile.

— Probabil că ajută gruparea să facă rost de materiale sofisticate. În Statele Unite, nu posedă nici un fel de logistică şi este foarte greu să importe în mod clandestin. Decât în cazul în care cunosc filiera, ca Jack Higgins, de pildă. El lucrează cu vreo douăsprezece ţări producătoare de armament.

— Putem să aflăm despre ce tip de armament este vorba? întrebă directorul diviziei Operaţiuni.

— Este imposibil, răspunseră într-un glas cei doi experţi.

O tăcere apăsătoare se aşternu în sală şi majoritatea asistenţei profită de ocazie pentru a bea o Coca-Cola. De afară nu pătrundea nici un zgomot, datorită ferestrelor antifonice şi antiglonţ.

Directorul diviziei Operaţiuni reluă discuţia adresându-se psihiatrilor.

— Ţinând seama de ceea ce aţi aflat, e posibil să-l forţăm pe Jack Higgins să vorbească?

Cei trei medici aveau fotografia negustorului de arme în faţă. Cel mai vârstnic, William Campbell, un bărbos buzat şi păros, plin de diplome, spuse pe un ton decisiv:

— Cunosc eu genul ăsta de oameni: este imposibil! În afara cazului în care i se administrează substanţe chimice.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă directorul diviziei Operaţiuni.

— Adică Pentothal sau un echivalent, zise psihiatrul.

Făcând exces de zel, ceilalţi doi psihiatri spuseră într-un glas:

— Nu suntem la fel de formalişti precum domnul Campbell, dar ar putea dura câteva săptămâni, până am ajunge să-i diminuăm rezistenţa psihică. Sentimentul patern exacerbat şi cel acut de vinovăţie…

— Vă mulţumesc, îl întrerupse brusc directorul diviziei Operaţiuni.

Edificat, se întoarse către experţii în explozibili şi atentate:

— În acest moment nu ştiu dincotro vine pericolul, dar vă întreb dacă ar putea fi adoptate măsuri concrete de diminuare a acestuia?

Unul dintre experţi zâmbi.

— Numai dacă l-am închide pe preşedinte în buncărul de la Pentagon şi l-am obliga să şadă acolo până la noi ordine… Altminteri, reluă el după ce încetară şuşotelile din sală, măsurile de prevedere obişnuite trebuie întărite în mod preventiv. Protecţia cea mai apropiată este asigurată de garda de corp.

Vom alerta şi NSA[39], în cazul în care va intercepta conversaţii suspecte, FBI-ul şi serviciile din străinătate…

Directorul diviziei Operaţiuni îl opri. Toate aceste măsuri nu vor fi de-ajuns.

— Domnilor, vă mulţumesc, spuse el.

Psihiatrii şi experţii ieşiră unii după alţii. Au rămas numai Malko şi John Powell. Directorul se duse la bar şi scoase o sticlă de Johnnie Walker, îşi turnă o porţie dublă, o sorbi la repezeală şi bine dispus, se întoarse spre Malko:

— Cred că singura modalitate de a ajunge la vreun rezultat este să încercăm planul dumneavoastră de exfiltrare a lui Alexander Higgins din Teheran. Cu toate că sunt extrem de puţine şanse de reuşită. Există o singură dificultate: eu nu vă pot ajuta cu nimic la faţa locului.

Malko a crezut că nu aude bine.

— Cum, nu aveţi pe nimeni la Teheran?

— Ba da, doar „surse” infiltrate în rândul armatei iraniene, care nu vor să rişte să fie identificaţi. Şi un grup format acum un an, denumit *Babak Khoramehar.* Sunt foşti monarhişti şi victime ale regimului ayatollahilor, care comit atentate la Teheran şi au înjghebat o mişcare de rezistenţă de proporţii mai mici în Baluchistan. Nici nu se pune problema să-i amestecăm într-o misiune ca a dumneavoastră.

Malko avu impresia că a intrat sub duşul rece ca gheaţa.

— În concluzie, trebuie să mă descurc singur-singurel.

— Din momentul în care Alexander Higgins a părăsit teritoriul iranian, *Company* vă va sta la dispoziţie, confirmă directorul diviziei Operaţiuni. Dar înainte, este imposibil. S-ar putea ca tratamentul să dea rezultate mai rele decât boala însăşi. Povestea asta este îngrozitoare, suntem înconjuraţi din toate părţile. Nici măcar pentru evitarea unui atentat împotriva preşedintelui nu pot să activez oameni în Iran fără să am certitudinea că nu-i voi pierde.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât Malko îşi dădea seama că Richard Baxter nu credea în posibilitatea exfiltrării lui Alexander Higgins din Iran. Şi, sincer vorbind, nu-l putea condamna pentru asta.

— Foarte bine, o să încerc imposibilul, se resemnă Malko. În seara asta plec spre Europa căci nu mai e nici un minut de

[39] National Security Agency – însărcinată cu interceptarea comunicaţiilor prin satelit.

pierdut.

Era prea târziu să mai prindă Concordul companiei Air France, dar va zbura cu un Airbus A 340 aparţinând tot companiei franceze. Cursa era la şase şi un sfert din Washington, cu legătură pentru Viena. Totul depinde de întâlnirea lui din capitala Austriei.

*

* *

Ministorage-ul din Macomb Street, mai sus de Connecticut Avenue, în nord-vestul Washingtonului, era apărat de un grilaj înalt, înconjurat de reflectoare şi păzit zi şi noapte. Când furgonetă ajunse acolo, un Ford cu două portiere staţiona deja în faţă. Şoferul aprinse o dată farurile, apoi de trei ori, semnal căruia îi răspunse Mahmud Farmayan.

Ocupantul Fordului coborî. Era un bărbat cu prestanţă, mustăcios, cu un toc Ray-Ban la curea, îmbrăcat într-o cămaşă albă şi pantaloni din pânză. Dădu mâna cu ceilalţi doi şi le spuse:

— Eu sunt Reza Ghodzadeh.

Ali Yasin se uita la el ca la Dumnezeu. De el depindea tot planul lui. Poarta cu grilaj se deschise şi se urcară pe o rampă la etajul al doilea care era pustiu. Boxa era goală. În zece minute, cutiile au fost descărcate şi cei trei se încuiară pe dinăuntru, la lumina becurilor fără abajur. Aveau la îndemână câteva scule, iar Mahmud începu să deschidă cu precauţie cutiile.

Apoi, el şi Reza discutară unele detalii tehnice sub privirile pline de încântare ale lui Yasin care pricepea şi el din când în când câte ceva. În final, interveni neliniştit:

— Avem tot ce trebuie?

— Absolut, confirmă Reza Ghodzadeh.

— Trebuie să trecem la acţiune cât mai grabnic, spuse Mahmud Farmayan. Avem ordin de la Teheran.

— Din partea mea, nu sunt probleme, zise Reza. Dar am nevoie de week-end-ul ăsta ca să ambalez totul. Nu pot să lipsesc în timpul săptămânii, ar bate la ochi. Ne întâlnim mâine dimineaţă tot aici şi vă voi conduce la lacul Accotink, altfel vă va fi greu să găsiţi singuri proprietatea.

— E mare? întrebă Ali Yasin.

— Nu, e doar o cabană, am un hangar şi câţiva acri de pământ. Nu mai stă nimeni în locul ăsta uitat de lume şi se ajunge foarte greu. Cred că vom opera duminică seara. (Se întoarse spre Ali Yasin.) Pe urmă e rândul vostru să daţi cale

liberă, cred.

Palestinianul nu-şi mai încăpea în piele de important ce era. Reveni la planul dintâi. Totuşi, neliniştea nu-i dădea pace.

— Dacă ratăm, nu există nici un risc?

Reza Ghodzadeh zâmbi cu ironie.

— Este un material nou. Riscurile unei arme sofisticate sunt inerente, dar e egal cu zero.

Ali Yasin căpiase de tot: peste câteva zile, preşedintele Statelor Unite, duşmanul numărul unu al palestinienilor, aliatul sioniştilor, va muri. Iar el va fi avut un rol în acest scandal.

Mahmud Farmayan despături un sac de dormit. Va dormi în boxă ca să evite înregistrările la hotel şi ca să vegheze asupra preţiosului material. Astfel, a doua zi va fi pregătit de lucru.

Cei trei bărbaţi se despărţiră. Ali Yasin se urcă la volanul furgonetei, iar Reza Ghodzadeh merse cu maşina lui.

Tot drumul până la Georgetown, Ali Yasin jubila în sinea lui. Ce lovitură vor primi Statele Unite de la el, un biet profesor de biologie la Universitatea George Washington! Numele lui va trece în posteritate.

Capitolul XV

Sissi Weikersdorf se instalase pe terasa *Sacher* plasată chiar în centrul Vienei, cu o farfurioară cu fursecuri şi o ceaşcă de ceai în faţă. Purta o rochie încheiată la baza gâtului şi se oprea exact sub genunchi, era machiată discret, iar pantofii nu aveau tocuri prea înalte. O ţinută foarte la locul ei. Verigheta îi strălucea pe degetul de la mâna stângă. Nu semăna deloc cu somptuoasa vampă care sosise la castelul din Liezen acum două săptămâni. Văzându-l pe Malko, chipul i se lumină. Se ridică brusc şi-l îmbrăţişă fără să-l sărute.

— Cât de mult mă bucur să te văd! şopti ea.

Modul în care se înghesuia în el spunea mai mult decât toate discursurile interminabile. Malko o sunase cu două zile în urmă din New York ca să fixeze întâlnirea.

— Soţul tău nu este aici? o întrebă el.

— Uite-l, răspunse ea.

Un bărbat înalt, brunet, cu părul pieptănat pe spate, îşi croia drum printre mese. Sissi făcu prezentările. Soţul ei, Gunther, îi zâmbi cu căldură lui Malko.

— Mulţumesc pentru invitaţia de atunci, aş fi fost încântat să vin cu Sissi, însă după cum ştiţi, nu eram în ţară. Sissi a fost plăcut impresionată de seara petrecută la dumneavoastră…

Malko se ruşină. În plus, soţul lui Sissi era foarte simpatic.

— Tot la Teheran vă duceţi?

Gunther ridică ochii la cer.

— Din păcate! Am venit numai pentru trei zile, dar trebuie să mă întorc până găsim un alt şef de escală. Sper să nu dureze prea mult. Atmosfera este apăsătoare. Acolo, iranienii sunt dezlănţuiţi, însă în public se supun disciplinei *mola.*

— Austrian Airlines are destule zboruri în cursul săptămânii?

— Două curse Teheran – Viena, lunea şi miercurea. Plecarea este la ora patru fără douăzeci dimineaţa, iar sosirea în Viena, la şase şi zece, datorită decalajului de fus orar.

— Când plecaţi din nou?

— Marţi, cu cursa de la şapte şi douăzeci seara.

— Sissi v-a vorbit despre problema mea?

Gunther Weikersdorf aprobă din cap.

— Mi-a spus că vreţi să scoateţi din Iran pe cineva care e reţinut cu forţa. Este foarte greu, ca să nu spun imposibil. Din nefericire, nu văd cu ce vă pot ajuta. Controalele sunt extrem de severe pe aeroportul din Mehrabad. Uneori, pe iranienii care, în aparenţă, sunt în ordine îi prind în ultimul moment. Şi pentru străini este la fel.

— Vă cred, spuse Malko. Totuşi, poate mă ajutaţi într-un fel. Nu am dreptul să vă spun totul, însă ieşirea acestui tânăr din Iran are o importanţă vitală.

— Dacă pot să vă ajut, o voi face cu plăcere, spuse Gunther Weikersdorf.

— Unde staţi cât durează îmbarcarea?

— Supraveghez operaţiunea din spatele ghişeului companiei Austrian Airlines.

Fascinată de discuţie, Sissi uită de prăjituri. Malko ajunse la punctul decisiv.

— Dacă persoana în discuţie vă va căuta, aţi putea să-i daţi o legitimaţie de îmbarcare?

— Nu acolo, dar la toaletă s-ar putea. Însă nu pot să-i dau decât o legitimaţie G.P.[40]

— Se poate urca la bord cu ajutorul ei?

— Da, dacă are acte în regulă. În direcţia asta nu pot să intervin.

— Ar fi posibil, eventual, să-l însoţiţi până la scara avionului?

— Da, admise Gunther Weikersdorf după o scurtă ezitare, dar nu înseamnă că astfel am înlăturat toate riscurile.

— Dacă se iveşte vreo problemă, cum îl scoateţi din vamă?

— Va exista un bilet din acesta, îl asigură Malko. Dacă va merge, *Company* vă oferă o sută de mii de dolari.

Soţul lui Sissi îi zâmbi cu răceală.

— Nu vreau bani. Am auzit de dumneavoastră şi vă respect; soţia mea m-a rugat să vă fac acest serviciu. Acum trebuie să plec.

— Perfect, spuse Malko. Sper ca peste câteva zile, tânărul să vină să vă ceară legitimaţia de îmbarcare. Îl cheamă Alexander Higgins, Dacă nu vine, înseamnă că nu a reuşit să rezolve celelalte probleme...

Gunther Weikersdorf îi strânse mâna şi plecă. Sissi era tulburată.

— Sper că soţul meu nu riscă nimic, nu-i aşa? se alarmă ea.

[40] Personalul companiei aeriene.

Ştii, în ciuda celor întâmplate, ţin enorm la el.

— Nu va risca nimic, o linişti Malko.

Privirile li se încrucişară, iar ea se înroşi.

— Trebuie să plec, spuse ea. În seara asta cinez cu Gunther şi am oră la coafor.

Se ridicară amândoi deodată. Înainte de a se despărţi, ea îl întrebă cu prefăcută detaşare:

— Rămâi la Viena?

— Nu cred, spuse Malko. Mai am ceva de făcut în Statele Unite.

Imediat ce se urcă în maşină, îi zise lui Elko Krisantem care era la volan:

— Elko, pleci la Teheran.

*

* *

Ali Yasin, care stătea pe un scaun la intrarea în hangar, unde cei doi iranieni făceau ultimele verificări la maşinăria lor infernală, nu-şi putea lua ochii de pe prima pagină a ziarului *Sunday Times.* Acesta anunţa parafarea apropiatului acord de pace dintre Yasser Arafat şi Itzhak Rabin pe baza unei autonomii parţiale asupra teritoriilor ocupate: este vorba despre fâşia Gaza şi Ierihon... Nu era vorba nici pe departe de independenţa cerută de grupările Hamas şi Jihad. Ierusalimul nu era amintit în acord.

Palestinianul puse ziarul jos şi contemplă lacul ce se desfăşura dinaintea hangarului, mormăind câteva înjurături la adresa lui Arafat. A trădat cauza palestiniană. Era o ruşine şi o infamie. Ali Yasin fierbea de turbare. Mâna care-i atinse umărul îl făcu să tresară. Mahmud Farmayan îl fixa cu ochii înroşiţi de oboseală. Lucrase fără încetare patruzeci şi opt de ore.

— Frate, suntem gata, îl anunţă iranianul. Totul merge strună. Când crezi că putem să dăm lovitura?

Încă furios, Ali Yasin bălmăji un răspuns din care nu se putea înţelege nimic. Încă o dată, evreii aveau să triumfe. Deodată, privirile îi căzură pe o frază din ziar care părea scrisă cu litere de foc. Citi din nou articolul şi îl răsciti, până când a fost sigur că nu s-a înşelat. Înţelesese bine ceea ce citise.

— Mai aşteptăm câteva zile, spuse el dintr-o dată.

Reza Ghodzadeh, care se apropie şi el, îl întrebă:

— Bine, dar de ce? În zilele următoare vremea va fi numai bună.

— În curând vom avea o ocazie şi mai bună, zise Ali Yasin

enigmatic.

Cei doi iranieni se uitară unul la altul. Nu le plăcea schimbarea aceasta în program. Cu glas blând, Mahmud Farmayan făcu următoarea remarcă:

— Fratele Cyrus Jahanbi vrea ca operaţiunea să se înfăptuiască cât mai repede posibil.

— O să-i explic eu lui, făcu pe un ton sec Yasin. Va înţelege.

*

* *

Îmbrăcat cu o vestă din piele, cu jeanşi şi neras, Elko Krisantem intrase perfect în rolul de camionagiu. Vorbind o germană stricată, încerca să-i explice funcţionarului iranian de la consulatul din Viena că avea nevoie de o viză de tranzit ca să se ducă să-şi recupereze camionul rămas în pană acum şase săptămâni în apropiere de Bander – Abbas.

Iranianul îl asculta cu gândurile aiurea. Elibera destul de frecvent astfel de vize şoferilor internaţionali. Observând accentul interlocutorului său, îl întrebă:

— Nu sunteţi neamţ?

— Sunt turc, zise el cu mândrie.

Discuţia se derulă în turcă. Funcţionarul era de origine kurdă, din apropierea frontierei. Consultă distrat dosarul pregătit cu grijă de Centrala vieneză a *Central Intelligence Agency,* în colaborare cu serviciile secrete austriece. Nu lipsea absolut nimic. S-au folosit de un caz real, dar cu unele mici modificări…

— Vă voi acorda viza doar pentru cincisprezece zile, dar numai una de tranzit, îl anunţă iranianul. Veniţi poimâine.

Îi dădu o chitanţă şi îl conduse până la uşă.

*

* *

Malko aţipi în Concordul nou-nouţ al companiei Air France, decorat de Andree Putman. Zbura spre New York. Acum îşi făcea siesta la viteza de două mii de kilometri pe oră. Elko aştepta la Viena, pregătit de plecare, cu un bilet pentru cursa Teheran – Viena, pe numele lui Alexander Higgins. Mai rămânea doar să-l convingă pe Jack Higgins.

Imediat ce ajunse pe aeroportul Kennedy, se şi repezi la telefon şi aşteptă să sune cu inima bătând cu putere.

— Alo?

Era vocea tranşantă a lui Jack Higgins.

— Tocmai am sosit, îl anunţă Malko, trebuie să ne întâlnim cât

mai repede.

— Aveţi veşti?

În vocea negustorului de arme se simţea totuşi o speranţă.

— Da, zise Malko.

— Ne vedem într-o oră la *Plazza.*

Până acum, Malko nu mai hoinărise atât pe artera Van Week Expressway, cuprinsă de febra circulaţiei matinale. Ros de nelinişte, se aştepta în fiecare clipă să audă la radio ştirea că preşedintele Statelor Unite a fost victima unui atentat. Era aproape zece, când opri la *Plazza.* Îi trebuise cam tot atâta timp ca să ajungă de la aeroportul Kennedy cât traversase Atlanticul în Concorde! Lumea parcă înnebunise.

Jack Higgins aştepta liniştit la masa lui obişnuită. Malko nu avu timp să-şi comande o cafea că şi începu să-i povestească, în timp ce parcurgea lista de bucate, despre măsurile organizatorice luate în vederea exfiltrării fiului său. După ce termină expunerea, îl întrebă cu tristeţe în glas:

— Ce părere aveţi în legătură cu acest plan?

Negustorul de arme dădu din cap tot atât de liniştit.

— Nu cred că veţi reuşi să faceţi ceva. Dar puteţi încerca. Mă tem că Alexander nu va putea trece de obstacolele de pe aeroport. Au controale foarte stricte.

— Mai e o problemă, zise Malko. Dacă nu va fi prevenit, fiul dumneavoastră nu va avea încredere. Am nevoie de ajutor în această privinţă. Trebuie să-i daţi o scrisoare celui care îi duce biletul.

— De acord, aprobă Jack Higgins.

— Unde locuieşte în Teheran?

— La hotelul *Istiqal*, fostul *Hilton*, camera 1605. Dar nu trebuie să folosim telefonul de acolo ca să luăm legătura cu el, fiindcă este ascultat tot timpul. Trebuie să-i înmânăm documentele lui personal, în cameră. Îşi petrece mult timp la hotel pentru că nu prea are ce face.

În jurul lor, oamenii de afaceri discutau aprins sub soarele torid care apăsa New York-ul. Acest dialog părea ireal… Malko avea impresia că în fine îşi atinsese scopul.

— În concluzie, sunteţi de acord?

— Da, răspunse Jack Higgins, dacă va fi exact cum susţineţi. Altfel, veţi regreta toată viaţa.

Malko nu dorea să lase lucrurile nelămurite.

— Nu pot să garantez că nu-l vor intercepta la aeroport.

Jack Higgins clătină din cap.

— M-am gândit de la început. Dar e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Le va spune iranienilor că l-a lovit damblaua. Cred că va ţine figura. Iranienii nu ştiu că vorbesc cu fiul meu aproape în fiecare zi. Dacă aflu că-i fac probleme, ei ştiu bine că sunt în stare să rup „legătura” cu ţara lor. Şi nu cred că-şi doresc aşa ceva.

Malko simţea cum îi creşte inima.

— Am nevoie de scrisoare cât mai repede posibil. O voi duce personal la Viena. Rămân acolo ca să-l primesc pe fiul dumneavoastră. Când îi vor observa dispariţia, iranienii vor reacţiona violent. Vom lua împreună avionul spre New York.

— Îndată ce va ajunge la Viena, vreau neapărat să vorbesc cu el.

— Bineînţeles.

Jack Higgins se ridică.

— Veniţi peste o oră să luaţi scrisoarea.

De îndată ce-l conduse pe Malko, se aşeză la birou şi scrise dintr-o suflare.

După ce sigilă plicul, se duse la bar, luă sticla de Gaston de Lagrange XO, îşi turnă în pahar şi se instală în fotoliul cel mai comod, dar mai întâi, îşi puse un disc cu muzică clasică. Combinaţia dintre Bach şi coniacul fin îi alungă până la urmă tristeţea.

*

* *

De pe terasa aeroportului Schwechat, Malko se uita la aparatul 747 al companiei Austrian Airlines care se ridica spre cer. Era ora şapte şi douăzeci de minute. Elko Krisantem se afla la bord cu scrisoarea lui Jack Higgins, cu biletul pentru fiul lui, plus cinci mii de dolari în bancnote de câte o sută. Avea şi el un bilet Teheran-Bander-Abbas. De acolo, se ducea la Dubai sau la Abu Dhabi. Viza de tranzit nu menţiona şi itinerarul, ci numai durata. Va spune că i s-a furat camionul.

— N-aş vrea să fiu în locul lui, mormăi Chris Jones care stătea în spatele lui Malko.

— *Iran sucks!*[41] înjură Milton Brabeck.

CIA îi pusese la dispoziţie pe cele două gorile pentru a-l proteja îndeaproape pe Alexander Higgins. Dacă totul mergea bine, acesta va sosi cu avionul de miercuri, dar nu se ştia nimic

[41] Fac ceva pe Iran!

precis dinainte.

Cei trei urcară cu scara rulantă care ducea în holul central al aeroportului. În momentul în care Malko se pregătea să iasă, zări, din spate, o siluetă cunoscută. Aceasta ajunse în dreptul lui.

— Sissi? Ce faci aici?

Femeia se întoarse mirată şi în mod vizibil tulburată.

— Malko! Credeam că eşti la New York.

— Am sosit azi-dimineaţă.

— L-am condus pe Gunther care a plecat la Teheran, îi explică ea.

— Hai să luăm masa împreună, îi propuse Malko.

Sissi Weikersdorf îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

— Crezi că ar fi înţelept? îl întrebă ea. Mi-e ruşine. Gunther de-abia a plecat.

Dar nu rezistă tentaţiei când Malko o prinse de braţ şi o conduse la maşină.

— Eu sunt singur, tu la fel, ar fi o prostie să cinăm separat. Te duc la *Palatul Schwartzenberg.*

Era unul dintre restaurantele de lux din Viena, cu o atmosferă extrem de romantică. O instală pe Sissi în Rolls, închise portiera şi, înainte de a porni, le făcu un semn discret celor două gorile care observaseră scena.

Cu un aer de filosof, Chris Jones se întoarse spre Milton Brabeck: Mac Donald’s pe-aici.

Milton oftă în timp ce se uita la farurile Rolls-ului care se îndepărta.

— De ce nu ni se întâmplă şi nouă chestii dintr-astea? Cu toate că nici pentru noi nu este aşa de rău…

— Nu trebuie să-l invidiezi, făcu Chris Jones cu amărăciune. Până la urmă, se va îmbolnăvi de SIDA. Există totuşi un Dumnezeu…

— Mă-ndoiesc pe zi ce trece, mormăi în barbă Milton Brabeck.

*

* *

Sticla de Dom Perignon era goală şi toate bulele păreau că s-au îngrămădit în ochii strălucitori ai lui Sissi. Plin de tact, şeful de sală aşezase perechea la o masă de lângă grădină, într-o zonă întunecată, luminată doar de un sfeşnic pus strategic aproape de ei. Sissi îşi încrucişă privirea cu a lui Malko şi lăsă pleoapele în jos.

— N-ar trebui să fim aici, murmură ea.

— Soarta, zise Malko. Doar n-am pus la cale întâlnirea. Sunt fericit însă că s-a întâmplat aşa.

Atinse mâna tinerei contese care şi-o retrase rapid. În ochii ei trecu un fulger de nelinişte.

— Şi eu voiam să te întâlnesc, spuse, ca şi cum ar vorbi numai pentru ea. Dar nu trebuia. Acum sunt nevoită să plec. Hai să mergem…

Malko plăti nota şi se urcară în Rolls. În faţa casei lui Sissi, coborî în acelaşi timp cu ea. Nu schimbară nici o vorbă până când ajunseră pe palier. După ce descuie uşa, Sissi se întoarse către Malko, cu privirea rătăcită.

— Noapte bună, mulţumesc pentru cina minunată.

Fără să-i răspundă, Malko o prinse în braţe şi simţi cum se încordează. Întoarse capul într-o parte ca să n-o poată săruta.

— Du-te, îi zise ea.

O forţă să-şi ridice chipul spre el şi îşi apăsă gura pe a ei. Rezistă astfel câteva secunde, apoi întredeschise buzele, iar trupul se lipi de el într-o îmbrăţişare pasională. Acum era totuna cu el; bazinul se balansa ca şi cum ar fi făcut dragoste. Pentru o clipă se dezlipi de el, îşi îndepărtă gura de a lui şi gemu:

— *Mein Gott, mein Gott!* Chiar aici! Mi-e atât de ruşine!

Ruşinea se topi pe dată ca zăpada sub razele soarelui, când Malko începu s-o mângâie. Încet, încet, el o împingea pe Sissi spre o încăpere tapiţată cu pânză, întinzând-o cu blândeţe pe pat. Nu încercă să o dezbrace, dar îi atinse cu mâna coapsele strânse încă şi reuşi să se lipească de ea în ciuda zvârcolelilor ei. Începu s-o mângâie cu gingăşie, dorind să declanşeze în ea plăcerea. Întâi, rămase nemişcată, apoi, puţin câte puţin, muşchii se destinseră, începu să respire sacadat, iar pubisul se ondula uşor la atingerea lui Malko. Cunoscându-i gusturile, el urcă spre piept, descheindu-i nasturii bluzei, ajungând la sutien, apoi la pielea catifelată a sânilor. Sfârcurile se înfiorară sub degetele lui care le răsuceau cu blândeţe. Respira din ce în ce mai repede şi se cambra sub greutatea lui.

— Aşa, da, da, uşurel!

Malko o ascultă. După câteva clipe, Sissi slobozi un oftat şi îl strânse pe Malko de mână, în timp ce avea un orgasm puternic. El profită de momentul de relaxare şi o dezbrăcă de tot, eliberându-i sânii grei în formă de pară. Sissi nu mai opunea rezistenţă. Nu protestă când se dezbrăcă şi el, lăsând să se vadă sexul în erecţie pe care ea îl înconjură imediat cu degetele.

— Of, sunt de-a dreptul nebună, şopti ea.

Începu s-o mângâie din nou, părăsind sânii şi coborând până la abdomen, ascunzându-şi faţa între coapsele ei.

— *Nein!*

Sissi încercă să-l împingă uşor, apoi îşi depărtă picioarele ca prima dată şi îl apucă pe Malko de păr. Fu scuturată din nou de un orgasm violent după care îl atrase spre ea. Malko se afundă în ea, iubind-o cu mişcări lente, retrăgându-se complet, apoi posedând-o aproape cu brutalitate.

Sissi suspina, gemea, se agăţa de el ca un înecat. Totuşi, Malko se retrase, căci ea nu mai rezista. Femeia înţelese această retragere ca pe o invitaţie şi îi apucă sexul cu gura, dar cu sfială. Nu era prea îndemânatică, însă punea atâta suflet, încât îl aduse pe Malko imediat la capătul plăcerii. Trebui să se smulgă repede. Cu blândeţe, o lungi pe burtă, se aşeză în spatele ei şi îi depărtă coapsele cu genunchii. Din instinct, Sissi se arcui ca o pisică. Se afundă adânc în ea şi rămase acolo nemişcat, apoi începu o mişcare lentă de du-te-vino. Ţinând mâna stângă sub Sissi, îi mângâia cu delicateţe clitorisul catifelat. Încă o dată, Sissi slobozi un oftat de satisfacţie. Pielea i se înfioră şi atunci când Malko o posedă, începu să tremure. Rămaseră aşa, până când ea îl întrebă cu surprindere:

— N-ai chef să juisezi?

— Ba da, fireşte, dar vreau să te am toată…

Ea râse.

— Dar nu este de-ajuns? Sunt terminată. N-am făcut niciodată atâtea lucruri cu un bărbat…

— Vreau să alung o amintire urâtă.

Sissi tresări.

— Nu!

— Cum vrei tu, zise el.

Începu din nou să o iubească. Ea întoarse capul spre el.

— Chiar vrei s-o faci aşa? îl întrebă ea în şoaptă.

O sărută pe gât.

— Da.

— Atunci, nu mai sta, dar vezi să nu mă doară!

— Nu vreau să te forţez.

— Mă cam violezi un pic, dar fiindcă mă las eu…

Cu toată blândeţea de care era în stare, Malko apăsă floricica îngustă. Simţind inelul musculos destinzându-se, Sissi scoase un ţipăt uşor. Fesele încordate se îndreptară spre el, însă când să

pătrundă, corpul lui Sissi îl respinse. Începu s-o mângâie, dar fără rezultat.

O muşcă încet de ceafă, resimţind o plăcere acută când sexul dur pătrunse în sfârşit în inelul strâmt. Sissi nu mai auzea nimic, concentrându-se asupra dorinţei ei de a-i face plăcere, dar în acelaşi timp fiind moartă se fricã. Malko îi aşează o pernă sub pântece, ridicându-i astfel bazinul. În poziţia asta, putea s-o posede mai bine. Sissi gemu:

— Încetişor.

— Nu, făcu Malko.

Malko îşi pierdu capul cu desăvârşire. Uitând de orice grijă, se lipi de ea cu toată puterea şi se afundă cât mai adânc. Sissi urlă. Prea târziu, însă. Începu apoi să geamă, să gâfâie, încercând să apropie coapsele contractate. Malko juisă imediat. Era şi mai bine decât la Liezen. Aici avea tot timpul s-o aibă în voie. Se retrase ca s-o elibereze şi o violă iarăşi, la fel de sălbatic. Atunci miracolul se produse. În loc să opună rezistenţă, sfincterul se relaxă, lăsându-i cale liberă s-o pătrundă dintr-o dată. Sissi începu să se destindă la rândul ei.

— Da, e bine! gâfâi ea.

Îşi pierdu răsuflarea. Malko îşi păstră o clipă sângele rece. Simţi cum urcă seva, dar voia să-şi ofere un adevărat foc de artificii. Sub greutatea trupului lui, era ascultătoare ca o păpuşică. Dintr-o dată se smulse din ea, atrăgând un ţipăt de reproş din partea ei. O prăvăli pe spate şi se afundă în ea dintr-o singură mişcare.

Senzaţia fu atât de violentă, încât explodă imediat. Era aprinsă la faţă şi mulţumită.

— Am impresia că m-ai violat, suspină ea. Dar a fost minunat!

Goală, goluţă, cum era, se ridică şi dispăru în încăperea de alături, apoi reveni cu o sticlă şi două pahare.

— Nu m-am simţit niciodată atât de bine!

Malko o privi cum umple cele două pahare cu coniac şi îl luă pe al lui. Dacă s-ar ivi vreo ocazie ca să-şi trădeze băutura preferată – votca – iată, acesta era prilejul nimerit! Încălziră paharele între palme şi băură cu înghiţituri mici, sătui de atâta plăcere.

Mult mai târziu, Sissi îl întrebă:

— Eşti sigur că Gunther n-o să păţească nimic?

— Sunt absolut sigur, o linişti Malko.

— Sper să ai dreptate. Am insistat mult până să accepte

propunerea…

— Sunt sigur, zise Malko luând-o în braţe. De ce-ai făcut-o?

— Pentru că sunt foarte îndrăgostită de tine, îi şopti ea.

După câteva minute, Sissi adormi imediat. Malko rămase cu ochii deschişi şi cu sufletul la mii de kilometri depărtare de Viena. În douăzeci şi patru de ore, va afla dacă planul său nebunesc reuşise.

Capitolul XVI

Hotelul *Istiqal* – fostul *Hilton* – îşi înălţa silueta masivă deasupra înălţimilor Chemiran, în partea de nord a Teheranului. Taxiul înainta anevoie, urcând drumul în pantă. În spate, Elko Krisantem privea curios spectacolul oferit de stradă, femeile învăluite în rochii lungi, oamenii înghesuiţi câte trei pe o motocicletă, iar vehiculele parcă se situau în afara prezentului. Credea că n-o să poată intra vreodată în Iran, deşi avea acte în regulă. Un funcţionar total delăsător îl făcuse să aştepte vreo trei ore într-un birou îngust, fără aer condiţionat, lângă două femei care nu se mai opreau din plâns.

Naţionalitatea şi faptul că era musulman i-au permis să pună lucrurile la punct. În fine, putuse să plece de pe aeroportul Mehrabad cu paşaportul ştampilat şi luă un taxi după ce schimbă două sute de dolari la banca Melli. Nu intenţiona să facă mulţi purici la Teheran. Îşi lăsase bagajele la aeroport de unde trebuia să plece cu zborul pentru Bandar-Abbas, la şase seara. Spera să-l găsească pe Alexander Higgins la hotel, să-i predea mai repede documentele şi să plece.

Taxiul se opri în faţa hotelului cu faţada scrijelită de gloanţele mitralierelor, amintire de la revoluţie.

Un steag american servea drept ştergător de picioare la intrarea principală. Elko intră în holul hotelului invadat de străini, de ziarişti şi de oameni de afaceri. Poliţişti din Savama erau amestecaţi printre aceştia, bineînţeles, cu urechile pâlnie. Nimeni nu era bine îmbrăcat, dar nici el nu ieşea în evidenţă. Un iranian îl trase într-un colţ şi-l întrebă dacă nu voia să schimbe dolari. Elko îl îndepărtă pe eventualul provocator. După ce luă o cafea la bar, se îndreptă spre telefoanele publice şi formă numărul din camera lui Alexander Higgins. Răspunse aproape imediat, iar Elko Krisantem închise. Tânărul era acolo.

Luă ascensorul şi bătu la uşa camerei cu numărul 1605. Alexander Higgins, îmbrăcat într-un trening albastru, deschise şi clipi repede.

— Cine sunteţi?

În tăcere, Elko Krisantem îi arătă plicul cu scrisul tatălui său. Tânărul păli, apoi îl invită înăuntru. Elko privi în jurul lui cu

neîncredere; puteau fi microfoane. Prin gesturi, îl făcu pe Alexander să înţeleagă că trebuie să iasă din cameră. Pe culoar îi explică repede cine era şi îi înmână scrisoarea şi biletul de avion.

— Este grav? îl întrebă tânărul.

— Cât se poate de grav, zise Elko. Sunt nevoit să plec. Nu trebuie să fim văzuţi împreună. Am risca să ratăm totul.

Alexander Higgins părea înnebunit că-l vede plecând atât de repede.

— Nu mai pot! se plânse el. Şi, colac peste pupăză, vizavi e o moschee care mă scoală în fiecare zi la patru dimineaţa. Hotelul are două aripi: cea cu piscină este pentru bărbaţi, iar cealaltă pentru femei. Toată lumea se teme. Nu veniţi cu mine?

— Nu, spuse Elko Este prea periculos. Trebuie să vă descurcaţi singur. Însă Gunther Weikersdorf vă va ajuta cu certitudine. După ce citiţi scrisoarea, ardeţi-o imediat. Nu lăsaţi în cameră biletul de avion, purtaţi-l la dumneavoastră. Gândiţi-vă dacă aveţi pe cine să conduceţi la aeroport.

— Tânărul reflectă câteva clipe.

— Da, nişte ziarişti canadieni care pleacă la noapte. Ne-am împrietenit aici… Orele trebuie să corespundă.

— Succes! spuse Elko Krisantem.

Îşi strânseră mâinile îndelung, iar Elko luă liftul. Era neliniştit. Dacă iranienii descopereau că lucrează pentru CIA, era tocmai bun de băgat la zdup la Evin sau poate chiar mai rău…

Ajuns la parter, traversă holul la repezeală şi luă taxiul spre aeroport.

*

* *

Pentru a-i conduce pe ziariştii canadieni care plecau cu zborul Air Canada la ora patru dimineaţa, a fost nevoie de două taxiuri. Din cauza poziţiei geografice a ţării, toate zborurile spre Europa făceau escală la Teheran în toiul nopţii.

Alexander Higgins cinase la *Hilton* cu prietenii lui şi îi spusese lui Majid, iranianul din Savama care-l supraveghea discret că îi conduce la aeroport şi că se va întoarce târziu. Nu a fost foarte greu. Nu era prizonier, ci doar un simplu ostatic… îngerul lui păzitor, încântat că are o seară liberă, profitase de ocazie ca să se întâlnească cu nevastă-sa. Controalele de pe aeroport erau atât de riguroase, încât nu-i era teamă că-i va scăpa printre degete. Alexander a plecat fără nici un bagaj, luându-şi doar un pulover subţire căci seara se făcea răcoare. În camera lui

domnea dezordinea obişnuită. Nu avea decât paşaportul asupra lui, biletul de avion şi două mii de dolari.

Îi încredinţase secretul lui Peter Ferrel, şeful echipei canadiene de ziarişti, care a jurat că nu va sufla nici un cuvânt şi că va face tot ce-i va sta în putinţă ca să-l ajute. În taxiul care-i ducea la aeroport, se străduia să râdă împreună cu canadienii bucuroşi că se întorceau acasă. Pentru prima dată nu era coadă la intrarea în aeroport. Coborâră din taxiuri şi trecură de filtrele care detectau metalele, apoi ajunseră în holul vast de unde se pleca. Alexander Higgins se uită de jur-împrejur. Locul gemea de poliţişti, căci oricine putea ajunge aici fără să aibă acte.

Se prezentară la poliţia de frontieră. Un funcţionar începu să cotrobăie prin bagaje şi practic să demonteze aparatele de fotografiat şi camerele de luat vederi ale ziariştilor, în ciuda protestelor acestora. Alexander Higgins vorbea un pic araba şi interveni, explicându-le de ce au venit în Iran. În sfârşit, poliţistul ceru să verifice biletele de avion şi aplică o ştampilă pe fiecare dintre ele, fără să-şi dea seama că biletul tânărului nu avea rezervare. Dar nu era treaba lui să verifice acest lucru. Cu inima cât un purice, Alexander Higgins îl întinse pe al său. Iranianul de-abia se uită la el, apoi îl ştampilă.

Se îndreptară spre poarta din interiorul aeroportului. În acel moment, un poliţist se apropie şi făcu semn grupului să se oprească.

— Trebuie să prezentaţi bagajele la control, spuse el, *befar me*[42]*...*

Lucrul acesta era la ordinea zilei în ţara asta de paranoici. Resemnaţi, canadienii au deschis din nou bagajele. Poliţistul era pus pe gâlceavă: le ceru să vadă filmele.

Discuţia era aprinsă; canadienii se încăpăţânau să cedeze şi voiau să ia legătura cu ambasada lor. În final, un alt poliţist care observase scena şi vorbea bine engleza puse capăt litigiului. Lui Alexander îi tremurau picioarele. În atmosfera asta kafkiană, putea să se întâmple chiar orice.

Grupul ajunse cu chiu cu vai în faţa ghişeelor de înregistrare. O mulţime de pasageri aştepta deja în faţa cursei Air Canada, însă cele două ghişee aparţinând companiei Austrian Airlines erau pustii. Zborul Teheran-Viena decola la o oră după cel pentru Toronto, iar înregistrările nu începuseră să se facă.

Alexander Higgins se simţi descurajat când văzu că valizele

[42] Vă rog!

prietenilor lui dispar pe banda rulantă.

— Poţi să vii cu noi în sala pentru plecări, îi propuseră canadienii.

Era exact ce prevăzuse el. Dar ca să pătrundă acolo, trebuia să aibă o legitimaţie de îmbarcare. Dacă rămânea aici singur şi fără legitimaţie, nu va mai putea să intre în sala destinată plecărilor. Se îndreptară cu toţii spre postul de control al poliţiei, dincolo de care erau cerute legitimaţiile de îmbarcare. Peter Ferrel se apropie de poliţist şi întrebă cu un zâmbet larg pe buze:

— Se poate ca prietenul nostru să ne însoţească la restaurant cât timp aşteptăm avionul?

Era o cerere frecventă în rândurile pasagerilor care îşi aşteptau cursele, aşteptare ce depăşea uneori şi câte cinci ore. Se aflau deja pe scara rulantă de la primul etaj. Iranianul era bine dispus şi ştia că fără legitimaţie de îmbarcare, nimeni nu putea să plece nicăieri.

— De acord, spuse el, dacă nu staţi prea mult.

Începu să împartă din nou paşapoartele iranienilor care aşteptau la coadă pentru a căpăta înapoi documentele depuse cu multe săptămâni în urmă în vederea obţinerii vizei. Toţi erau nervoşi, încordaţi şi nu îndrăzneau nici măcar să se uite unii la alţii.

După ce au trecut şi de cel de-al doilea baraj, intrară pe un coridor lung unde, pentru Alexander, era obstacolul cel mai greu de trecut. Un poliţist instalat într-o gheretă verifica paşapoartele călătorilor. Avea în faţă o listă cu toţi străinii cărora nu li se permitea plecarea din ţară, verifica amănunţit fiecare nume şi, dacă totul era în ordine, ştampila paşaportul şi înmâna un buletin de culoare roz prin care era autorizată ieşirea din Iran.

Rândul avansa atât de repede, de parcă funcţionarul s-ar fi grăbit să se ducă la culcare. Pulsul lui Alexander Higgins se acceleră. Numele lui figura pe lista neagră, iar pe viza iraniană era scrisă cu litere groase şi roşii menţiunea: *Not valid for departure*[43].

Ultimul canadian trecu, apoi se întoarse să-l aştepte. Tânărul îşi adună toate forţele şi întinse paşaportul. Poliţistul iranian îl deschise şi, după ce aruncă o privire rapidă, compară fotografia cu figura bărbatului. Apoi parcurse distrat lista din faţa lui. Dar nu avu nici un fel de reacţie... Alexander avea nervii încordaţi la maximum. Telefonul care sună în gheretă îl făcu să tresară

[43] Nu autorizează părăsirea teritoriului.

violent. Poliţistul ridică receptorul, îl sprijini de umăr, luă buletinul roz dintr-un teanc, îl puse între filele paşaportului şi i-l înapoie deţinătorului fără să-l fi răsfoit.

Oare nu-i văzuse numele trecut pe listă, sau nu era adusă la zi? Ca un automat, Alexander Higgins se duse lângă prietenii lui şi se aşeză la o masă. Mai rămânea încă un obstacol de trecut: legitimaţia de îmbarcare. Ca s-o recupereze, trebuia să se întoarcă. Dar încă era prea devreme. Neputându-se apropia de caviarul comandat de canadieni, dădu pe gât două pahare de votcă. După ce terminară de mâncat, însoţitorii lui îi făcură semn. După restaurant, se mai găsea un ultim post de control, cel care se numeşte *Committee,* adică cel al vameşilor însărcinaţi să se asigure dacă străinii nu plecau cu mai mulţi bani în numerar sau în cecuri decât la venire şi răscoleau bagajele de mână. De rest, nu se ocupau, însă erau periculoşi din cauza fanatismului lor ce reprezenta o teroare pentru iranienii care călătoreau. De frica atentatelor teroriste, cotrobăiau prin bagaje, deschideau tot ce puteau şi demontau aparatele de fotografiat... Se formaseră două cozi: la una stăteau femeile, iar la cealaltă, bărbaţii.

Alexander Higgins se aşeză la cea de-a doua şi aşteptă. Stând într-un sas, un vameş îi ridică jacheta, îi controlă toate cusăturile şi îi spuse:

— Arătaţi-mi toţi banii!

Alexander scoase cele două mii de dolari; venise cu aceeaşi sumă.

— Nu aţi cheltuit chiar nimic? îl întrebă el bănuitor.

— Am avut invitaţie.

— Trebuie să vorbesc cu şeful meu.

Vameşul luă bancnotele şi dispăru într-un birou. Reveni după câteva clipe; teancul de bani scăzuse simţitor.

— V-am reţinut noi o mie! îl anunţă el. Puteţi s-o recuperaţi la întoarcere.

Îl înveselise faptul că-i furase mia de dolari împreună cu şeful lui. Îi eliberă lui Alexander o fişă albastră care dovedea că trecuse de controlul pentru schimb valutar.

Mai rămăsese un singur obstacol până să ajungă în sala de îmbarcare propriu-zisă. Un poliţist verifica dacă deţinătorul paşaportului era cel din fotografie şi luă cele două fişe pe care le aşeză ordonat în două teancuri. Alexander Higgins trecuse în cea de-a doua fază. Până acum, cerul veghease asupra lui.

Totul mersese bine. Vameşul se uită repede la fotografie, luă cele două buletine, cel roz şi cel albastru şi-i făcu semn băiatului să treacă în sala de îmbarcare. Alexander se putea considera un om norocos, mai cu seamă că obţinuse legitimaţia de îmbarcare. Or, fără să deţină acest document, călătoria lui s-ar fi isprăvit aici...

*

* *

Cel din urmă canadian care urma să se urce la bordul avionului se întoarse spre Alexander ca să-i ureze succes. Acestuia îi venea să plângă, atât de singur se simţi dintr-o dată. Pasagerii pentru zborul Austrian Airlines începuseră să sosească unul câte unul. Prin uşile mari cu geam putea zări Boeingul 747 aparţinând companiei austriece care aştepta pe pistă.

Ca să evite să facă oribila cale-ntoarsă ce comportase riscurile bătăliei prin care trecuse, trebuia să vină până la el şeful de escală din Austria. Înnebunit de spaimă, pândea uşa aşteptându-l din clipă în clipă. Însă Gunther Weikersdorf mai era încă în spatele ghişeului, supraveghind îmbarcarea în avion. Era îngrozitor să ajungă până aici, iar reuşita lui să depindă de un necunoscut care putea să uite foarte bine de el. Înghiţindu-şi lacrimile, Alexander Higgins se ridică brusc şi înaintă spre poliţistul care-i luase buletinele.

— Mi-am uitat ceva, spuse el. Iertaţi-mă, trebuie să mă întorc la ghişeul de înregistrări.

La Mehrabad, oamenii erau atât de distraţi, încât genul acesta de incidente se ivea la tot pasul. Poliţistul nu se miră.

Binevoitor, el îi înapoie tânărului cele două buletine... înmărmurit, Alexander se depărtă pe culoarul interminabil, trecând iarăşi prin toate controalele, arătând paşaportul şi buletinele. Poliţiştii erau prea ocupaţi ca să-i mai controleze actele. Ştiau că nu are probleme dacă a reuşit să ajungă în sala de îmbarcare.

Răsuflând uşurat, tânărul reveni în sala de înregistrare. La cele două ghişee se formaseră cozi. În spatele angajaţilor zări un bărbat care stătea în picioare, înalt, în haină albă cu galoane pe umeri. Se furişă în primul rând şi îi făcu semn cu privirea.

— Sunteţi şeful de escală Gunther Weikersdorf? întrebă el în şoaptă.

— Da.

— Sunt Alexander Higgins, îi spuse tânărul cu un nod în gât.

Austriacul îi întinse mâna fără să se mişte din loc.

— Daţi-mi paşaportul, vă rog.

Tânărul i-l dădu, şeful de escală verifică identitatea şi i-l înapoie imediat.

— Aşteptaţi-mă puţin mai încolo, îi spuse el simplu.

El îl ascultă. După câteva clipe, austriacul plecă de la ghişeu şi se îndreptă spre toaletă, pe coridorul lung ce ducea în sala de îmbarcare. Alexander Higgins o luă pe urmele lui. Când ajunseră la toaletă, Gunther îi spuse:

— Biletul dumneavoastră…

Luă biletul Teheran-Viena, scoase din buzunar o legitimaţie de îmbarcare de format mic pe care erau scrise câteva cifre, apoi i-o întinse tânărului spunându-i:

— Duceţi-vă. Sunteţi norocos că aveţi prieteni atât de buni.

Ieşiră împreună, apoi se îndreptară în direcţii opuse.

Austriacul se înapoie în sala de înregistrare, iar Alexander se grăbea spre cea de îmbarcare.

Arătând paşaportul şi cele două buletine, reuşi să treacă din nou de posturile de control. Poliţiştii erau ocupaţi cu alte treburi; nu-i mai cerură actele. Când ajunse la *Committee,* poliţistul care-i reţinut dolarii îi făcu un semn binevoitor cu mâna…

Îmbarcarea era în toi. Alexander se aşeză la coadă, încercând să-şi domolească bătăile inimii. Îi întinse din nou buletinele poliţistului de serviciu. Imediat, îl zări pe şeful de escală şi crezu că i se opreşte inima în loc. Acesta se îndrepta în direcţia lui…

— Haideţi cu vehiculul rezervat echipajului!

Lui Alexander Higgins îi veni să-l sărute. Coborâră pe pista păzită de gărzile înarmate până-n dinţi şi se urcară în vehicul. După trei minute, tânărul se afla lângă scara avionului. Se urcă la bord şi se instală la locul lui. Minutele se scurgeau cu mare greutate! De fiecare dată când vedea vreo maşină cu girofar pe pistă, inima îi sărea din piept.

Nemaitemându-se, îi ceru stewardesei să-i aducă un scotch, îi aduse o sticlă mică de Johnnie Walker pe care o dădu imediat pe gât.

În fine, uşile fură închise, iar stewardesa făcu anunţurile de rigoare. Motoarele duduiau, iar aparatul începu să se mişte uşor. După cinci minute, se desprinse de pista 07 de pe aeroportul Mehrabad. Se auzi din nou vocea stewardesei:

— Decolăm cu destinaţia Viena. Durata zborului va fi de aproximativ cinci ore. Vom ajunge pe Aeroportul Schwechat la

şase şi zece, ora locală.

Luminile Teheranului dispărură undeva dedesubtul avionului. Cum se întâmplă ca una dintre stewardese să treacă pe lângă el, Alexander o întrebă:

— În cât timp ieşim din spaţiul aerian al Iranului?

— Cam peste vreo oră, răspunse ea.

Erau puţine şanse ca iranienii să trimită avioane de vânătoare în urmărirea Boeingului, dar cu ei nu se ştie niciodată... Dispariţia lui va fi descoperită abia în zori, dar atunci va fi prea târziu. Va răsufla uşurat, numai atunci când avionul va survola pe deasupra Turciei încă adormite.

*

* *

Cyrus Jahanbi redacta un raport pentru Teheran, când telefonul sună. Portarul îl anunţă că unul dintre membrii delegaţiei iraniene se afla acolo şi dorea să-l vadă. Îi spuse numele, iar Jahanbi îşi dădu seama că este funcţionarul de la serviciul cifruri. Era ora zece şi jumătate seara la New York şi şapte dimineaţa la Teheran. Nu era nimic ieşit din comun.

— Să urce, spuse el.

Funcţionarul îi aduse un mesaj urgent de la Teheran.

După ce-l parcurse, avu impresia că cineva i-a înfipt un cuţit în inimă. Alexander Higgins a reuşit să plece din Iran cu zborul companiei Austrian Airlines, la cinci fără douăzeci dimineaţa, ora Teheranului. Femeia de serviciu de la hotel, când a intrat în cameră pe la şapte şi-a dat seama că tânărul nu dormise acolo.

Uitase să atârne de clanţă plăcuţa cu „Nu deranjaţi”. Imediat, personalul hotelului îi anunţă pe cei de la Savama. Cu ajutorul unei anchete rapide, s-a făcut reconstituirea evadării. Cauza o reprezenta o serie de greşeli şi neglijenţe. Trei vameşi au fost interogaţi, dar acest lucru nu-l mai putea readuce pe Alexander Higgins.

Cyrus Jahanbi lăsă mesajul pe masă, alb ca varul. Tot sistemul de securitate sărea în aer. Nu mai avea nici o speranţă. În clipa în care Jack Higgins îşi va recăpăta fiul, va fi căutat de FBI.

Or, Cyrus Jahanbi mai avea nevoie de încă patruzeci şi opt de ore ca să-şi ducă la îndeplinire operaţiunea. El, personal, nu risca mare lucru: teoretic, fiind protejat de imunitatea diplomatică, nu se expunea prea mult, ci risca să fie expulzat. Trebuia cu orice preţ să salveze operaţiunea. Forţase puţin mâna lui Ali Fallahian, iar acesta nu era dispus să-i ierte nereuşita. Luă rapid o hotărâre.

Poate că nu mai era timp.

— Iradj, îi şopti el funcţionarului, rămâi aici să răspunzi la telefon.

Cyrus Jahanbi se năpusti în lift şi trecu de un bloc până ajunse la o cabină telefonică. Formă numărul lui Omar Abulima, la New Jersey. Ca printr-o minune, şoferul de taxi era acasă. Cyrus Jahanbi vorbi scurt, dându-i întâlnire la pizzeria de la intersecţia străzii 45 cu Lexington. La ora aceea, traficul era fluent şi nu făcea decât patruzeci şi cinci de minute până la Jersey City.

Înainte de a pleca acasă, mai dădu două telefoane. Iradj îi spuse că nu-l sunase nimeni între timp. Foarte repede, Cyrus Jahanbi îndesă câteva lucruri într-o valiză şi se întoarse spre funcţionar:

— Rămâi aici şi nu te mişti. Te dai drept eu dacă e nevoie… şi aştepţi veşti de la mine.

— *Baleh, baleh,* făcu acesta fără să crâcnească.

Ordinele lui Cyrus Jahanbi nu se discută. Acesta verifică dacă nu a lăsat nimic compromiţător şi ieşi din apartament. De data asta, era hotărât să nu-şi asume *nici un risc.*

*

* *

Zorile de-abia se iviră la Viena, când Boeingul 747 ce sosea de la Teheran ateriza pe pistă. Malko fu trezit de soneria telefonului la ora unu şi jumătate dimineaţa. Era un mesaj de la serviciul de escală din Teheran care îl anunţa că pachetul a putut ti încărcat la bord…

Îi sună imediat pe Jack Higgins, dar nu răspunse nimeni. La New York era ora opt, iar familia Higgins ieşise să cineze. Se culcă la loc, după ce le ceruse lui Chris şi Milton, care stăteau la *Intercontinental,* să pună la dispoziţie dispozitivul de primire: trei inşi de la Ambasada SUA; o maşină cu număr de corp diplomatic, Chris şi Milton, plus o maşină a poliţiei austriece, dar fără însemnele specifice. Când avionul va ateriza, iranienii vor fi aflat deja de evadarea ostaticului lor. Acest fapt le va lăsa puţin timp ca să reacţioneze, dar aveau antene importante la Viena, de aceea trebuia să fie prevăzător.

Înainte să iasă din hotel, Malko îl mai sună încă o dată pe Higgins la New York, dar fără succes. Americanul nu se întorsese acasă.

— Să mergem, le spuse Malko celor două gorile.

Buick-ul cu număr de CD şi Golful alb cu albastru mergeau să

întâmpine Boeingul 747. Când se opri, iar scările fură trase la uşa avionului, cele două vehicule erau deja acolo. Din precauţie, Alexander Higgins ar trebui să coboare înaintea celorlalţi pasageri. Un poliţist austriac montă scara şi-l chemă pe tânăr prin megafon.

După câteva momente, Alexander Higgins apăru în uşa avionului încadrat de Chris şi Milton. Îl lăsară în pace numai după ce îl urcară în Buick.

— Unde e tata? întrebă el imediat.

— La New York, spuse Malko. Ne ducem la el. Decolăm peste o oră spre Paris, iar de acolo luăm un Concorde al companiei Air France până la New York. Îl sunăm înainte să plecăm.

— Cine sunteţi dumneavoastră? îl întrebă Alexander Higgins.

— Un prieten de-al tatălui dumitale, zise Malko.

Îl conduse pe Alexander în salonul de onoare, sub protecţia poliţiei austriece şi a agenţilor CIA. Malko formă numărul lui Jack Higgins. Suna ocupat. Cel puţin, ştia că familia Higgins s-a întors. Încercă din nou, dar nu avu noroc şi profită de ocazie ca s-o sune pe Sissi. O linişti, apoi îşi luă la revedere deja ea. Formă din nou numărul lui Jack Higgins la New York. În fine, cineva răspunse, dar nu era vocea negustorului de arme. Alertat, Malko spuse:

— Vreau să vorbesc cu domnul Jack Higgins.

— Cine sunteţi? îl întrebă necunoscutul.

— Un prieten. Este urgent. Sun de la Viena.

După un moment de tăcere, vocea de la celălalt capăt al firului spuse:

— Sunt locotenentul Mc Pherson de la *New York Police Department.* Îmi pare rău, dar domnul Higgins şi soţia au fost asasinaţi.

Capitolul XVII

Malko avu impresia că i se opreşte respiraţia, că aerul nu-i mai pătrunde în plămâni. Aşa deci, iranienii s-au mişcat mai repede decât el! Ca prin ceaţă, auzi primul apel al zborului Air France pentru Paris. La celălalt capăt al firului, poliţistul new-yorkez întrebă:

— Ce legătură era între dumneavoastră şi domnul Higgins?

— Vi-l dau pe fiul lui, spuse Malko, pasându-i receptorul lui Alexander.

Tânărul, care presimţise ceva rău, tremura ca varga. Când află vestea, izbucni în plâns. Malko era terminat. Încă o afacere care se terminase prost. O stewardesă se apropie de ei şi le făcu semn să se urce în avion. Malko se gândi imediat la Maria-Mercedes. Poate că ea ştia anumite secrete ale negustorului de arme. Se duse la alt telefon şi formă numărul de la New York. Răspunse robotul, iar el îi lăsă mesajul.

— Sunt Malko Linge, Jack Higgins a fost asasinat. Sunteţi în pericol de moarte. Îndată ce veniţi acasă, încuiaţi-vă bine şi nu deschideţi nimănui. Anunţaţi poliţia şi cereţi-i să vă protejeze. Ajung la New York împreună cu Alexander în câteva ore. Stau la *San Regis.* Vă sun de îndată ce sosim.

Stewardesa începu să bată din picioare de nerăbdare. Malko aproape că trebui să se lupte cu Alexander ca să-l smulgă de la telefon. El îi explică locotenentului de la NYPD fondul problemei şi ceru ca FBI-ul să-i acorde protecţie Mariei-Mercedes. Chris Jones îi dădu datele cum că este ofiţer CIA ca să le fie verificată povestea, apoi se îndreptară toţi patru spre avion. Alexander Higgins era distrus.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

— Este îngrozitor, spuse tânărul dus pe gânduri. Tatăl meu şi Azar au venit acasă cu un taxi, după ce au cinat. Un bărbat îi aştepta într-un alt taxi. S-a năpustit spre ei cu un pistol, l-a omorât pe loc pe ei şi pe portar. Nişte persoane care treceau pe acolo au văzut că bărbatul s-a urcat într-un taxi, dar nimănui nu i-a venit ideea să-i reţină numărul.

Malko strânse din dinţi. Nu neglijase nici un amănunt, însă Jack Higgins nu mai dăduse pe acasă după ce Malko fusese anunţat

de evadarea fiului său. Înlănţuirea nefericită a evenimentelor îl făcea pe Malko să explodeze de furie. Iranienii au reacţionat cu rapiditatea fulgerului, dejucându-i toate calculele. Acum trebuia să refacă pista cu puţinele elemente de care dispunea.

— Ştiaţi pentru ce aţi fost reţinut în Iran? îl întrebă pe tânăr.

— Vag, răspunse Alexander. Tata mi-a spus că iranienii voiau să se asigure de discreţia lui în legătură cu un proiect comercial foarte important şi de asemenea că nu-i va trăda. De altfel, se purtau foarte frumos cu mine. Regret că am fugit... Tatăl meu ar mai fi fost în viaţă şi acum, dacă eu aş fi rămas la Teheran.

— Nu-i chiar atât de simplu, îi spuse Malko. Iranienii l-ar fi şantajat pe tatăl dumitale. Au obţinut de la el cu foiţa un aparat, a cărui natură o cunosc, pentru un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite. Dacă acesta ar fi reuşit, el ar fi stat foarte mulţi ani în închisoare... plus că ar fi fost dezonorat. Şi nu sunt sigur că şi dumneata ai fi fost liber. Acum trebuie să vă răzbunaţi tatăl şi să împiedicaţi atentatul cu orice preţ. Încercaţi să aflaţi amănuntele care ne-ar permite să găsim o pistă. Cu ce iranieni se întâlnea la New York?

— Nu cunosc, scutură din cap Alexander. Dar Maria-Mercedes trebuie să ştie, tatăl meu avea deplină încredere în ea. Sper să nu i se fi întâmplat nimic.

— Şi eu sper, zise Malko, este ultima noastră şansă. Credeţi că există vreun document în apartamentul tatălui dumneavoastră?

— Nu, negă tânărul. Documentele importante le păstra într-un seif la City Bank.

Malko se uită la ceas. Mai aveau patruzeci de minute de zbor. Aveau timp să prindă cursa pentru New York. Cu ajutorul supersonicelor, câştigau o groază de timp!

*

* *

Imediat ce a ajuns în camera lui de la *Grand Hotel* de pe strada M din Washington, Cyrus Jahanbi mută televizorul pe CNN, singurul canal care transmitea ştiri aşa de dimineaţă. Călătorise cu trenul o parte din noapte, dar nu se simţea obosit. După o matură chibzuinţă, se hotărî să stea la *Grand Hotel,* al cărui proprietar era un libanez şi unde trăgeau multe persoane venite din Orientul Mijlociu. S-a înscris sub un nume arab, folosind un paşaport kuweitian.

Nodul din gât îi dispăru, îndată ce văzu reportajul despre moartea soţilor Higgins. De data asta, Omar nu ratase ţinta... Mai

rămăsese secretara, care, conform ordinelor, trebuia lichidată acasă la ea. Nu era pomenit nici un nume cu privire la dublul asasinat. Totuşi, era un semn bun. Soneria telefonului îl făcu să tresară.

— Eu sunt, auzi vocea lui Ali Yasin.

Îl sunase pe palestinian foarte devreme, imediat ce coborî din tren. Făcuse o imprudenţă, dar era necesară.

— Cobor, spuse Cyrus Jahanbi.

Încuie valiza cu cheia după ce luă din ea un pistol micuţ Beretta de nouă milimetri pe care-l ascunse sub cămaşă. La Washington vara era pe sfârşite, dar vremea era caldă. Yasin aştepta în hol, ghemuit într-un colţ. Iranianul îl duse la cafenea, într-un separeu ferit de ochii lumii.

— Am avut probleme, îl anunţă el, dar cred că s-a rezolvat.

Ali Yasin îi ascultă istorisirea fără să-l întrerupă.

— Cred că totul este pregătit, încheie Cyrus Jahanbi. Mahmud e aici?

— Da.

— Când dăm lovitura?

— Peste unsprezece zile, îl linişti Yasin.

Iranianul tresări.

— Peste unsprezece zile! Dar e absurd să mai aşteptăm atât! Nu puteţi obţine datele mai devreme?

Datorită unui prieten de la agenţia palestiniană Wafa, care avea acces la Casa Albă, Ali Yasin putea afla orele la care preşedintele Clinton era de găsit în mod sigur în biroul său din *Salonul Oval.*

— Ba da, răspunse el. Dar am noutăţi.

Îi puse în faţă *Washington Post.* Pe prima pagină erau subliniate cu culoare verde mai multe rânduri. Cyrus Jahanbi descoperi că parafarea acordului de pace israeliano-palestinian anunţată pentru week-end-ul precedent va avea loc pe data de treisprezece septembrie în prezenţa preşedintelui Statelor Unite, la Casa Albă. Ali Yasin puse degetul pe articol.

— Împuşcăm trei iepuri dintr-o dată! spuse el cu vocea tremurându-i de emoţie.

Cyrus Jahanbi îi curmă entuziasmul.

— Unsprezece zile înseamnă prea mult şi e prea periculos, observă el. Acum FBI-ul şi CIA sunt în alertă. Ar fi o prostie să ratăm totul.

— Nu ne vom mai întâlni niciodată cu o astfel de situaţie, se

înflăcără Ali Yasin. O dată cu moartea lui Yasser Arafat, acest acord nu va intra niciodată în vigoare.

Argumentul îl descumpăni pe Cyrus Jahanbi. Ştia că Teheranul era hotărât să întreprindă orice ca să saboteze acest acord dat publicităţii cu câteva zile în urmă. Consiliul Suprem de Securitate Naţională – cea mai înaltă instanţă politico-militară a ţării – era hotărât să întreprindă orice în acest sens. Ali Velayati a declarat de curând în mod oficial că acordul dintre OEP şi Israel era un complot împotriva Islamului şi Palestinei.

Ali Yasin se afla în fruntea conducătorilor politici islamici. Dacă proiectul lor va fi dus la bun sfârşit, bineînţeles că Iranul va fi acuzat. Totul era să nu lase urme, dovezi, martori, nici măcar *smoking gun,* cum spun americanii. Altminteri, măsurile coercitive în privinţa Iranului ar putea fi extrem de grave. Cyrus Jahanbi prevăzuse deja acest lucru, încă din prima versiune a acţiunii lor.

Nu vedea cum să-i spună aşa ceva lui Ali Yasin în momentul de faţă. Mai cu seamă că era departe de şefii săi. Pentru el, a rămâne în New York reprezenta un mare pericol, iar din Washington, era imposibil să ia legătura cu Ministerul Informaţiilor de la Teheran... Trebuia să se roage lui Alah ca FBI-ul şi CIA să nu descopere nimic.

— Cred că este cea mai bună soluţie, admise el, însă va trebui să fim şi mai prudenţi în continuare.

*

* *

Avionul Concorde al companiei Air France atinse pista aeroportului JFK la ora opt fără patru minute. La New York vremea era frumoasă, dar bătea puţin vântul. Debarcarea s-a efectuat într-un timp record. Doi agenţi de la FBI îi aşteptau pe Malko, pe Alexander Higgins şi pe cele două gorile, în sala pentru controlul imigrărilor ca să evite formalităţile. Erau aşteptaţi de o maşină a FBI-ului, fără însemnele de rigoare, ca să-i transporte la New York.

— Ceva noutăţi? întrebă Malko.

— Nimic despre omor, răspunse unul dintre agenţii speciali.

— Şi Maria-Mercedes?

— Nu s-a întors acasă. Patru oameni de-ai noştri sunt postaţi acolo.

Nu era un semn bun.

— La birou?

— Închis. Şi acolo am plasat oameni.

Se aşternu tăcerea în timp ce maşina cu girofarul în funcţiune îşi croia drum pe autostrada aglomerată. Malko se gândi imediat la „Charlie”. Palestinianul fusese cel dintâi care i-a deschis ochii! Ferocitatea cu care iranienii „făceau curăţenie” dovedea că nu se înşelase. Păcat că nu mai trăia să vadă şi el lucrul acesta. Pentru moment însă, Malko era cu un pas în urma adversarilor lui…

După o oră, maşina se opri în faţa hotelului *San Regis,* cotind-o apoi pe Park Avenue spre locuinţa lui Alexander Higgins. Dacă el nu va reuşi să împiedice acest atentat, tânărul nu-i va ierta niciodată moartea tatălui său. A primit aceeaşi cameră şi alta alături, pentru „familie”. Imediat se aşează lângă telefon. Maria-Mercedes lăsase în continuare telefonul pe robot, iar la biroul din Rockefeller Center nu răspundea nimeni.

Peste douăzeci de minute sună acasă la Jack Higgins şi vorbi cu Alexander, întrebându-l într-o doară dacă n-a găsit ceva indicii. Nimic, în afară de taxiul galben reperat deja cu ocazia tentativei de omor asupra lui Jack Higgins. Dar îl mai chinuia şi altă nelinişte: Gunther Weikersdorf. Dacă iranienii descopereau rolul pe care l-a jucat, avea multe necazuri de pătimit. Trebuia cu orice preţ să-l prevină. Sună la Viena. Sissi se bucură grozav când îi auzi vocea.

— Nu te-ai dus la New York?

— De acolo te sun. Lucrurile nu merg foarte bine. Trebuie să găsim o modalitate prin care Liniile Aeriene Austriece să-l cheme imediat în ţară pe Gunther.

— Este în pericol?

— Ar putea fi. Cred că iranienilor le trebuie foarte puţin timp ca să afle cum a plecat Alexander. Dar cel mai bine ar fi ca soţul tău să nu mai fie acolo când vor afla.

— O să mă ocup imediat de asta, promise Sissi.

După un moment de tăcere, îl întrebă:

— Când te întorci la Viena? Vreau să te văd…

— Încă nu ştiu, zise Malko, de îndată ce voi afla, îţi voi da de ştire.

Nu trecură zece minute de când închisese, că telefonul sună din nou. Inima îi tresări în piept când recunoscu vocea Mariei-Mercedes.

— Unde sunteţi? Aţi ascultat mesajul meu?

— Da, l-am ascultat din altă parte. Sunt la un prieten. Mi-am petrecut noaptea la el. Azi-dimineaţă am aflat de la televizor de

moartea lui Jack, este îngrozitor. Sunt înnebunită de frică. Ce pot să fac?

— Poliţia este acasă la dumneavoastră, spuse Malko, are ordin să vă apere. L-am adus pe băiatul lui Higgins pe care l-am ajutat să fugă din Iran, acesta este motivul asasinării tatălui său.

— De ce?

— A furnizat un material unor terorişti. Bineînţeles că a fost ameninţat. L-au omorât ca să nu le dezvăluie numele. Ştiţi ceva despre asta?

Ea ezită, dar în final recunoscu că da.

— Aveţi vreun nume? întrebă el după o clipă de gândire.

— Nu. S-a întâlnit o dată cu un bărbat care cred eu că e iranian, însă nu mi-a spus cine este. Pe urmă mi-a încredinţat un dosar cu afacerea respectivă.

— Un dosar? Şi unde este?

— În seiful meu. Acolo îşi ţinea Jack documentele compromiţătoare sau „fierbinţi”. Cheia e la birou.

— În cât timp puteţi să ajungeţi acolo?

— În douăzeci de minute.

— Vă aşteptăm la birou.

Imediat ce închise, Malko se năpusti la lift. Îi găsi pe Chris şi pe Milton în hol.

— Ne ducem la birou. Vine şi Maria-Mercedes. Ştie unde este dosarul cu afacerea.

— *Holy shit!* înjură în glumă Chris, în sfârşit, o să ne distrăm şi noi.

Rockefeller Center se afla la cinci blocuri mai departe de hotel. Parcurseră drumul în trei minute. Înainte să coboare din maşină, Milton Brabeck îi dădu lui Malko pistolul Herstal şi un încărcător de rezervă.

— Adineauri ne-au fost „servite”, spuse el.

Greutatea armei îi încălzea inima. Opriră pe strada 51, în faţa intrării laterale a clădirii, chiar în spatele maşinii FBI-ului în care se aflau patru bărbaţi. Mai descoperiră doi în hol, cu căştile pe urechi, discreţi ca maşinile pompierilor.

Se puseră pe aşteptat. Malko n-avea astâmpăr. Cele douăzeci de minute s-au scurs, apoi cinci şi încă zece. Maria-Mercedes întârzia mult. Pândea toate maşinile care încetineau, dar nici urmă de secretară. Atunci, Malko îşi dădu seama că se putea ajunge aici şi pe Fifth Avenue.

Maria-Mercedes venea cu taxiul, iar şoferii preferau să

oprească pe bulevard decât să intre pe străduţele laterale foarte aglomerate. Târându-i după el pe Chris şi pe Milton, traversă clădirea. După ce-i avertiză pe agenţii de la FBI, se duseră în Rockefeller Plaza, vizavi de patinoar.

Traficul de pe Fifth Avenue era intens. În fine, Malko văzu taxiul oprind, iar pe Maria-Mercedes coborând din el. Se grăbea spre esplanadă, dar nu îl observă pe Malko. Liniştit, el înaintă ca s-o întâmpine; era amestecată în mulţimea de pietoni. Dintr-o dată pulsul se acceleră. O negresă înaltă cu ochelari de soare, cu bască pe cap şi în jeanşi, cu o geantă atârnată pe umăr, cobora dintr-un taxi care oprise în spatele celorlalte vehicule. Malko avea certitudinea că era tot negresa care a încercat să-l înjunghie şi pe el. Se apropia cu paşi mari şi grăbiţi de Maria-Mercedes.

Capitolul XVIII

— Maria, fii atentă! urlă Malko din toate puterile.

Strigătul se pierdu în zarva de pe stradă. Începu să gesticuleze şi, în sfârşit, chiliana îl zări şi îl salută cu un surâs fericit. În spatele ei negresa se apropia cu paşi repezi. Chris Jones îl întrebă pe Malko.

— Ce se-ntâmplă, unde e reptila?

— Negresa cu bască! îi strigă Malko.

Smulgându-şi arma de la centură, se îndreptă cu paşi grăbiţi spre Maria-Mercedes. Negresa îl zări şi se opri imediat. Se avântă spre Maria-Mercedes ca un alergător de viteză, agitând un pumnal. Voia să-l înfigă în spatele femeii, iar Malko nu putea să tragă în ea deoarece risca s-o atingă şi pe chiliană. Chris Jones se deplasă spre dreapta, întinse mâna stângă în care avea insigna Serviciului Secret şi strigă:

— Stai pe loc!

Negresa ezită o fracţiune de secundă, apoi continuă să alerge înainte. Trei focuri de armă se auziră incredibil de aproape. Negresa parcă explodase. Execută o piruetă macabră ce dură câteva secunde, zgâlţâită de impactul celor trei gloanţe, toate nimerind-o în piept, apoi se prăbuşi pe trotuar cu jacheta plină de sânge. În acel vacarm, focurile de armă aproape că nu au fost auzite, însă trecătorii o văzură pe negresă lungită pe jos, zăcând într-o baltă de sânge. Chris Jones îşi mai flutura încă legitimaţia.

Mai mulţi negri se îndreptară spre el, îl înconjurară şi acum îl ameninţau. Se formă o grămadă zgomotoasă, care se pregătea să-l linşeze. Milton veni lângă prietenul lui, strivi cu pumnii câteva guri buzate şi încercă să-l elibereze. Maria-Mercedes se aruncă în braţele lui Malko.

— Ce se întâmplă aici?

— Nimic, totul este în regulă, o linişti Malko.

În acel moment, zări un bărbat cu figură de oriental, ras în cap, cu o barbă cât toate zilele, mare cât o namilă. Cu privirea fixă, se îndreptă către ei. Maria-Mercedes se întoarse cu spatele la el. Ajuns la patru metri de ea, necunoscutul scoase de sub cămaşă un Colt 45. Întinse braţul şi o ochi pe fată.

Malko o răsuci, apărând-o cu trupul lui. Ridică arma şi trase în

agresor în momentul în care acesta trase şi el. A avut loc un schimb de focuri, o femeie căzu secerată de un glonţ care o nimeri în cap, iar Malko îşi goli încărcătorul în ucigaş. Acesta se dădu înapoi încetişor spre Fifth Avenue, zguduit de impacturi. Încercă să tragă şi el, dar nu reuşi să ridice pistolul prea greu. Câteva clipe îl ţinu în mână, apoi îi dădu drumul şi se prăbuşi la pământ. Panica a atins paroxismul în Rockefeller Plaza. Bărbatul ucis de Malko omorâse la rândul lui o trecătoare şi rănise un bărbat. O adunătură ciudată se agita în jurul lui Chris şi Milton. Când Malko o trăgea pe Maria-Mercedes în spatele esplanadei, apărură în sfârşit şi agenţii de la FBI care veneau în ajutorul gorilelor.

— Taxiul galben, ultimul din şirul de maşini! le strigă Malko.

Doi agenţi de la FBI alergară spre taxiul staţionat lângă trotuar.

Malko respiră uşurat când ajunse pe palierul de la etajul optsprezece. Maria-Mercedes tremura ca varga. Îndată ce intră, scoase pachetul de ţigări din buzunar, îşi aprinse una şi dădu cu voluptate fumul afară. Malko o lăsă în grija celor doi agenţi de la FBI. El coborî din nou în stradă.

Chris Jones îl strângea de gât pe un negru aproape la fel de înalt ca şi el, înjurându-i rasa de mama focului. Milton Brabeck îi strigă lui Malko:

— Nemernicul ăsta mi-a rupt cămaşa şi mi-a distrus cravata!

O maşină aparţinând NYPD staţiona în spatele taxiului galben abandonat. Călătorii ce se aflau în el discutau cu cei doi agenţi de la FBI care se pregăteau să-l răscolească.

— Aţi găsit ceva? îi întrebă Malko.

— Nimic, răspunse unul dintre ei. O să-i dăm numele ca să-l verifice în catastif: niciodată nu a fost arestat, nu are antecedente.

Malko se aplecă înăuntru ca să vadă numele şoferului afişat pe tabloul de bord. Se numea Omar Abulima, un arab. Se duse să-i vadă trupul. Bărbatul nu mai trăia. Actele indicau o adresă în New Jersey, la Jersey City. Era de naţionalitate iraniană. Actele negresei ucise de Malko aveau aceeaşi adresă. Era de naţionalitate americană.

— O să adunăm datele aflate despre cei doi, zise Milton Brabeck, care îşi încheiase socotelile.

Malko urcă să vadă ce mai face chiliana.

*

* *

Maria-Mercedes fuma întruna, protejată de îngerii ei păzitori. Malko nu pierdea vremea de pomană.

— Mergem la birou, o anunţă el.

Era la doi paşi, pe America's Avenue. Merseră totuşi cu maşina, însoţiţi de cei patru agenţi speciali de la FBI. Când ajunseră la subsol, tânăra deschise un seif, cotrobăi puţin prin el, apoi îi dădu lui Malko un dosar maro, sigilat cu scotch.

— Uite-l, nu l-am deschis niciodată.

Malko nu pierdu nici o secundă. Era un contract încheiat între societatea Rockwell din Duluth, Georgia, care fabrica rachete şi o societate din Delaware, Intercon Export. Malko se uită la tânără.

— Ştiţi ceva despre Intercon Export?

— Da, este o societate ce aparţinea domnului Higgins. Are sediul în Delaware din motive fiscale.

— Şi cu ce se ocupă?

— Exportă material militar în diferite ţări.

Malko se cufundă în lectura conţinutului şi în cel mai scurt timp înţelese că era vorba despre rachetele aer-sol Hellfire AGN-114, dirijate prin laser, cu destinaţia Thailanda. Contractul prevedea şase sute douăzeci de astfel de rachete pentru dotarea a optsprezece elicoptere AH-64 Apache, la preţul unitar de 40 000 de dolari. O parte a contractului prevedea expedierea unei rachete de acest tip cu trei vârfuri diferite prin intermediul societăţii Rockwell, a unui bloc electronic ce se montează la elicopter, a unui vizor giroscopic şi, de asemenea, a unui CDU[44], societăţii din Delaware, însoţite de toate documentele necesare exportului în Thailanda.

Un alt contract prevedea expedierea unui tub laser portabil de către societatea Martin-Marietta, tot la Intercon Export.

Transportul materialului s-a făcut cu camionul cu două luni în urmă, pe adresa societăţii Delaware.

Contractul se încheia cu o scrisoare semnată de Jack Higgins, adresată şefului diviziei rachete din Rockwell, cu rugămintea ca transportul eşantionului să se facă cât mai repede, întrucât trebuia să se ducă personal în Thailanda.

Malko îi înapoie dosarul chilienei.

— Citiţi şi dumneavoastră şi spuneţi-mi dacă vi se pare ceva în neregulă.

Maria-Mercedes execută ce îi ceru Malko.

[44] Command Unit Display.

— Nu, spuse ea mai târziu. Aşa se procedează în mod curent pentru toate materialele de ultimă oră, cum este Hellfire, cea mai nouă rachetă sol-aer. Thailanda nu se află sub embargo, deci avem dreptul să vindem acolo.

— Societatea Rockwell nu are reprezentant în Thailanda?

— Nu ştiu, dar erau expediate foarte des cutii uriaşe prin intermediari care aveau legăturile lor şi câştigau câte un comision dacă le livrau mai repede. Dacă stau şi mă gândesc bine, ceva ciudat tot este în acest contract: Jack Higgins nu cunoştea pe nimeni în Thailanda.

— Numai atât, făcu posomorât Malko. Hai să ne întoarcem în birou.

*

* *

De patru minute, Maria-Mercedes vorbea la telefon, sub privirile atente ale lui Malko. În fine, puse receptorul în furcă şi îşi aprinse o ţigară.

— Este totuşi ceva foarte curios.

— Ce anume?

— Societăţile Rockwell şi Martin-Marietta au livrat materialul acum două luni în Delaware. A fost recepţionat, iar domnul Higgins a fost înştiinţat de acest fapt. A ţinut să-l expedieze în Thailanda prin alt mijloc de transport decât cel folosit de obicei de oamenii din Delaware. Şi asta, la cererea clientului thailandez. După opt zile, un curier special de la Federal Express a venit să ia în primire marfa şi a dat ordin de descărcare. Ne-a trimis prin fax acest act. Adresa unde trebuia livrat era un birou de tranzit din vamă, specializat cu mărfurile fragile. Materialul a fost depozitat într-un conteiner blindat, apoi s-a primit un telefon din partea domnului Higgins. El a spus că există o nepotrivire, că materialul nu poate pleca imediat, în concluzie îl lua înapoi, l-a trimis efectiv o furgonetă, doi oameni şi un bilet scris de mână în care-i cerea să dea drumul materialului. Până la urmă, aşa a procedat.

— Apoi, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu am găsit nici un fel de date despre curier sau unde se află marfa care este compusă din mai multe cutii. La Delaware nu s-a mai întors nimic.

— Aţi putea lua legătura cu clientul din Thailanda, întrebă Malko, să ştiu dacă a primit marfa?

Maria-Mercedes îl privi evident pusă în încurcătură.

— Nu ştiu nimic în legătură cu acest subiect, decât din scrisoarea domnului Higgins. Nici la biroul de tranzit nu se mai află.

Era clar. Jack Higgins se folosise de un şiretlic ca să facă rost de o rachetă Hellfire de la Rockwell fără să trezească vreo bănuială. Iar această rachetă a ajuns acum în mâinile teroriştilor.

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi despre rachetă, o rugă Malko.

Tânăra se duse după documentaţie şi îi făcu un rezumat.

— Se numără printre ultimele creaţii de rachete aer-sol construite şi perfecţionate de societatea Rockwell International, îi explică ea. Este destinată în principal distrugerii tancurilor, având de obicei o încărcătură de mare forţă, dar poate fi utilizată şi pentru distrugerea oamenilor. Este lansată din elicopter şi ghidată prin laser. Măsoară o sută şaptezeci de centimetri şi jumătate în lungime, optsprezece centimetri în diametru şi cântăreşte patruzeci şi cinci de kilograme.

— Are mai multe vârfuri decât aceea care a dispărut?

— Da, dispune de unul împotriva oamenilor şi unul antitanc.

— Explicaţi-mi cum funcţionează.

— E foarte simplu, spuse Maria-Mercedes. Este ghidată spre ţintă cu ajutorul unei raze laser captată de sistemul de ghidare laser încorporat în ea. Raza poate fi emisă din elicopterul purtător. Aceasta este lansată în LOBL *(lock before launched)*[45]. Racheta este ghidată chiar de la pornire. Poate fi lansată de asemenea şi în LOAL *(lock after launched)*[46].

Racheta este activată doar în ultimele cincisprezece secunde ale traiectoriei, de un emiţător portabil care se găseşte fie pe un alt elicopter, fie la sol. Acest lucru permite elicopterului lansator să plece cât mai repede de acolo.

— Care este puterea de acţiune a rachetei Hellfire?

— Şapte mii de metri sau patru mile. Parcurge această distanţă în douăzeci şi cinci de secunde. A fost proiectată special ca să poată fi lansată din elicoptere AH-64 Apache, dar se poate adapta şi la alte platforme, ca de exemplu, un AH 1 H-Iroquois, un UH 58D-Kiowa sau un MD 530-Defender. Echiparea se poate face de la una până la şaisprezece rachete, depinde de aparat. Mai vreţi să ştiţi şi altceva?

Malko scutură din cap în semn că e de-ajuns; aflase destule. Jack Higgins le procurase teroriştilor o armă redutabilă,

[45] Activată înainte de lansare.

[46] Activată după lansare.

echivalentul unui Stinger sol-aer. Adică, o rachetă capabilă să pulverizeze totul pe o rază de douăzeci de metri cu o precizie diabolică datorită laserului. Fireşte că pentru a putea fi folosită, era nevoie de un elicopter, dar în Statele Unite, nu era mare greutate de găsit unul...

Malko luă din nou dosarul lui Jack Higgins şi îl examină ca să fie sigur că nu i-a scăpat nimic. În ultimul paragraf, îi sări în ochi un număr de telefon scris cu creionul: 436 86 34. Îl notă. Putea fi un număr din New York. Era pe punctul de a-l forma, când brusc avu o bănuială.

— Chris, află dacă numărul ăsta e din New York şi cui aparţine.

*

* *

Ali Yasin scăpă o înjurătură printre dinţi. Tocmai a pierdut legătura pentru lacul Accotink. Reveni pe Braddock Road, luând-o pe drumul neasfaltat care şerpuia printre copaci. Lângă el, Cyrus Jahanbi picotea. Se trezi când ajunseră într-un loc deschis care dădea spre lac. Ali Yasin o luă pe o cărăruie care ajungea în faţa unei cabane legate de un imens hangar cu uşile închise.

— Aici este, spuse palestinianul.

Cei doi bărbaţi coborâră din maşină. Era locul ideal: primprejur nu se afla nici o casă, iar copacii asigurau cea mai bună protecţie. Una din uşile hangarului se deschise, iar Mahmud Farmayan se ivi şi se îndreptă spre Cyrus Jahanbi.

Cei doi iranieni discutară îndelung sub privirile înduioşate ale lui Ali Yasin.

— E aici? întrebă Jahanbi.

— Da, vino să vezi.

Cei doi începură să vorbească în arabă. Cyrus Jahanbi se duse în hangar. La dreapta, se găsea un pat de campanie pe care era aşezat un Uzi.

— Aici dorm eu, îi explică Mahmud Farmayan. Este mai sigur.

Cyrus Jahanbi nu avea ochi decât pentru elicopter. Acesta avea o linie aproape comică, cu cabina ovală aşezată pe trenul de aterizare care era foarte înalt. Semăna cu o libelulă. Vopsit în gri, părea bine întreţinut. Sub cabină era agăţat un cilindru gri închis, aproape la fel de lung ca şi aceasta, cu nişte aripioare în spate. Era racheta Hellfire.

— Aşa de micuţ e? exclamă nelinişti Cyrus Jahanbi. O să poată zbura cu racheta?

Mahmud zâmbi înţelegător.

— Bineînţeles. Este un Hughes 500, modelul civil al aparatului MD 530 militar, care transportă racheta. Este foarte silenţios şi extrem de uşor de pilotat. În plus, nici nu costă prea mult. Reza l-a cumpărat de ocazie cu 130 000 de dolari.

— De la cine?

— De la un tip care are probleme financiare. L-a luat de la clubul lui aviatic. Are foarte puţine ore de zbor. Reza i-a spus că îl cumpără pentru un prieten şi l-a adus direct aici. Nimeni nu ştie de soarta lui. Casa îi aparţine şi vine să-şi petreacă sfârşitul de săptămână.

Mândru, Ali Yasin se apropie de elicopter.

— Uită-te înăuntru!

Cyrus Jahanbi deschise uşa şi se aplecă în interior. Pilotul stătea în stânga. La dreapta, era vizeta giroscopică agăţată de tavan. Scaunele din spate au fost scoase ca să facă loc aparaturii electronice a rachetei şi anume, un cofret metalic de cincizeci de centimetri de unde plecau zeci de fire. Impresionat, Cyrus Jahanbi întrebă:

— L-ai încercat?

Mahmud Farmayan zâmbi cu indulgenţă.

— Nu a fost nevoie... Dar am testat toate circuitele electronice. Cum dispunem de materialul original, nu mi-a fost greu să echipez elicopterul. A trebuit doar să dau câteva găuri ca să pot face toate legăturile. A fost ceva migăleală, dar merge. Am branşat codurile emiţătorului şi ale celulei laser pe aceeaşi frecvenţă. Am verificat dacă şi codajul funcţionează. Nu-mi rămâne decât să activez racheta şi s-o lansez.

— Cine o să ţintească?

— Eu, zise cu mândrie Ali Yasin. M-am antrenat şi este foarte simplu. Este suficient ca pilotul să orienteze elicopterul pe axa ţintei. Când o voi avea în mijlocul reticulului, activez racheta şi imediat va porni spre ţintă, ghidându-se după raza laser care va fi emisă de emiţătorul de la sol. Timpul în care ajungem în poziţia de lansare şi acela în care racheta îşi atinge ţinta va fi de aproximativ treizeci de secunde. Nimeni nu va putea interveni.

Rămaseră câteva clipe nemişcaţi, contemplând elicopterul, apoi Ali Yasin zise:

— Haideţi, am adus câteva sandviciuri.

De când asamblase maşinăria asta a morţii, era într-o stare de permanentă beatitudine, gândindu-se la şocul suferit de America şi de întreaga lume în momentul atacului.

*

* *

— Numărul de telefon aparţine unui delegat iranian la Naţiunile Unite, îl anunţă Chris Jones pe Malko. Un anume Cyrus Jahanbi, care locuieşte la New York.

— Caută-l în computerul de la Langley, îi ceru imediat Malko.

Un iranian. Nu putea fi o coincidenţă. Se stăpâni cu mare greutate cât timp Chris Jones căuta în calculator. Răspunsul ajunse imediat.

— Nimic. Este un fost ziarist de la *Kayan.* De doi ani, este detaşat de Ministerul Informaţiilor din Iran la New York. Nu s-a remarcat prin nimic.

— Ministerul Informaţiilor este acelaşi lucru cu cel al Internelor, răspunse Malko. Ai adresa?

— Da, East 52 numărul 415, etajul opt, apartamentul 805.

— Ne ducem la el.

Chris Jones ezită întrucâtva. Meandrele administrative îl înspăimântau mai tare decât un Magnum 357.

— Ar trebui să-i luăm şi pe cei de la FBI cu noi, sugeră el. Nu avem dreptul să reţinem nici un străin care locuieşte la New-York. Cu-atât mai mult un diplomat.

— Adu-l şi pe dracu' dacă vrei, dar grăbeşte-te, se răsti Malko.

Agentul special de la FBI se lăsă rugat, dar până la urmă acceptă. Peste zece minute, se aflau în faţa locuinţei iranianului, între First Avenue şi East River. Strada 52 se înfunda.

— Sună-l din maşină, poate că nu e acasă.

Chris formă numărul şi îi răspunse o voce cu accent străin:

— *Baleh? Yes...*

— Sunteţi domnul Jahanbi? îl întrebă Chris Jones.

— Da.

— Sunt de la FBI. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră.

— Când?

— Acum.

— Nu aveţi nici un drept, răspunse iranianul. Trebuie să vă adresaţi Naţiunilor Unite, la secretariatul general, eu sunt diplomat.

Închisese. Malko simţi cum îi sare muştarul. Se întoarse spre agentul de la FBI.

— Ne ducem la el.

Agentul surâse încurcat.

— Domnule, nu avem dreptul, trebuie să urmăm procedura

legală. Mai întâi suntem obligaţi să-i raportăm Biroului.

— *Bullshit!* izbucni Malko. E pe cale să se producă un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite dintr-un moment într-altul, iar omul ăsta s-ar putea să facă parte din complot. Dacă nu vreţi să veniţi cu noi, atunci aşteptaţi-ne aici!

El şi Chris Jones săriră din maşină. Gorila flutură legitimaţia pe sub nasul portarului înmărmurit, apoi se năpustiră în lift, apăsând pe butonul care indica etajul opt. Apartamentul 805 era chiar vizavi. Sună, dar nu răspunse nimeni. Disperat, se întoarse către însoţitor:

— Hai Chris!

Gorila îşi luă avânt şi se năpusti în uşă cu cele o sută de kilograme ale sale. Din cauza şocului, încuietoarea cedă, dar nu şi piedica de la uşă. Înăuntru se auzeau proteste, iar o voce urla la un interlocutor invizibil:

— Haideţi că forţează uşa. Sunt nişte gangsteri!

Chris îi dădu un picior uşii care se deschise, iar cei doi intrară în apartament. Se ciocniră de un bărbat mic de statură, brunet, turbat de furie, care agita un paşaport diplomatic iranian.

— N-aveţi nici un drept! striga el. Am chemat poliţia.

— E chiar aici, făcu Chris Jones cu nonşalanţă.

Îl luă de guler, îl scoase afară pe palier, apoi îl îmbrânci în ascensor. Ajungând în hol, dădură peste doi poliţişti în uniformă care stăteau de vorbă cu portarul. Iranianul începu să se văicărească:

— Domnule ofiţer, ei sunt! M-au înhăţat!

S-a creat un moment de panică. Agentul de la FBI veni în ajutor, iar Chris Jones îi arătă legitimaţia. Încurcat, sergentul de la poliţia new-yorkeză rămase inflexibil.

— Fie că sunteţi de la Serviciile Secrete ori de la FBI, nu aveţi dreptul să vă atingeţi de un diplomat. Domnul Cyrus Jahanbi este diplomat iranian la Naţiunile Unite…

Portarul îl întrerupse.

— Domnule, bărbatul acesta nu este Cyrus Jahanbi.

Capitolul XIX

S-a creat un moment de confuzie. Cei doi poliţişti nu mai înţelegeau nimic. Malko îşi dădu primul seama ce se întâmplă. Cyrus Jahanbi nu era un simplu diplomat, ci avea şi el un rol în complot, iar dintr-un motiv necunoscut i s-a substituit un „complice”. Unul dintre poliţişti îl întrebă pe iranian:

— Aveţi paşaport? Arătaţi-mi paşaportul.

Bărbatul se prefăcu că n-a înţeles şi fugi spre ieşire.

— Opriţi-l! le ordonă Malko lui Chris şi Milton.

Gorila se şi năpusti asupra lui. Falsul Jahanbi fu culcat pe burtă pe mochetă şi ameninţat cu pistolul în ceafă. Chris Jones scoase două paşapoarte din buzunar şi i le dădu agentului de la FBI. Acesta examină la repezeală documentele.

— Bărbatul ăsta nu este Cyrus Jahanbi, spuse el. Se numeşte Iradj Tadjeh, de naţionalitate iraniană şi lucrează la delegaţia din Iran pe lângă Naţiunile Unite. Nu beneficiază de imunitate diplomatică şi deţine paşaportul domnului Cyrus Jahanbi.

Răsuflând uşuraţi, cei doi membri de la poliţia new-yorkeză se hotărâră să abandoneze cazul. Chris îl ridică pe iranian, agentul de la FBI îi puse cătuşele, iar Malko îl întrebă:

— Unde se află acum Cyrus Jahanbi?

— Vreau un avocat, nu aveţi dreptul să mă arestaţi, chiţcăi iranianul. Sunteţi nişte gangsteri!

Altceva n-au mai putut să scoată de la el. Agentul special de la FBI s-a dus să telefoneze ca să ceară instrucţiuni, în timp ce Malko urcă în apartament ca să cotrobăie. Nu rezolvă nimic însă, dar lipsa obiectelor de toaletă dovedea că Jahanbi plecase de tot. Poate că plecase din Statele Unite când a simţit că nu mai merge. Chris Jones îi spuse lui Malko după ce coborî:

— Ne ducem într-o casă sigură a FBI-ului.

Safe-house se afla în sudul oraşului, într-o clădire veche din cărămidă roşie pe Jackson Street. Parcurseră drumul până acolo în patruzeci de minute. De aici, Malko telefonă în sfârşit la Langley ca să-l pună la curent pe Richard Baxter cu ultimele evenimente şi, de asemenea, cu sursa adevărată a pericolului.

— Trebuie să-l găsim pe Cyrus Jahanbi, dacă o mai fi pe teritoriul american, îi spuse el. După părerea mea, el ştie absolut

tot.

— Vom face tot ce ne stă în puteri, colaborăm şi cu FBI-ul, îi promise directorul direcţiei Operaţiuni. Dar trebuie să găsim racheta Hellfire.

Începură interogatoriul. Sau mai bine-zis, monologul, fiindcă Iradj Tadjeh refuza cu încăpăţânare să răspundă la întrebări. Trei agenţi de la FBI stăteau în faţa lui fără să răsufle. Chris Jones fierbea. Apoi interveni cu brutalitate:

— Lăsaţi-mă cinci minute cu el… le ceru gorila.

Cei doi agenţi se consultară din priviri.

— Dacă-l şifonaţi, să ştiţi că noi răspundem…

— Vi-l dau înapoi nevătămat, se jură Chris Jones.

Exasperaţi, cei doi agenţi s-au dus să bea o cafea. Chris Jones reveni în sala de interogatoriu împreună cu Milton şi încuie uşa cu cheia. Iranianul urmărea cu o privire îngrozită fiecare mişcare a celor doi. Cu foarte multă încetineală, Chris Jones îşi scoase haina şi o aşeză pe birou, apoi se întoarse spre prizonier cu un surâs galant, însă ochii lui cenuşii nu prevesteau nimic bun.

— Bine, începu el, vom face o plimbare sănătoasă.

Iranianul îi aruncă o privire întrebătoare. Gorila se îndreptă fără grabă spre fereastra gen ghilotină pe care o deschise, lăsând să intre o adiere călduţă în încăpere. Apoi se aplecă şi se uită în jos. Se aflau la etajul cincisprezece.

— Milt, spuse el, adu-l pe prietenul nostru să vadă şi el.

Milton Brabeck îl smulse pe Iradj Tadjeh de pe scaun şi îl forţă să se aplece până la jumătate în hău. Îl trase înăuntru abia după câteva secunde bune.

— După părerea ta, îl întrebă drăgăstos gorila, cât timp îţi ia ca să ajungi pe trotuar? Până acolo sunt vreo patruzeci de picioare. Poţi parcurge distanţa în trei-patru secunde… Iar dacă întinzi braţele ca nişte aripi, mai câştigi vreo zece…

Cu trăsăturile crispate de groază, iranianului îi reveni glasul.

— Ce vreţi să-mi faceţi? Vreau un avocat.

— Uite, noi îţi acordăm o şansă, îi explică rar şi apăsat Chris. Milt şi cu mine te vom arunca pe fereastră ca să-ţi dăm puţin elan. Dar nu-ţi facem nici un rău, ce zici? Unu şi cu unu fac doi; ori aterizezi uşurel şi apoi o ştergi, asta ar fi versiunea fericită, sau te împrăştii ca un rahat pe trotuar. Dar şi aici este o parte bună a lucrurilor: în ţara ta împuţită vei fi considerat un martir şi vei primi gratis un bilet pentru rai. Hai, Milt, scoate-i cătuşele ca să nu-şi facă rău când o cădea…

Milton Brabeck execută. Speriat, Iradj Tadjeh fugi către uşă, dar braţele puternice ale lui Chris Jones îl prinseră din zbor şi îl ridicară de la sol.

— Te-nşeli, ieşirea nu-i pe aici! îi zise gorila batjocoritor.

Milton îi veni în ajutor, imobilizându-i gleznele. Purtându-l pe iranian pe sus ca pe un pachet, cele două gorile se apropiară de fereastră.

— Trebuie să ne sincronizăm, Milt, îi zise Chris. Trebuie să-i dăm toate şansele căpcăunului ăstuia. Mai întâi o să-l aruncăm în sus! Ca pe un pitic... Haide, unu, doi...

Turuind de zor, îl legănau pe Iradj Tadjeh. La fiecare balans, capul iranianului ieşea mult deasupra hăului. Nu mai apucară să zică „trei", că Iradj slobozi un răcnet răguşit, ca un animal în agonie.

— Opriţi-vă, spun tot!

Dar nu-l lăsară jos. Chris Jones se mulţumi să spună:

— Te-ascultăm...

— Domnul Jahanbi a plecat ieri seară, dar nu ştiu unde. A luat şi o valiză.

— De ce a plecat?

— A primit un mesaj cifrat de la Teheran. Chiar eu i l-am adus.

— Unde este mesajul?

— L-a luat cu el.

— Nu ştii ce conţinea?

— Nu ştiu, vă jur, plicul era sigilat, şoferul delegaţiei mi l-a înmânat.

— Cum îl cheamă?

— Reza Montachemi.

— De ce te-ai dat drept Jahanbi?

— El mi-a ordonat. Domnul Jahanbi e foarte mare, nu pot să-l refuz. Altminteri, mă trimite la Teheran şi mă bagă la închisoare. Lăsaţi-mă jos, vă rog.

Cu o încetineală bine calculată, dar nu sadică, cele două gorile îl traseră de la fereastră şi îl aşezară pe podea, îi puseră din nou cătuşele şi îl instalară pe scaun, apoi descuiară uşa. Cei doi agenţi de la FBI se uitară la ei cu îngrijorare.

— E teafăr?

— Priviţi, făcu Chris Jones, nu-i lipseşte nici măcar un fir de păr! În plus, a fost foarte amabil. Ştie tot ce vrem să aflăm şi nu i-am tras nici o palmă. Nu-i aşa, Milt?

— N-ar fi fost legal, comentă cu gravitate Milton Brabeck.

*

* *

— FBI a descoperit locul unde a fost depozitat materialul, într-un hangar în Queen’s, spuse Milton Brabeck. Acolo se mai află o cutie cu marca Rockwell International. Şi asta datorită şoferului de taxi. Pe carnetul lui am descoperit adresa unui inginer electronist de origine iraniană, un refugiat politic, ajuns aici în 1982, care a fugit de regimul *mola.* Se numeşte Mahmud Farmayan. El a închiriat depozitul.

— A fost arestat?

— Nu, a dispărut de la domiciliu. Nimeni nu ştie unde este. Şi el şi-a luat valiza.

Malko împreună cu cele două gorile s-au întors în biroul din Rockefeller Center, unde îi aştepta Maria-Mercedes.

Telefonul sună. Era Alexander Higgins. Îndopat cu calmante, tânărul încă nu-şi revenise de pe urma morţii tatălui său. Nu s-a mişcat din apartamentul din Park Avenue. Malko se scuză că l-a deranjat şi îl întrebă:

— Cunoaşteţi un iranian, Cyrus Jahanbi?

— Da, tata mi-a vorbit despre el, zise tânărul după un moment de gândire. Dar nu l-am întâlnit niciodată. Ştiu că lucrează ia Naţiunile Unite. De ce?

— Cred că l-a obligat pe tatăl dumitale să-i procure un Hellfire. Acum a fugit. Căutăm orice indiciu care ne-ar putea duce la el…

Imediat ce Alexander închise, Maria-Mercedes sări ca arsă:

— Cred că l-am văzut o dată pe acest Jahanbi. A venit la birou acum vreo trei luni. Eu l-am condus la domnul Higgins. Este un bonom, mic de statură, palid, cu aer bolnăvicios şi vorbeşte englezeşte.

— L-aţi putea recunoaşte?

— Da.

În afară de fotografia din paşaport, nu exista nici o altă poză a lui Cyrus Jahanbi. La delegaţia iraniană de pe lângă Naţiunile Unite, FBI-ul s-a lovit ca de un zid. Apăraţi de imunitatea diplomatică, iranienii refuzau să răspundă, susţinând că nu ştiu unde se află Jahanbi.

Malko se descurajă. În ciuda valului de evenimente survenite în câteva zile, el personal nu a avansat deloc. Totuşi, a reuşit un lucru ce părea cu neputinţă: să-l exfiltreze din Iran pe Alexander Higgins, fapt ce, în principiu, a produs deblocarea situaţiei.

Elko Krisantem a putut să iasă fără probleme din Bandar-

Abbas, pretinzând că i s-a furat camionul, iar acum era la Liezen. Cât despre Gunther Weikersdorf, s-a evaporat şi el, fără să-i prevină pe iranieni, urcându-se în ultimul moment în cursa companiei Austrian Airlines. Adjunctul său le explicase că a suferit brusc o criză cardiacă. Într-un stat în care minciuna era ridicată la rang de cinste, acest lucru nu a mirat pe nimeni. Acum era viu şi nevătămat, la Viena. Pe de o parte, Malko se simţea uşurat, pe de alta, se gândea că n-o va mai vedea aşa lesne pe focoasa Sissi.

Numai în punctul principal iranienii au acţionat atât de rapid…

Acum, după ce a identificat dincotro vine pericolul şi după reconstituirea întregii afaceri, îşi concentra atenţia asupra posibilului comanditar al acţiunii teroriste care îi scăpa printre degete.

Unde putea să-l găsească pe Cyrus Jahanbi? Poate că era deja în Iran. Părăsea cu uşurinţă Statele Unite fiindcă nu era nici un control. Dar, la fel de bine, putea să fie încă la New York sau oriunde în altă parte, chiar şi la Washington. În America, era foarte greu să găseşti pe cineva.

Mai avea ceva foarte urgent de întreprins: să localizeze racheta furată. Mai bine căuta acul în carul cu fân. Complotul îl viza pe preşedintele Statelor Unite, în concluzie, protagoniştii acestuia, după orice logică, ar trebui să se ducă la Washington sau prin apropiere.

Telefonul sună din nou. Maria-Mercedes îi dădu receptorul lui Malko. Era Richard Baxter, directorul diviziei Operaţiuni de la CIA.

— Am avut o conferinţă cu directorul de la FBI, îi spuse americanul şi am pus la cale planul de acţiune. FBI-ul va răspândi peste tot poza lui Cyrus Jahanbi şi va disponibiliza maximum de agenţi pe teren. La New York şi la New Jersey sunt deja mai mult de o sută. Vor face o treabă de furnică: vor arăta fotografia lui Jahanbi şi a lui Mahmud Farmayan oamenilor care frecventează moscheile. Vor încerca să afle mai multe despre ei. Dar acest lucru poate dura foarte mult.

— Şi la Washington? întrebă Malko.

— Personalul de la FBI va trece prin sită toate hotelurile, motelurile şi restaurantele. Îi vor interoga pe şefii comunităţilor islamiste, toate centrele culturale. Nu-i putem aresta pe toţi oamenii care au feţe de arabi…

— Aţi căutat şi elicopterul?

— Căutăm în continuare, dar nu ştim ce căutăm de fapt. Am

cerut *tuturor* unităţilor armatei americane care au în dotare elicoptere să ne spună dacă au constatat dispariţia vreunui aparat de-al lor. În cazul elicopterelor civile, este imposibil. În Statele Unite sunt zeci de mii de astfel de aparate. Ştim că iranienii au reţele în California. Puteau să fure de acolo.

Imediat lui Malko îi veni o idee.

— Au nevoie de un pilot, observă el. Nu putem să cercetăm şi aspectul ăsta?

Richard Baxter zâmbi descurajat.

— Trebuie să existe vreo două sau trei sute de mii de persoane care posedă autorizaţie de pilotare a elicopterului. În acest sens, s-a făcut un recensământ la scară naţională. Trebuie să verificăm stat cu stat. Şi care sunt criteriile? Totuşi, am întreprins ceva de genul acesta. În timp ce noi aşteptăm, Serviciile Secrete sunt pe fază, întărind măsurile de protecţie ale preşedintelui. Suntem într-o situaţie îngrozitoare, ştim că se pregăteşte un atentat, cunoaştem în mare parte metoda folosită, dar nu ştim dacă-i vom găsi pe autori la timp.

— Aţi vorbit cu preşedintele?

— Da.

— Ce a spus?

— Că are credinţă în Dumnezeu.

— Un răspuns inteligent, observă Malko.

— Bine, aş dori să iei primul tren spre Washington, îi ceru Richard Baxter. Aţi făcut o treabă formidabilă şi o ştiţi şi dumneavoastră. Cine ştie, poate vă mai vine vreo idee. V-am rezervat o cameră la hotelul *Willard*.

— Mai rezervaţi una, îl rugă Malko, apoi închise.

Se întoarse către Maria-Mercedes:

— Plecăm la Washington.

— De ce? se miră chiliana.

— Sunteţi singura persoană rămasă în viaţă care l-a întâlnit pe Cyrus Jahanbi. Acest lucru ne poate fi de ajutor.

*

* *

Cyrus Jahanbi privea apusul de soare pe lacul Accotink. Inactivitatea îl măcina, însă, în sinea lui recunoştea că Ali Yasin avea dreptate. Cea mai bună soluţie pentru marea lovitură era să aştepte ziua de 13 septembrie.

La *Grand Hotel* nu stătuse decât douăzeci şi patru de ore fiindcă era mult prea periculos.

Nimeni nu a făcut nici o aluzie la vreun atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite, ci numai la o „acţiune teroristă de proporţii”. De două zile se retrăsese în casa lui Reza Ghodzadeh, împreună cu Mahmud Farmayan. Cei doi iranieni jucau şah ca să le treacă timpul sau citeau ziarele, atunci când Farmayan nu se ducea la Washington pentru ultimele pregătiri ale atentatului. Hangarul în care se afla elicopterul Hughes 500 rămânea încuiat zi şi noapte. Nici ei nu ieşeau prea mult în timpul zilei, ci stăteau în casă.

Conveniseră ca Ali Yasin şi Reza Ghodzadeh să vină pe data de 12 seara. Până atunci nu comunicau în nici un fel. Totul era organizat până la cele mai mici amănunte.

*

* *

Malko se dădu jos din maşină chiar în faţă la Intelligence Building, pe strada F, în apropiere de Casa Albă, unde avea întâlnire cu un şofer de la CIA. Chris Jones a plecat imediat la hotelul *Willard* unde Maria-Mercedes rămăsese sub protecţia lui Milton Brabeck.

De două zile situaţia nu s-a mişcat deloc. Teroriştii şi racheta lor parcă s-au evaporat, ducându-se pe altă lume. FBI scotocea în continuare oraşul şi împrejurimile fără un rezultat clar. Cel puţin erau siguri că nu lipsea nici un elicopter militar din dotarea unităţilor armatei americane. Malko se uita la cerul albastru. Vremea era superbă şi caldă. Pe continentul american era în toi „vara indiană”.

Maşina aparţinând CIA cobora pe strada F, angajându-se pe platforma ce ducea spre Key Bridge ca să treacă fluviul Potomac; ajunse pe George Washington Parkway, îndreptându-se către vest.

După ce străbătu douăzeci de kilometri, maşina o luă pe platforma Chain Bridge Road, ca să ajungă pe strada 123, care ducea direct la intrarea principală a sediului CIA. Şoferul trimise un impuls electric cu ajutorul codificatorului, iar grilajul negru culisă. În trecere, arătă legitimaţia paznicului, apoi îl lăsă pe Malko în faţa intrării în clădirea principală. Însoţit de un ofiţer de securitate, Malko ajunse la etajul opt, iar de aici fu introdus în sala de conferinţe.

Richard Baxter îl salută cu căldură, îl prezentă personalului de la FBI şi de la *Secret Service* şi celor doi specialişti în atentate teroriste din Orientul Mijlociu. Atmosfera era mai degrabă

glacială, în ciuda timpului frumos de afară. Directorul adjunct al diviziei Operaţiuni intră direct în subiect:

— Domnilor, ne-am întâlnit destul de rar cu o astfel de situaţie delicată. Azi suntem în 12 septembrie. Mâine va avea loc la Casa Albă parafarea oficială a acordului de pace dintre Israel şi Palestina, în prezenţa preşedintelui Statelor Unite ale Americii. Ceremonia se va face pe peluza din faţa Casei Albe, vizavi de West Wing. Preşedintele, Yasser Arafat şi Itzhak Rabin se vor afla sub cerul liber, pe podium. În concluzie, vor fi cât se poate de vulnerabili. Ne temem că grupul terorist pe care-l tot hăituim o să profite acum de această ocazie ca să dea lovitura. Dar nu ştim unde se află, cum vor proceda şi mijloacele de care dispun. Bineînţeles că este imposibil să împiedicăm ceremonia care urmează să aibă loc.

— Oare n-ar fi mai prudent să organizăm întâlnirea în interiorul Casei Albe? sugeră reprezentantul de la FBI. Într-o încăpere, departe de ţinta unei rachete aer-sol.

Reprezentantul Casei Albe sări ca ars.

— Dar avem trei mii de invitaţi! Unde să-i primim?

Responsabilul de la Serviciile Secrete se amestecă şi el în vorbă:

— Care dintre dumneavoastră va avea curajul să-i spună preşedintelui Clinton că propriul serviciu de securitate este incapabil să-l apere într-o asemenea situaţie? Vă închipuiţi cum vor reacţiona israelienii?

— La ce oră va avea loc ceremonia parafării acordului? întrebă Malko.

— Mâine dimineaţă la ora unsprezece.

— Nu s-ar putea decala puţin ora ca să dejucăm eventualele planuri teroriste?

Reprezentantul Casei Albe se strâmbă.

— Eventual cu vreo cincisprezece minute, nu mai mult. Este un protocol foarte încărcat, sunt în joc serviciile de securitate israeliene, palestiniene, plus ale noastre.

Malko clătină din cap.

— Totuşi, noi suntem în posesia câtorva elemente, ţinu el să precizeze. Ştim că nişte terorişti vor încerca să lanseze o rachetă ghidată prin laser asupra Casei Albe dintr-un elicopter sau dintr-un avion. Chiar nu se poate face nimic?

Nimeni nu mai scoase un cuvânt, iar un bărbat de la Serviciile Secrete deschise un dosar.

— Vă voi spune ce am prevăzut noi. Prima măsură de protecţie este interzicerea survolării la mai puţin de 18 000 de picioare în această zonă. Să vă arăt.

Se ridică şi se îndreptă spre peretele unde era o hartă imensă a oraşului Washington.

— Zona aceasta, spuse el în continuare, formează un dreptunghi în jur de trei mile de la est la vest şi o milă de la nord la sud, iar Casa Albă se află exact în mijloc. Începe cu Lincoln Memorial, merge până la intersecţia lui New-Hampshire Avenue cu Rock Creek, spre nord-vest, urmează New-Hampshire Avenue în direcţia nord-est, până la Washington Circle, la intersecţia bulevardului New-Hampshire cu strada K; pleacă apoi prin est, de-a lungul străzii K, vreo două mile şi jumătate, până la podul de cale ferată dintre străzile 1 şi 2, pe urmă la sud-est, o jumătate de milă până la Stanton Square, la intersecţia lui Massachusetts Avenue cu strada 6. Apoi o ia spre sud-vest, până la intersecţia lui New-Jersey Avenue cu strada E. Pe urmă, drept spre vest până la intersecţia autostrăzii South West cu strada 6, apoi la nord, în lungul străzii 6, până la intersecţia cu Independence Avenue. Pe la vest apoi, urmând Independence Avenue până se intersectează cu strada 15, apoi mereu spre vest, din Independence Avenue, până la extremitatea nordică a lui Kutz Memorial Bridge, peste Tidal Basin. În sfârşit, tot pe la vest, până la punctul de plecare, adică Lincoln Memorial. Am numit această zonă P. 56[47].

Malko examina zona interzisă survolării care se întindea doar pe o rază de un kilometru la sud de Casa Albă. Pentru o rachetă cu o rază de acţiune de şapte kilometri, nu punea nici un fel de probleme. Calculă rapid în mile cam până unde ar trebui să se întindă zona care să nu prezinte riscuri: practic până la National Airport... Dar nu era singura persoană care calculase acest lucru.

— N-am putea extinde zona în mod provizoriu? întrebă directorul diviziei Operaţiuni.

Reprezentantul Serviciilor Secrete scutură din cap.

— Practic este imposibil. Ar însemna să izolăm complet National Airport şi să rupem legăturile Washingtonului cu restul ţării. În plus nu prezintă siguranţă sută la sută.

O linişte apăsătoare urmă după această intervenţie. Reprezentantul Serviciilor Secrete reluă:

— Un elicopter al armatei americane va survola întruna Casa

[47] P. de la Prohibited: interzis.

Albă. Un Apache înarmat cu tunuri şi cu şaisprezece rachete aer-aer ghidate prin infraroşu. Echipajul lui a luptat în Irak şi este antrenat special. Ar putea doborî orice elicopter care s-ar apropia de Casa Albă şi ar pătrunde în zona interzisă. Ca să evităm orice neplăcere, am dat ordin elicopterelor ce aparţin Poliţiei din Washington să nu se înalţe în această perioadă de timp. Dacă teroriştii vor folosi un avion, elicopterul poate de asemenea să-l doboare cu o rachetă.

În plus, toate radarele militare de pe o rază de cincizeci de mile sunt în alarmă roşie, gata să repereze orice aparat neidentificat. O escadrilă este pregătită să decoleze de pe Andrew Air Force Base, dar acest lucru presupune un preaviz de câteva minute. La faţa locului, pe acoperişul Casei Albe, sunt plasaţi trăgători de elită înarmaţi cu puşti cu lunetă, înconjuraţi de două grupe echipate cu rachete sol-aer Stingers, foarte eficiente împotriva oricărui obiect zburător. Totuşi, trebuie să avem în vedere un factor important: dacă se va produce un atac, el va dura doar câteva secunde. Va veni probabil din zona în care zborurile sunt autorizate. Or, zeci de elicoptere se plimbă de colo-colo, fie ca să plimbe turişti, fie pentru zboruri particulare. Înainte să aprindem unul, avem tot interesul să fim foarte siguri că este cel al teroriştilor.

Reuniunea se încheie pe acest ton pesimist. Directorul diviziei Operaţiuni îl reţinu pe reprezentantul de la FBI. Pe Malko îl obseda un singur lucru: unde putea fi Jahanbi? Se pregătea să plece din sediul CIA, când îi veni o idee pe care i-o împărtăşi lui Richard Baxter.

— Ca să pilotezi un elicopter este nevoie de un pilot care să cunoască bine regiunea. Poate că în această direcţie ar trebui să căutăm.

Baxter ridică ochii la cer.

— În Maryland şi în Virginia sunt zeci de terenuri şi sute de piloţi…

— Mă gândesc că, dacă Jahanbi este la Washington, înseamnă că se află şi un iranian aici. Nu prea cred că sunt în zonă mulţi piloţi iranieni sau de origine iraniană. Am putea să-i depistăm. Contactează de urgenţă departamentul care se ocupă cu obţinerea cetăţeniei la Foreign Affairs Department. Verifică dacă printre cei care au primit cetăţenie sau posesorii de „green cards” de origine iraniană, veniţi în 1979, nu se află vreun pilot de elicopter.

Richard Baxter se uită la el ca şi cum ar fi văzut un balaur.

— De ce numai iranieni?

— Pentru că au fost mulţi piloţi de elicopter în armata Shah, răspunse Malko. Au fost instruiţi în ţara lor, dar au cerut azil politic. Cu siguranţă că printre ei s-au infiltrat şi „cârtiţe” care servesc interesele ayatollahilor. Poate că e o picătură într-un ocean, însă merită să încercăm.

— Iisuse Hristoase! Mă ocup imediat, spuse reprezentantul de la FBI. O să mai iau oameni de la Casa Albă ca să dea o mână de ajutor.

— Să vă ajute Dumnezeu! oftă Richard Baxter. Eu vreau să dorm în noaptea asta.

Malko se gândea în timp ce se întoarse spre specialistul de la antitero.

— Bănuim cu toţii că racheta asta Hellfire va fi ghidată spre ţintă – adică tribuna prezidenţială – cu ajutorul unei raze laser. Există vreun mijloc prin care să fie detectată, apoi deturnată?

— Bună întrebare, recunoscu specialistul, însă lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Să vă explic. Ştim cu toţii că o rază laser este un fascicul luminos foarte fin şi foarte concentrat pe care noi îl numim lumină coerentă. Acest fascicul este emis de o sursă laser numită „emiţător”. Acesta conţine sursa electrică cu o baterie cuplată la un sistem optic şi o cameră dotată cu o distanţă focală lungă. Raza laser nu se poate vedea cu ochiul liber, dar se poate detecta cu nişte dispozitive care se numesc detectoare optoelectronice. Şi noi avem asemenea detectoare instalate pe acoperişul Casei Albe. Ele captează razele laser, dar nu sunt de ajuns. De fapt, în cazul rachetei Hellfire, modul de activare este următorul: odată ajuns la distanţa respectivă, elicopterul ce poartă racheta se va înălţa la aproximativ şase sute de picioare şi va lansa racheta în direcţia ţintei, cu ajutorul unei vizete giroscopice clasice. Acest lucru se face în câteva secunde şi, imediat după lansare, elicopterul se depărtează sau se aşază pe sol. Este aproape imposibil să se intervină în acest stadiu, presupunând chiar că este reperată la timp.

Racheta Hellfire se va îndrepta cu viteza sunetului spre ţintă şi o va atinge în douăzeci şi cinci de secunde. În primele zece secunde de la lansarea pe traiectorie, nu este ghidată încă prin laser, deci este invulnerabilă şi invizibilă, propulsorul fiind indetectabil. Doar în ultimele cincisprezece secunde, ghidajul laser intră în acţiune. Un „indicator” care poate fi plasat oriunde

pe o rază de cinci kilometri, pe o clădire, în alt elicopter sau în orice colţişor care are deschidere directă spre ţintă îi va activa detectorul optoelectronic în ultimele cincisprezece secunde ale traiectoriei rachetei. Principiul este următorul: raza laser se reflectă în ţintă ca să poată fi captată de echipamentul de ghidare al rachetei, situat în capătul ei. Acesta se va lovi exact deasupra cu o precizie de aproximativ un metru. Numai în acest ultim stadiu, detectoarele optoelectronice vor descoperi existenţa razei laser. Ca să perturbăm sistemul de ghidare, ar trebui să cunoaştem lungimea de undă pe care o foloseşte. Însă acest lucru, domnilor, ne ia mai mult de cincisprezece secunde.

O linişte mormântală se lăsă după această prelegere. Capacităţile tehnice ale acestei maşinării a morţii sunt imposibil de evitat şi niciodată nu ar fi timp ca să se poată opri mecanismul care se îndreaptă spre ţintă. Dacă nu se reuşeşte interceptarea elicopterului *înainte* de a lansa racheta, totul s-a terminat!

Malko avea impresia că are plumb în stomac. Mai rămăseseră doar câteva ore ca să mai facă unele cercetări, dar acest lucru ar putea să dureze săptămâni de-a rândul. Nu mai ştia cărui sfânt să-i ceară milostenia. Toate eforturile, toate vieţile irosite, ca să dea greş când era atât de aproape de reuşită…

Capitolul XX

Malko o găsi pe Maria-Mercedes cocoţată pe taburetul barului rotund de la hotelul *Willard,* înconjurată de zeci de politicieni care salivau precum câinii de vânătoare lângă un animal superb. Rochia neagră strânsă pe trup, cu un decolteu îndrăzneţ era ridicată foarte sus pe coapse când stătea pe scaun. Instalat pe singura banchetă existentă în bar, Chris Jones, cu o sticlă de vin în faţă, îl apucă pe Malko de mânecă şi îi zise în treacăt:

— Este jenant, e matoală de-a binelea.

Când Malko ajunse lângă ea, Maria-Mercedes întoarse spre el o faţă roşie din cauza alcoolului şi privirea înceţoşată.

— Ah, dumneata erai! zise ea bâlbâindu-se. L-aţi găsit pe nemernicii ăia?

— Nu încă, făcu Malko. E totul în regulă?

Brusc, trăsăturile chilienei se schimonosiră, iar ea izbucni în hohote de plâns. Unul câte unul, cavalerii devotaţi se îndepărtară.

— Nu, deloc! bâigui ea. Am impresia că sunt vinovată de moartea lui Jack. Trebuia să vă fi spus mai devreme, dar n-am avut încredere. Am crezut că-i sunteţi duşman.

Tolănită cu coatele pe tejghea! Se puse pe un plâns cu suspine, stârnind interesul clienţilor – majoritatea bărbaţi – nevoiţi să asiste la o scenă de familie.

Compătimitor, barmanul se apropie şi îi propuse:

— *One more Daiquiri, young lady?*

— Câte pahare a băut până acum? îl întrebă Malko bănuitor.

Barmanul îi arătă degetele de la mâna dreaptă.

— Da, încă unul, ceru Maria-Mercedes cu voce nesigură, nu sunt criţă, dar sunt tristă…

Malko nu vru s-o contrazică şi comandă pentru el o votcă cu gheaţă. Şi el simţea nevoia să-şi înmoaie ghemul pe care-l avea în stomac. Când Mariei-Mercedes îi mai secară lacrimile, Malko se gândi că era timpul s-o smulgă de lângă bar.

— Haideţi să mergem să mâncăm ceva, îi propuse el.

Maria-Mercedes se lăsă târâtă jos de pe taburet fără să opună rezistenţă. Pupilele dilatate spuneau multe despre starea în care se afla. Chris Jones şi Milton Brabeck se apropiară.

— Vă duceţi la culcare?

— Nu, ne ducem să mâncăm de seară la *Four Ways,* la intersecţia străzii R cu strada 20. Ştiţi localul?

— Îl ştim, zise Chris Jones pe un ton lugubru. Doar pe dinafară! Am făcut de multe ori pe „dădacele” pentru acriturile care mâncau acolo. Dar noi nu intram la socoteală. Imaginează-ţi că e mai plăcut să mănânci un hamburger în faţă la *Four Ways* decât într-un ghetou…

Iată şi sfânta filosofie a americanului! Malko nu dorea să tulbure acest desăvârşit echilibru psihologic.

— Nu cred că vă paşte un pericol aşa de mare, haideţi, veniţi şi voi!

— Vă aşteptăm afară, îl asigură Milton.

Restaurantul de la *Four Ways* era unul dintre locurile preferate de înalţii funcţionari de la CIA, unde aceştia îşi invitau oamenii politici sau „sursele” selecţionate într-o atmosferă de adunare sindicală… Femeile erau aici o specie practic necunoscută…

*

* *

Maria-Mercedes aruncă o privire chiorâşă pereţilor lambrisaţi ai restaurantului *Bermuda Lounge* din hotelul *Four Ways.* Lumina mai mult decât difuză îi îndulcea trăsăturile, făcând să-i iasă în evidenţă gura enormă şi roşie. Apariţia ei îi amuţi pe toţi şi stârni câteva comentarii şoptite de clienţii mai îndrăzneţi. De când se sfârşise războiul, nu mai văzuseră o apariţie ca asta prin partea locului. Judecând după aspectul fizic şi luând în consideraţie noemele din Washington, nu putea fi decât o creatură ce ducea o viaţă de desfrâu, ducându-i pe politicieni pe panta alunecoasă a corupţiei şi a pierzaniei.

— Locul ăsta e sinistru, suspină ea în timp ce împingea în lături paharul cu lichior. De-abia se atinsese de friptura la grătar. Ca să-şi ridice moralul, comandă un coniac. Şeful de sală îi aduse cu fast o sticlă de Gaston de Lagrange XO şi umplu cu un aer grav paharul pântecos pe care îl încălzi mai întâi pe reşou. Impresionată de ceremonial, Maria-Mercedes se purtă ca o doamnă şi nu-l dădu pe gât dintr-o dată.

Se pare că lichidul ca ambra îi risipi starea de deprimare, iar ochii începură să-i strălucească.

— Acum ce o să faceţi? o întrebă Malko.

— Alexander mi-a spus că va prelua afacerile tatălui său şi că are nevoie de mine. Eu îmi păstrez relaţiile şi, în general, oamenii

mă plac. Cred că aş putea să-i fiu de folos.

Cu discreţie, Malko ceru nota de plată. Maria-Mercedes traversă restaurantul cu un mers provocator. Nici nu catadicsi să-şi tragă rochia strâmtă în jos, aceasta dezvăluindu-i aproape în întregime coapsele.

Când se urcă în maşină, chiliana îşi aşează capul pe umărul lui Malko şi oftă:

— Mă simt bine cu dumneata.

El se simţi măgulit, dar nu-i stătea mintea la mărunţişuri din astea. Ora adevărului se apropia. Pentru cine vor suna trompetele Ierihonului?

La hotelul *Willard,* lăsă maşina pe mâinile portarului care îi aruncă o privire înflăcărată Mariei-Mercedes. Când liftul se opri, ea ieşi prima pe culoar.

— Aveţi cheia? o întrebă Malko.

Ea îşi scutură buclele negre.

— Nu.

— Mă duc s-o aduc. Aşteptaţi-mă aici.

Calmă, femeia se aşeză pe jos rezemată de perete. Nu putea s-o lase acolo. Descuie uşa camerei lui, o ridică şi o invită înăuntru.

Dar nu apucă bine să închidă uşa, că Maria-Mercedes lăsă în jos bretelele rochiei şi o lepădă cât ai clipi, nelăsând pe ea decât un slip din dantelă neagră. Merse împleticindu-se până la Malko şi se lipi de el, cu picioarele vârâte între ale lui şi începu imediat o lecţie de lambada de-l lăsă cu gura căscată.

Îşi întrerupse unduielile la timp, îl împinse într-un fotoliu, se aşeză la picioarele lui şi începu o felaţie ameţitoare, folosindu-se de sâni, de mâini şi de gură. Cu privirea la fel de tulbure, se credea probabil în compania negustorului de arme.

Într-un târziu, îşi desprinse gura de membrul lui şi îl ascunse între sânii în formă de pară, strângându-i cu ambele mâini. Malko avea senzaţia că alunecă în falduri de catifea. Îşi acceleră mişcările torsului, până simţi seva urcând din rărunchi. Maria-Mercedes o admira cum se răspândeşte pe pielea fină, îl apucă cu gura şi îi sorbi ultimele picături. Apoi se ridică, se duse lângă pat şi se prăbuşi în el.

*

* *

Ali Yasin dormise prost nu numai din cauza patului de campanie neconfortabil. Emoţia îl ţinuse treaz toată noaptea.

Numărase minutele cu ajutorul cronometrului său. Se trezise de vreo opt ori, cu inima în gât, crezând că aude zgomote afară şi poliţişti care răscoleau hangarul.

Mahmud Farmayan moţăia şi el puţin mai încolo. Lucrase până la două dimineaţa, verificând încă o dată legăturile sistemului rachetei cu aparatele de măsură atât de complicate... Ali Yasin se ridică şi se duse să contemple elicopterul. Racheta Hellfire, care era fixată dedesubt între sănii, nu putea fi reperată decât de foarte aproape. Ali Yasin se strecură în aparat, se aşeză pe scaunul din stânga şi aplecă dispozitivul vizetei, apoi îşi lipi ochii de el. Era un gest pe care-l făcuse de sute de ori. Ţinea cu tot dinadinsul să lanseze el însuşi racheta. Ar fi fost cel mai frumos moment din viaţa lui.

Reza Ghodzadeh îl antrenase înainte. Era simplu. Mai întâi, trebuia acţionat CDU. Se aprindea un beculeţ roşu, apoi potrivea ţinta în reticulul vizetei, iar pilotul menţinea aparatul mereu pe axa ţintei. Nu mai rămânea decât să apese pe butonul propulsor al rachetei care o elibera din ghearele ce o fixau sub elicopter. După zece secunde, Mahmud Farmayan putea prinde releul în emiţătorul portabil, în timp ce elicopterul se pregătea să coboare.

— Hai să mâncăm, îi sugeră Mahmud. Trebuie să mă duc la aeroport.

Peste o jumătate de oră pleca la volanul maşinii lui Ali Yasin, îndreptându-se spre National Airport unde o lăsă în parcare. De acolo se sui într-un taxi până la hotelul *Willard*, unde, în urmă cu zece zile, reţinuse o cameră. De câteva zile, s-a împrietenit cu portarii de la Ministerul Comerţului – o clădire masivă, cenuşie care se afla exact vizavi de hotelul *Willard.* Venind de fiecare dată cu o droaie de aparate de fotografiat, obţinuse permisiunea să urce la ultimul etaj. De la balcon avea o vedere perfectă spre parcurile din partea sudică a Casei Albe... Le explicase că voia să facă o fotografie a acestei ceremonii istorice. Atunci, nimeni nu s-a gândit să-i scotocească prin geantă, iar acum îl lăsau în pace. Folosea un paşaport fals nicaraguaian furnizat de serviciile din Teheran. În valiză avea emiţătorul laser demontat.

Cei doi bărbaţi ieşiră din hangar. Din fericire, vremea era superbă, căci ghidajul laser avea o singură meteahnă: trebuia să repereze ţinta, iar în timpul nopţii sau pe vreme rea nu funcţiona.

Cyrus Jahanbi şi Reza Ghodzadeh îşi luau micul dejun. Pilotul elicopterului se întâlnise cu ei în ajun şi conducea propria

maşină, un Chevrolet de culoare maro. Nevesti-sii i-a spus că se duce în Maryland să vadă un elicopter de vânzare. Tristeţea nu i-a tăiat pofta de mâncare. Se îndopă cu cereale şi cu ouă fierte, apoi bău multă cafea.

De când a fost „tamponat” şi returnat de Savama, nu i s-a mai cerut să facă mare lucru. Nu se gândise niciodată că va avea un rol atât de important. Această aventură era sfârşitul vieţii lui în Statele Unite. Chiar dacă totul avea să meargă strună, în următoarele ore după atentat, FBI-ului nu i-ar trebui mult timp ca să-l identifice după elicopter. Cyrus Jahanbi îi garantase posibilitatea de evadare prin Canada.

Dacă totul mergea bine, se va întoarce în Iran – patria lui – în chip de erou. Cyrus Jahanbi s-a angajat să-i obţină un post important în armata iraniană a aerului; iar soţia lui, tot de origine iraniană, ar putea veni mai târziu.

Jahanbi termină de băut ceaiul şi întinse o hartă pe masă. Era opt dimineaţa.

— Peste douăzeci de minute, îi spuse el, Mahmud va pleca cu maşina lui Ali. După acţiune, *Inch Allah,* se va duce acasă la Ali care nu poate fi reperat. Nu cu taxiul, ci pe jos. Îndată ce Mahmud va fi instalat în balconul Ministerului Comerţului, va intra în legătură radio cu noi. El ne va da semnalul când vor ajunge acolo Arafat, Rabin şi Clinton. În mod normal, ar trebui să sosească la ora unsprezece. De îndată ce va anunţa „Ierihon”, Reza va decola ca să ajungă la locul lansării. Cam pe la ce oră va fi asta, Reza?

— Începând cu unsprezece fără un sfert pornesc rotorul, răspunse pilotul. Sunt aproximativ douăsprezece mile, cam cinci, şase minute de zbor.

— Pe urmă, zise Jahanbi în clipa în care racheta va fi lansată, Reza va anunţa „Ierihon”. Mahmud va avea la dispoziţie două secunde că să acţioneze emiţătorul laser.

Deţineau cu toţii harta Washingtonului cu împrejurimile, iar Casa Albă care se afla în mijloc era înconjurată cu un cerc roşu. Precaut, Cyrus Jahanbi a trasat cercul la şase mile şi jumătate faţă de obiectiv, în loc de şapte mile fix.

— Bine, continuă el, eu voi pleca de aici la ora zece cu maşina lui Reza. O să vă aştept în parcarea de la staţia de benzină Arco, pe autostradă, la est de George Washington Memorial Parkway, la o jumătate de milă de aeroport. În spatele benzinăriei este un teren viran unde poate ateriza Reza. În acest loc, fluviul Potomac

merge paralel cu autostrada.

— L-am reperat, confirmă pilotul.

— După lansarea rachetei, aterizaţi, iar noi vom pleca imediat cu maşina lui Reza pe care am lăsat-o în parcarea aeroportului. Apoi o vom lua pe a lui Ali. Mahmud va lăsa cheile sub bara de protecţie din faţă. Pe urmă, *Inch Allah,* ne vom duce la Ali. Reza, este vreo problemă?

— Nici una, răspunse pilotul. Voi lansa racheta de la o înălţime de şapte sute de picioare. Astăzi, vizibilitatea este perfectă.

Era unul dintre cei mai buni piloţi de elicopter pe care i-a avut Shah, după ce a făcut mai multe antrenamente în Statele Unite. Ceea ce trebuia să facă astăzi era relativ uşor. Bineînţeles că de zece ani nu a mai participat la nici un antrenament militar, ci s-a mulţumit să acorde botezul aerului sau să transporte oameni de afaceri. Ca să plaseze un elicopter Hughes 500 în poziţie de tragere, pentru el era o joacă de copil. Reza îi sfătuise să folosească tehnica de lansare *Locked after launched* (LOAL), ca să fie mai puţin vulnerabilă.

Cyrus Jahanbi se ridică şi luă servieta grea din piele neagră în care a aşezat toate documentele protejate de o încuietoare cu cifru.

— Pun asta în elicopter, zise el, este mai sigur. Nu se ştie niciodată... Dacă mă vor opri pe drum.

Reza Ghodzadeh întrebă imediat:

— Şi dacă nu sunteţi la locul întâlnirii? Ce facem?

— Vă organizaţi în aşa fel încât să ajungeţi la aeroport şi să vă duceţi la Ali.

Nimeni nu s-a gândit mai serios la această posibilitate. Când Mahmud Farmayan ieşi cu valiza ca să ia maşina lui Ali Yasin, Cyrus Jahanbi îl însoţi. Cei doi schimbară câteva vorbe şi se îmbrăţişară înainte de despărţire.

Cyrus Jahanbi deschise portiera elicopterului şi puse servieta într-un colţ, lângă aparatura electronică a rachetei Hellfire. După ce intrară în casă, Reza tocmai studia harta, iar Ali Yasin se uita la cerul albastru, gândindu-se că, datorită lui, acest 13 septembrie va fi o zi de doliu pentru America, discreditată în mod public şi pentru sionişti.

*

* *

Înfăşurată într-un prosop, Maria-Mercedes îl contempla pe Malko cu un surâs ciudat.

— Aseară eram pulbere, nu-mi amintesc nimic din ce am făcut. Ne-am culcat împreună?

— Nu, spuse Malko.

Nici nu apucă să se întindă, că cineva ciocăni insistent la uşă. Era Chris Jones însoţit de un agent de la FBI.

— Avem lista piloţilor stabiliţi aici din 1979, zise gorila. Un anume Reza Ghodzadeh, fost pilot de elicopter în Shah. Un opozant al regimului *mola.* Mulţumită prietenilor lui din US Army, a putut obţine mai întâi „green card", apoi permisiunea de a lucra în Statele Unite. Locuieşte la Limstrong, în Virginia şi lucrează la Manassas Municipal Airport. Este singurul pilot de origine iraniană din regiune.

— L-aţi localizat?

— Nu încă, informaţia a fost listată abia acum zece minute. FBI este deja pe urmele lui.

Malko se întoarse spre Maria-Mercedes.

— Să mergem!

— Şi eu?

— Da.

Nici nu avu timp să-şi tragă în jos rochia strâmtă că Malko o târî după el. Poate că sunt foarte aproape de ţintă. Aşezat la volanul Fordului gri, agentul FBI puse în funcţiune girofarul şi sirena, croindu-şi imediat drum în traficul matinal. Conduse nebuneşte timp de douăzeci de minute fără să scoată o vorbă. Limstrong era un sat din Virginia, situat la aproximativ douăzeci şi cinci de mile la sud-est de Washington. La intrarea în Limstrong, două maşini aparţinând lui Highway Patrol formau un baraj. Satul era în fierbere. Mai multe maşini ale FBI-ului înconjurau o căsuţă modestă. Chris Jones se dumiri rapid şi reveni cu un aer jalnic.

— A plecat de acasă ieri, spunându-i nevesti-sii că se duce să vadă un elicopter. De atunci n-a sunat deloc.

Doi agenţi de la FBI veneau în fugă.

— Domnule, ne ducem la Manssas Municipal Airport, unde lucrează.

Un convoi de maşini urlătoare se îndrepta pe drumeagurile satului către aeroportul care se afla la cinci sau şase mile depărtare. După douăzeci de minute, FBI-ul, Serviciile Secrete şi poliţia locală invadau pista aeroportului micuţ, grăbindu-se spre birourile companiei Freedom Air Inc. Secretara – o negresă – se ridică panicată.

— Ce se…

— Reza Ghodzadeh?

— Azi nu lucrează, are liber. Doriţi să vorbiţi cu altcineva? Directorul este aici.

Dădură buzna în biroul minuscul şi neaerisit în care un chelios doar în cămaşă golea ultima picătură dintr-o sticlă de Johnny Walker. Rămase cu sticla în aer când agenţii îi fluturară legitimaţiile pe sub nas.

— FBI! spuse unul dintre agenţii speciali. Îl căutăm pe Reza Ghodzadeh. Este bănuit că pregăteşte un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite. L-aţi văzut astăzi?

Directorul companiei Freedom Air Inc. Puse sticla jos înmărmurit.

— Reza! Dar este o persoană cumsecade. Mi-a adus jumătate din Pentagon! Ce-aţi păţit, v-aţi ţicnit? Adoră ţara asta, de altfel, prietenii lui din Pentagon l-au pisat la cap să accepte „green card”. Eu sunt foarte mulţumit de el.

Malko interveni:

— Este prea lungă povestea ca să v-o relatăm acum, dar e posibil ca acest domn să profite de bunătatea dumneavoastră. Trebuie să-l găsim!

Chelul scutură din cap.

— Dacă nu este acasă, nu ştiu unde ar putea fi. Nu ştiu cum îşi foloseşte timpul liber.

— Aveţi numărul şi marca maşinii?

— Şi-a cumpărat un Chevrolet maro anul trecut. Numărul nu l-am reţinut.

— Trebuie să-l găsim imediat, zise agentul de la FBI în timp ce înşfăcă telefonul.

Malko se uită la ceas. Era ora zece. Mai rămăsese o singură oră şi încă nu aveau ceva concret. Poate că iranianul nici nu avea treabă cu atentatul.

— Spuneţi-ne tot ce ştiţi despre el.

După ce şi-a revenit din surpriză, directorul căută în memorie câteva amintiri.

— Este un tip de treabă, un pilot extraordinar, nu mi-a creat niciodată probleme. Clienţii îl apreciază mult.

— Frecventează şi alţi iranieni?

— În tot cazul, nu aici. Spunea mereu că nu se va întoarce în ţara lui cât timp va fi regimul mola. De altfel, nouă ne-a spus că a fugit ca să nu fie împuşcat.

— Nu l-aţi auzit pomenind vreodată de Cyrus Jahanbi?

— Niciodată.

— Nimic altceva?

— Nu, nimic altceva.

— Starea materială?

— Câştigă trei mii de dolari pe lună şi se mai ocupă puţin şi de afaceri. Le dă sfaturi celor ce vor să achiziţioneze un elicopter de ocazie şi ia un comision din asta. Acum două săptămâni, a cumpărat un Hughes 500 de la un client de pe aici pentru un prieten de-al lui din Maryland, în apropiere de Baltimore.

Malko se întoarse.

— Un Hughes 500, asta ar putea să aibă vreo legătură?

— Ba bine că nu! exclamă un bărbat de la *Serviciile Secrete.* Este modelul civil al elicopterului M 530-Defender.

Pentru prima oară, Malko îşi spuse că a nimerit-o. Unul dintre agenţii de la FBI dădu buzna în birou.

— Avem numărul maşinii! L-am difuzat peste tot: la Highway Patrol şi tuturor sediilor poliţiei metropolitane. Vom face anunţuri la radio şi la televiziune.

Malko se întoarse către director:

— Dacă aş dori să ascund un elicopter pe aici, prin zonă, unde credeţi că ar fi mai nimerit?

Americanul ridică ochii spre cer.

— De unde vreţi să ştiu eu? Sunt zeci de terenuri în regiune fără să le mai punem la socoteală pe cele părăsite. Şi-apoi, un „chopper[48]" se poate ascunde oriunde, chiar şi într-un hangar mai mic.

— Ce culoare şi ce număr de înregistrare are elicopterul?

— Staţi puţin să mă uit.

Se duse şi răscoli printre fişe şi reveni cu una cartonată.

— Iată. Este gri, cu numărul de înmatriculare 756345.

Agentul de la FBI notă cu fervoare. Imediat alergă spre maşină ca să difuzeze semnalmentele. Malko se uită din nou la ceas. Era zece şi douăzeci. Nu prea mai aveau timp.

— Să ne întoarcem la Washington, le propuse el, nu văd ce-am mai putea face aici.

Lăsă la aeroport doi agenţi de la FBI, în cazul în care Reza Ghodzadeh va apărea, iar convoiul de maşini o luă înapoi pe drumul spre Washington. Merseră mai întâi pe autostradă, ajunseră pe Little River Tumpike şi apoi pe George Washington

[48] Elicopter.

Parkway.

Malko vedea negru în faţa ochilor. Practic, i-a identificat pe toţi vinovaţii şi a dibuit întregul sistem, dar acest lucru nu schimba cu nimic rezultatul. La radio erau transmise neîncetat mesaje cifrate. Toate organele de poliţie din districtul Columbia şi din statele vecine căutau Chevroletul maro printre zecile de mii de vehicule care circulau pe autostrăzi.

Se găseau pe Little River Tumpike când un mesaj ţâşni din difuzor:

— Aici Highway Patrol-Car nr. 564, am reperat un vehicul suspect care circulă spre nord, pe George Washington Parkway. Îl punem sub urmărire; la bord se află un bărbat singur. Ar putea fi suspectul.

*

* *

Elicopterul Hughes 500 staţiona în faţa hangarului de pe malul lacului Accotink. Rotorul se învârtea aproape fără să facă zgomot. Faţă de aparatele de tip mai vechi, Hughes 500 nu producea acel bâzâit caracteristic majorităţii elicopterelor.

Pe locul pilotului, Reza Ghodzadeh urmărea cadranele cu căştile pe urechi, gata să-şi ia zborul în câteva secunde. În stânga lui, Ali Yasin stătea ţeapăn cu mâna pe CDU. Nu-i era deloc teamă la gândul că visul lui se va împlini. Mai aveau de aşteptat câteva minute. La doisprezece kilometri de aici, întreaga suflare din Washington se pregătea să sărbătorească semnarea istorică a acordului de pace între OEP şi statul Israel.

Ali Yasin se aplecă să se mai uite o dată la racheta Hellfire agăţată sub elicopter.

Capitolul XXI

Chiar înainte ca agentul special de la FBI să pună microfonul la loc, Chris Jones declanşă sirena şi girofarul. Maşina rula la optzeci şi cinci de mile spre est ca sa ajungă în oraşul Alexandria, unde se termina Little River Tumpike. Prelungirea în oraş ducea exact la George Washington Memorial Parkway, cam la trei mile depărtare de National Airport, în partea sudică. După mesajul transmis prin radio, maşina lui Reza Ghodzadeh era acum la sud de aeroport şi se îndrepta spre nord.

O linişte apăsătoare domnea în vehicul. Comunicaţiile cu Highway Patrol fuseseră întrerupte, iar agentul de la FBI încerca cu disperare să le restabilească. Din cauza apropierii de aeroport, frecvenţele erau foarte aglomerate.

Malko se ruga în gând. S-ar putea ca pilotul elicopterului să nu aibă nici o legătură cu afacerea asta, iar ei s-au lansat pe o pistă falsă. Dar dacă într-adevăr era amestecat, aveau o şansă să împiedice atentatul. Deodată, o voce explodă în difuzor.

— Este încercuit! L-am prins! *Hold it! Hold it!*

Apoi se auziră zgomote de pneuri, strigăte, o frână pusă brusc urmată de un schimb de focuri de armă. Se trăgea cu mai multe arme. Vocea unui poliţist curmă toată hărmălaia:

— *Hi's go it!*

— Unde vă aflaţi? Unde sunteţi? urlă agentul special. Aici FBI!

Urmară nişte scurte înjurături, apoi vocea îi anunţă:

— Sunt sergentul Hayfield de la Highway Patrol. L-am interceptat pe suspect la o jumătate de milă spre sud de National Airport. A făcut uz de un pistol-mitralieră şi a rănit doi oameni de-ai noştri. Am fost nevoiţi să ripostăm şi noi. Se pare că e grav rănit, am chemat o ambulanţă.

— Era singur?

— Da. Acum îi cercetăm maşina.

Lui Malko îi venea să strige de bucurie. Era pilotul iranian. Se ducea la elicopter când l-a prins poliţia... Orice ameninţare era de acum încolo îndepărtată, nu mai trebuia decât să-l localizeze pe. Cyrus Jahanbi, dar era mai puţin urgent. Asupra cadavrului s-au găsit indicii cum să localizeze elicopterul purtător de rachetă.

Chris Jones trecu pe roşu de trei ori în Alexandria şi evită la

mustaţă o semiremorcă imensă angajată în intersecţie, iar şoferul acesteia îl claxonă cu furie. Profitând de girofar şi de sirenă, gorila, dezlănţuită, făcea slalom printre maşini. Se întoarse cu mândrie către Malko:

— Conduc ca un papiţoi de italian!

Agentul de la FBI nu părea să aprobe faptele de vitejie ale lui Chris. Cât despre Maria-Mercedes, aceasta stătea ghemuită în spate, strâns lipită de Milton Brabeck şi moartă de spaimă.

*

* *

Mahmud Farmayan se strecură pe balconul din piatră, în colţul dinspre South Executive Plaza, la ultimul etaj din clădirea Ministerului Comerţului. Până acum, nu s-a ivit nici o problemă. Emiţătorul laser semăna extrem de mult cu un teleobiectiv. De altfel, materialul era ascuns în mare parte de stâlpii masivi ce susţineau balconul. Pe E Street, între South Executive Plaza, peluza dinspre sud a Casei Albe şi Elipsa, esplanada dreptunghiulară care se întindea până la Constitution Avenue, obişnuiţii vânzători de hot-dogs erau la locurile ştiute cu furgonetele lor albe. În zonă, nu erau mai mulţi poliţişti ca de obicei. Privirea i se opri spre nord, pe peluza care se întindea la sud de Casa Albă. Aceasta dispărea sub tălpile a trei mii de invitaţi adunaţi sub soarele cald. Securiştii înconjurau estrada pe care se aflau sigiliul preşedintelui Statelor Unite şi celebra masă – de-acum intrată în istorie – pe care va fi parafat acordul de pace dintre Itzhak Rabin şi Yasser Arafat.

Iranianul se uită la ceas. Era unsprezece fără cinci. În mod normal, în cinci minute, cei trei – preşedintele Statelor Unite, Yasser Arafat şi Itzhak Rabin – ar trebui să-şi facă apariţia. În timp ce fotografii imortalizau momentul, cât ţinea discursul şi cât se va semna acordul, Reza Ghodzadeh avea destulă vreme să decoleze de pe iacul Accotink, să ajungă în zona de tir şi să lanseze racheta. Ceremonia va dura în jur de douăzeci de minute. Totul se prezenta bine.

Iranianul verifică emiţătorul laser. Când era montat, avea o lungime de un metru, silenţios, iar raza laser era complet invizibilă, detectabilă doar cu ajutorul celulelor optoelectronice. Fără să-l activeze, ţinti tribuna, care se afla la o sută şaizeci de metri distanţă, aproape în prelungirea statuii generalului Sherman.

Trebuia doar să aştepte sosirea preşedintelui Clinton şi a

invitaţilor săi, ca să trimită semnalul „Ierihon” lui Reza Ghodzadeh. După cinci sau şase minute, el, Mahmud Farmayan, va primi în acelaşi mod semnalul de activare a emiţătorului său. Operaţiunea nu va dura mai mult de douăzeci de secunde. Vor fi cele mai lungi secunde din viaţa lui.

Cu siguranţă că FBI-ul instalase detectoare optoelectronice la Casa Albă care să detecteze raza laser, dar nu în direcţia de unde venea. Doar cu binocluri performante şi cu puţin noroc ar putea fi reperată. Mahmud ştia că oamenii din gardă de pază a preşedintelui nu ar precupeţi nimic ca s-o neutralizeze în modul cel mai încrâncenat, chiar şi cu o rachetă trasă în direcţia balconului.

Aici intervenea şansa lui, exact ca la ruleta rusească. Dacă totul mergea strună, Hellfire îşi va atinge obiectivul, el va părăsi clădirea Ministerului Comerţului, abandonând acolo materialul şi se va duce pe jos la locuinţa lui Ali Yasin. Va aştepta acolo până se vor calma lucrurile.

Va pune în funcţiune telefonul celular şi îl va regla pe frecvenţa prevăzută. Trebuia să aştepte. Mahmud Farmayan se uita la tribuna goală. Când primul dintre protagonişti va apărea, el va trimite semnalul. Îşi dădu seama că era lac de sudoare. Trebuia să se roage lui Allah.

*

* *

De vreo milă încoace, Chris Jones conducea bară la bară, pe banda de oprire pentru urgenţe. George Washington Memorial Parkway era paralizată în direcţia sud-nord de un ambuteiaj nemaipomenit produs de interceptarea maşinii lui Reza Ghodzadeh.

În fine, apărură la orizont luminile intermitente ale barajelor poliţieneşti, apoi un puhoi de poliţişti care în civil, care în uniformă, înconjurară maşina maro cu o banderolă de siguranţă.

Malko, Chris Jones, agenţii de la FBI şi Maria-Mercedes coborâră şi îşi croiau drum până la vehicul. Şoferul era culcat peste volan. Geamul din stânga era pulverizat, iar faţa mortului arăta ca o rană deschisă prin care se zăreau oasele. Malko văzu o armă Uzi cu încărcătorul plin care zăcea pe jos. Maşina era ciuruită de gloanţe şi de alice. Poliţiştii din Highway Patrol nu stătuseră cu mâinile în sân.

*

* *

„Ierihon”.

Cuvântul ajunse la timpanele lui Reza cu o claritate uimitoare. Asta însemna că preşedintele Clinton a apărut pe peluza Casei Albe. Reza Ghodzadeh porni turbina cu toată puterea, verifică instrumentele de bord, în timp ce elicopterul se zguduia din toate încheieturile. Se întoarse spre Ali Yasin, mort de emoţie.

— Pornim! strigă el.

Elicopterul îşi desprinse patinele de la sol, zbură aproape orizontal, apoi se înălţă deasupra copacilor. Dintr-o privire, Reza verifică direcţia de zbor pe harta pe care o ţinea pe genunchi. Vizibilitate nelimitată, nici o adiere de vânt, acestea erau coordonatele ideale pentru un pilot. Bineînţeles că nu transmisese nici un grafic de zbor, iar radarele de pe National Airport puteau foarte bine să-l repereze. Dar, când se va crea panica cea mare, totul va fi terminat. Zbura direct spre est şi imediat, primele case din oraşul Alexandria apărură dedesubt.

Nimeni n-a observat micuţul aparat care producea un zumzet uşor.

*

* *

— Iată-l pe suspect, anunţă sergentul Hayfield. Are toate actele în maşină.

Malko se uită la rana sângerândă, răsuflând uşurat. Deodată, Maria-Mercedes şopti în spatele lui:

— Dar ăsta e Cyrus Jahanbi!

Tânăra se uita la cadavru.

— Cum de l-aţi recunoscut în starea în care este? făcu Malko stupefiat.

Ea puse arătătorul pe craniul şi pe fruntea descărnată şi zdrobită de alice.

— Semnul din naştere de culoare roşu închis, uitaţi-vă aici. L-am remarcat atunci când a venit la birou.

— Sunteţi sigură?

— Da.

— L-aţi controlat şi prin buzunare? îi întrebă Malko pe poliţişti.

— Nu încă, domnule.

Un poliţist se supuse ordinului şi scoase diferite acte, bani, chei, o cutiuţă neagră de mărimea unui pachet de ţigări.

Malko se străduia să înţeleagă situaţia.

Ce căuta diplomatul iranian în maşina pilotului? Şi mai ales, unde era Reza Ghodzadeh? Neliniştea îl copleşi din nou cu

repeziciune. Îl aveau acum pe Jahanbi, dar pilotul elicopterului şi racheta erau de negăsit.

Examină cutia găsită la Cyrus Jahanbi. La mijloc avea o proeminenţă. Malko o apăsă. Imediat, aparatul produse un bâzâit, dintr-o parte se ivi o mică antenă, iar un beculeţ roşu începu să clipească. Chris Jones observă obiectul peste umărul lui Malko.

— Este o telecomandă radio, zise el. O şmecherie care face să bubuie explozibilul de la distanţă.

Malko rămase cu gura căscată. Oare elicopterul era o pistă falsă, doar o momeală? Dacă deţineau un Hellfire, teroriştii nu aveau nevoie de telecomandă. Asurzit de zgomotul traficului, îl întrebă pe responsabilul de la Serviciul Secret care avea un receptor în ureche.

— Sunteţi în legătură directă cu Casa Albă?

— Da, domnule.

— Nu se întâmplă nimic deosebit?

— Nimic.

— Unde sunt?

— Peste un minut, preşedintele şi invitaţii lui se vor urca la tribună.

Malko mai studia încă misterioasa telecomandă. Deodată chipul i se lumină. Jahanbi trebuie să fi avut un motiv foarte serios ca să vină la Washington, în loc să fugă la el în ţară. Dorea să descopere care era acest motiv.

— Ar putea să vină elicopterul care survolează Casa Albă în zona în care ne aflăm noi acum?

— De ce?

— Am motive să cred că elicopterul teroriştilor este în zona asta. Bărbatul ucis nu este pilotul avionului. Acesta se găseşte pe aici pe undeva.

— O să vă explic cum stau lucrurile, zise americanul.

Malko îl văzu cum discută timp de un minut cu un interlocutor invizibil. Din cauza zgomotului de pe autostradă, era imposibil să înţeleagă ce spune. Acesta veni mai aproape de Malko.

— Este imposibil, domnule, au ordine precise. Dar au alertat baza Andrews Air Force. În zece minute vor sosi în zonă două elicoptere Apache.

Dacă Malko avea dreptate, atunci ajungeau deja prea târziu.

*

* *

— Gata?

Reza Ghodzadeh strigase ca să domine zgomotul turbinei. La stânga lui, Ali Yasin, cu ochii în vizeta giroscopică, se uita la Casa Albă cum devine tot mai mare în reticul. Pentru că nu era nici o adiere de vânt, pilotului nu-i era greu să menţină elicopterul exact pe axa ţintei.

Îi mai separa o singură milă până la poziţia de lansare. După ce au zburat direct spre est, aparatul se îndrepta acum spre nord, deasupra fluviului Potomac, paralel cu George Washington Memorial Parkway. Odată racheta lansată, nu mai avea de efectuat decât un viraj uşor la stânga, apoi putea să aterizeze lângă benzinăria Arco.

Reza Ghodzadeh mări viteza de rotaţie a turbinei. Pe distanţă de o milă, trebuia să se înalţe de la două sute, la şase sute de picioare. Elicopterul începu să ia înălţime ca un ascensor. Ali Yasin ţinea mâna crispată pe CDU. Iar degetul mare pe butonul care declanşa desprinderea şi propulsarea rachetei. De şase minute, era activat, circuitele integrate pregătite să capteze şi să analizeze raza laser.

Reza ridică braţul stâng. Ali Yasin avea impresia că i s-a oprit inima în loc. Era cea mai frumoasă clipă din viaţa lui.

*

* *

— Priviţi! strigă Malko.

Un elicopter micuţ, de culoare gri se ivi din dreapta lui George Washington Memorial Parkway, zburând paralel cu acesta, chiar deasupra fluviului Potomac. Sub el, între cei doi tălpici, se distingea un obiect cilindric de aproximativ doi metri lungime, foarte puţin vizibil pentru un ochi neavizat. Era elicopterul Hughes 500 cu racheta Hellfire.

Când ajunse în dreptul lor, aparatul începu să ia altitudine, împietrit, Malko reveni la harta pe care era trasată limita de acţiune a unei rachete de acest tip în raport cu Casa Albă. Această linie imaginară se afla cam la un kilometru, în partea de nord. Distanţa ar fi parcursă de un elicopter în douăzeci de secunde. Odată racheta lansată, nimic n-o mai putea împiedica, chiar dacă aparatul ar fi doborât de celelalte elicoptere ce aparţineau bazei Andrews Air Force.

Cu gurile căscate, cei care-l înconjurau se uitau buimaci la micul aparat care semăna cu o lăcustă. Ar fi trebuit să dispună acum de o rachetă sol-aer. Cu toate că timpul de a se înfăptui

acest lucru ar fi prea scurt.

Deodată, Malko îşi dădu seama că ţinea în mână telecomanda găsită în buzunarul lui Cyrus Jahanbi. Apăsă pe butonul care o pornea şi o îndreptă în direcţia elicopterului.

Nu se întâmplă nimic. Aparatul continua să se înalţe. Apoi, dintr-o dată, se transformă într-un bulgăre de foc. Zgomotul exploziei îl acoperi pe acela al circulaţiei. Dintr-un nor de fum negru apăru coada retezată exact de lângă cabină, iar din altă parte, cabina care cădea ca un bolovan, dar cu racheta încă agăţată dedesubt. Coada ateriză prima în apă, apoi cabina care se fărâmă în contact cu apa şi se scufundă imediat în Potomac.

— Iisuse Hristoase! exclamă Chris Jones.

În locul unde, cu câteva clipe mai devreme, se aflase elicopterul, n-a mai rămas decât un norişor negru care se risipea încet, încet. Revenindu-şi din şoc, reprezentantul Serviciului Secret se apropie de Malko, răstindu-se la el:

— Cum de-aţi ghicit că?...

— Cyrus Jahanbi nu avea nici un motiv să vină la Washington, îi explică Malko. Interesul Iranului era ca, în mod oficial, să rămână departe de atentat. Când a plecat din New York, putea să se urce în primul avion şi să se ducă în oricare parte a globului Dacă s-a hotărât să vină aici, înseamnă că avea un motiv important: adică să şteargă orice legătură dintre Iran şi teroriştii responsabili de crimă. S-ar fi putut ca echipajul elicopterului să fie capturat şi să vorbească. Odată misiunea îndeplinită, era mai lesne să burduşească elicopterul cu explozibil şi să-i suprime.

Apele fluviului Potomac acoperiră de tot rămăşiţele elicopterului Hughes 500, ştergând orice urmă a atentatului. Malko explica în continuare:

— Mai întâi de toate, nu mi-am putut explica prezenţa lui Cyrus Jahanbi pe autostradă. Poate că pusese la cale o întâlnire cu complicii lui. Ar fi fost prea periculos să fugă cu elicopterul. Era de ajuns să pună în funcţiune aparatul, iar el să-şi vadă de drum în maşină. În acest fel, Jahanbi putea să se oprească în orice loc pe parcurs şi să declanşeze explozia după ce elicopterul a lansat racheta.

*

* *

Mahmud Farmayan aştepta, fiind din ce în ce mai nervos. Ar fi trebuit deja să primească semnalul, dar staţia radio de care dispunea nu scotea nici un sunet. Nu avea cum să zărească

elicopterul, dar scruta cu privirea locul unde ar trebui să fie. Mingea de foc ivită dintr-o dată pe cer făcu să-i plesnească arterele. Pentru câteva clipe fu legănat de speranţă, vrând să creadă într-o coincidenţă, apoi lăsă la o parte orice precauţie şi făcu apel prin staţie.

— Reza! Reza!

Nu primi nici un răspuns. Era prea departe ca să vadă dacă racheta fusese lansată sau nu. Fără să stea pe gânduri, branşă emiţătorul laser în direcţia tribunei de la care preşedintele Clinton îşi rostea discursul şi activă cu ochii pe cronometru. Zece secunde, douăzeci de secunde, treizeci… Nimic.

Sau racheta nu a putut fi lansată, ori ceva n-a funcţionat şi atunci s-a autodistrus. Înghiţindu-şi lacrimile, cu sentimentul neputinţei, iranianul întrerupse emiţătorul laser, îşi luă pistolul şi se năpusti pe uşă.

*

* *

Raza laser din emiţătorul lui Mahmud Farmayan fusese reperată de bateria de detectoare optoelectronice plasate pe acoperişul Casei Albe. Cu toate acestea, fusese nevoie de mai mult de un minut pentru ca sursa să fie izolată. Pornea din balconul de la ultimul etaj al clădirii Ministerului Comerţului; apoi emisia încetase. Însă *Serviciile Secrete* alertaseră deja serviciul de pază din exteriorul Casei Albe.

Când Mahmud Farmayan ajunse la parterul clădirii, se ciocni de doi poliţişti în uniformă care abia intraseră. Imediat, unul dintre ei strigă la el.

— Hei, tu! Stai pe loc!

Se întoarse, văzu poliţistul care agita pistolul şi arăta în direcţia lui. El vru să-şi scoată arma. Dar a fost ultima mişcare. O ploaie de gloanţe se abătu asupra lui. Lovit în mai multe locuri, căzu în faţa liftului. Reuşiră să-l doboare fulgerător.

*

* *

Când Malko ajunse la Casa Albă, discursurile se încheiaseră, iar preşedintele se duse în biroul lui. Invitaţii s-au împrăştiat pe la bufet, pe peluza scăldată în soare; domnea o atmosferă euforică. În afară de câţiva membri din serviciul de pază, nimeni nu aflase de atentat. Prăbuşirea elicopterului Hughes 500 în apele fluviului Potomac a trecut practic neobservată. Un bărbat încerca să-şi facă drum până la el: era Richard Baxter.

Cu paharul de whisky în mână, directorul diviziei Operaţiuni era radios.

— Au fost cele mai lungi minute din viaţa mea! izbucni el. În fiecare clipă mă aşteptam să aud explozia rachetei. De altfel, acolo unde stăteam eu, cred că ar fi fost ultimul zgomot pe care l-aş fi auzit. Va fi greu să operăm reconstituirea deoarece n-a mai rămas în viaţă nici un terorist. A venit o echipă de scafandri care caută rămăşiţele elicopterului. Sper că ce vom mai găsi în el, adică în ceea ce a mai rămas din el, ne va aduce elemente interesante. Pot să vă spun însă de pe acum că vom avea de furcă cu Naţiunile Unite… Când spuneam noi că Cyrus Jahanbi ar putea fi un terorist, aveam dreptate. Acum vino cu mine, am obţinut ceva cu totul ieşit din comun pentru tine…

— Ce anume?

— Te aşteaptă preşedintele. Şeful de cabinet i-a povestit cu foarte mare grijă şi foarte pe scurt ce s-a întâmplat. Ţine cu tot dinadinsul să te felicite personal.

Malko îl urmă pe Richard Baxter. Îl revedea pe „Charlie” zăcând în agonie în gaura lui de şobolani din Gaza. El nu va putea strânge niciodată mâna preşedintelui Statelor Unite.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....5

Capitolul II.....15

Capitolul III.....24

Capitolul IV.....32

Capitolul V.....42

Capitolul VI.....49

Capitolul VII.....58

Capitolul VIII.....72

Capitolul IX.....82

Capitolul X.....92

Capitolul XI.....102

Capitolul XII.....111

Capitolul XIII.....122

Capitolul XIV.....133

Capitolul XV.....142

Capitolul XVI.....153

Capitolul XVII.....163

Capitolul XVIII.....170

Capitolul XIX.....179

Capitolul XX.....191

Capitolul XXI.....201

Cuprins.....210

Tocmai se pregătea să ungă o felie de pâine cu unt, când Malko văzu o femeie îmbrăcată de sus până jos în negru. Semăna cu o fantomă înfăşurată în pânză neagră. Citea din Coran. Deodată, femeia se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse. În oglindă, Malko îi surprinse privirea neagră şi sălbatică. Înmărmurit o văzu pe necunoscută băgând mâna în poşetă şi scoţând un pumnal cu lama de patruzeci de centrimetri pe care-l strângea cu înverşunare. Era un adevărat iatagan. Se îndreptă spre el cu lama ridicată, gata să i-l înfigă în spinare.

La editura TINERAMA

au apărut în seria SAS:

- Embargo
- Samba pentru SAS
- Dispărut în Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Alah
- Alertă, plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos

Preţ 3500 lei

ISBN 973-95440-5-3